

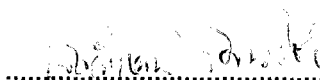
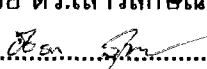
การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มี
การเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์
ของ
บรรเจิด พุฒารัตน์

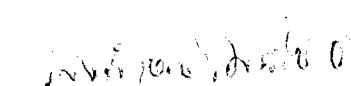
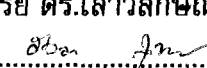
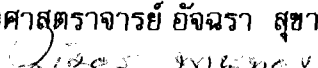
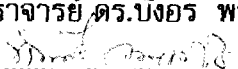
เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
กุมภาพันธ์ 2541
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

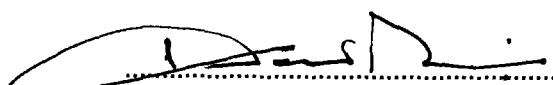
คณะกรรมการควบคุม

 ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)
 กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุCHARมณ)

คณะกรรมการสอบ

 ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)
 กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุCHARมณ)
 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง)
 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์พิศศรี กมลเวช)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

 คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)
วันที่ 18 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2541

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย

“ กองทุนพัฒนามหาวิทยาลัย ”

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ประจำปีการศึกษา 2540

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รศ.อัจฉรา สุCHARมณี ผศ.ดร.บังอร พานทอง อาจารย์พิศศรี กมลเวช ผศ.ดร.ทิพา เทพอักษรพงศ์ อาจารย์นงเยาว์ กอสนาน ผศ.ดร.อรพินท์ ชูชม ดร.พรรณี บุญประกอบ อาจารย์ทัศนาศ ทอภักดี อาจารย์นวลจันทร์ แซ่เท้น อาจารย์ศุภลักษณ์ สัตยวณิช ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาที่อาจารย์ทุกท่าน ได้กรุณาให้คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้า ให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือในการวิจัยจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ Prof.Dr. Richard Walker ที่กรุณาให้คำแนะนำในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ Mr. John M. Allen อาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือในการวิจัยจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ได้ให้ทุนกองทุนพัฒนามหาวิทยาลัย ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการและคณาจารย์โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมวดวิชาภาษาต่างประเทศที่ได้กรุณาช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาดำเนินการวิจัย และขอขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์อักษรประเสริฐ เศรษฐประเสริฐ อาจารย์พรพิมล ประสงค์พร ที่กรุณาให้ความรู้พร้อมทั้งให้คำแนะนำและข้อคิดที่เป็นประโยชน์ยิ่ง

ขอขอบคุณที่ เพื่อน และน้อง วิชาเอกการมัธยมศึกษาทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือและให้กำลังใจ โดยเฉพาะ อาจารย์นุสรุา ขวัญศรี อาจารย์ทันทิวา สุรวัตร์ อาจารย์กิตดา ปรัตตจริยา อาจารย์พนาน้อย รอดชู อาจารย์เปรมวดี รัตกุล และอาจารย์วิจิตตรา นรสิงห์

ขอขอบคุณ คุณไพโรจน์ พุฒารัตน์ พร้อมทั้งลูกพี่ และลูกพี่ ผู้เป็นที่รัก ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจอย่างยิ่ง

และสุดท้ายขอโน้มรำลึกถึงพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ ผู้เลี้ยงดูให้การศึกษาด้วยความห่วงใย เอื้ออาทร และสนับสนุนลูกมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดา และผู้มีพระคุณตลอดจน ครู-อาจารย์ทุกท่านที่ได้วางรากฐานการศึกษาและประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับผู้วิจัยมาจนตราบนานเท่านานนี้

บรรเจิด พุฒารัตน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
นิยามคำศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมและการเรียนการสอนภาษา	25
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	35
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	41
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	42
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	42
การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ	43
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	54
การวิเคราะห์ข้อมูล	55
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	56
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	62
การวิเคราะห์ข้อมูล	62
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63

5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	67
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	67
วิธีดำเนินการ	68
การวิเคราะห์ข้อมูล	70
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	70
อภิปรายผล	71
ข้อเสนอแนะ	77

บรรณานุกรม	80
------------------	----

ภาคผนวก.....	87
ภาคผนวก ก	88
ภาคผนวก ข	126
ภาคผนวก ค	137
ภาคผนวก ง	149

ประวัติย่อของผู้วิจัย	164
-----------------------------	-----

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถพฤติกรรมในการพูด 5 ด้าน.....	48
2	เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ	51
3	แบบแผนการทดลอง	54
4	เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม	63
5	เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม	64
6	เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง.....	65
7	เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง.....	65
8	เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง.....	66
9	เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง.....	66
10	ค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูด ภาษาอังกฤษ	138
11	ค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน	139
12	ค่าอำนาจจำแนก ของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียน	140
13	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษการฟัง-การพูด เปรียบเทียบ ระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง.....	141
14	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษการฟัง-การพูด เปรียบเทียบ ระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม.....	142
15	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การอ่าน เปรียบเทียบ ระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง.....	143
16	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การอ่าน เปรียบเทียบ ระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม.....	144

17	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียน เปรียบเทียบ ระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง.....	145
18	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียน เปรียบเทียบ ระหว่างการสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม.....	146
19	คะแนนความสนใจในการเรียน เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อน และหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง.....	147
20	คะแนนความสนใจในการเรียน เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อน และหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม.....	148

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงกระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษา	11
2 แสดงขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1	14

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญของมนุษย์ที่ใช้ในการติดต่อเพื่อสื่อความหมาย เพื่อทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน และเพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกตลอดจนความต้องการของแต่ละบุคคล ภาษาเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับการดำเนินชีวิตในสังคม นอกจากการรู้ภาษาของตนเองเป็นอย่างดีแล้ว การรู้ภาษาต่างประเทศที่สำคัญ ๆ ก็เป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากสำหรับตัวผู้เรียนเองและต่อประเทศชาติ ในบรรดาภาษาต่างประเทศทั้งหลายนั้น ภาษาอังกฤษจัดว่าเป็นภาษาที่สำคัญและใช้ในการติดต่อสื่อสารมากที่สุดภาษาหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน ภาษาอังกฤษมีบทบาทมากในทุกวงการ ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจ และวงการการศึกษา (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 1) ด้วยเหตุผลดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ 1 ที่โรงเรียนจะต้องจัดให้มีการเรียนการสอนอย่างกว้างขวาง

เนื่องจากในหลักสูตรเดิมของวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาของไทยนั้น คือ หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) นั้น การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มิได้เป็นวิชาพื้นฐานในระดับประถมศึกษา ดังนั้น ผู้เรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1-ม.3) จึงอาจมีทั้งผู้เรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว 6 ปี หรือไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อนเลยในระดับประถมศึกษา ก่อให้เกิดความแตกต่างของมาตรฐานขั้นพื้นฐานภาษาอังกฤษของผู้เรียน เช่น นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ครูผู้สอนมักพบว่า นักเรียนดังกล่าว มีพื้นฐานภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันมาก นักเรียนบางคนไม่สามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนได้เลย ดังนั้น จึงเป็นปัญหาอย่างยิ่งสำหรับครูผู้สอน ในด้านความแตกต่างระหว่างพื้นฐานความรู้ด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2539 : 2)

การที่จะศึกษาภาษาใดภาษาหนึ่งได้ จำเป็นต้องเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้น ๆ ด้วย เพราะภาษาและวัฒนธรรมมีอาจแยกออกจากกันได้ การเข้าใจวัฒนธรรมจะทำให้เกิดความเข้าใจความหมายที่ลึกซึ้งและซ่อนเร้นอยู่ในภาษานั้นๆ ได้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 10) การเรียนรู้วัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษา เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกระทำควบคู่กันไปกับการเรียนภาษานั้นๆ เพราะว่าการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย และความเข้าใจของคนในสังคมหนึ่งไม่ว่าจะเป็นภาษาพูด ภาษาเขียน มักจะแฝงไว้ด้วยความเชื่อ ค่านิยม เจตคติ ความรู้สึกนึกคิด หรือการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต และความเป็นอยู่ที่ปฏิบัติกันมาตามบรรทัดฐานของสังคม การแสดงออกในสิ่งดังกล่าวนี้ ถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เป็นรูปแบบซึ่งได้รับการถ่ายทอดสืบต่อกันมา จากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง และยอมรับกันว่า นั่น คือ “วัฒนธรรม” ของคนในสังคมนั้นและในแต่ละสังคมก็จะมีรูปแบบวัฒนธรรมที่แตกต่างกันออกไปเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว (อักษรประเสริฐ เศรษฐประเสริฐ. 2527 : 1)

หลักสูตรภาษาอังกฤษฉบับปรับปรุงใหม่พุทธศักราช 2539 ระบุให้เห็นว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา จำเป็นต้องสอนความรู้ด้านภาษาควบคู่กับความรู้ด้านวัฒนธรรม โดยระบุไว้ในจุดประสงค์ดังนี้

ระดับประถมศึกษา “ข้อ 4 เพื่อให้มีความรู้และความเข้าใจวัฒนธรรมภาษาอังกฤษ ”

ระดับมัธยมศึกษา “ ข้อ 5 เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ”

(กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2539)

ปัจจุบันนี้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยครูส่วนใหญ่ยังไม่เห็นความสำคัญของการสอนวัฒนธรรมควบคู่กับการสอนภาษา ผลการวิจัยพบว่าครูส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการให้ความสำคัญต่อการสอนหัวข้อวัฒนธรรมในแบบเรียน เพราะไม่ทราบว่าจะสอนอะไร และสอนอย่างไร ครูบางส่วนมีความคิดว่านักเรียนสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมได้เองซึ่งเป็นสาเหตุให้การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารของนักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งที่ใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน (เดือนตา ไมจันท์. 2529 ; อารีย์ แววชาญ. 2529) นอกจากนี้การที่นักเรียนไม่เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ก็มีส่วนทำให้การอ่านไม่ประสบความสำเร็จด้วยเช่นกัน เนื่องจากความไม่เข้าใจในวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน เช่น พบว่าสาเหตุหนึ่งที่นักเรียนไทยตอบคำถามภาษาอังกฤษผิดเป็นเพราะนักเรียนบางส่วนยึดความรู้และประสบการณ์เดิมในวัฒนธรรมเป็นเกณฑ์ (พนิดา สุนทรวีภาต. 2533 : 66) ด้วยเหตุนี้ครูผู้สอนควรพิจารณาเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษาแก่ผู้เรียนให้สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะทางภาษาทุกทักษะด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจความหมาย เช่น คำศัพท์ สำนวน และบริบทต่างๆ ได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น และช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์เกี่ยวกับความรู้ทางภาษาแก่ผู้เรียน อันจะเป็นประโยชน์แก่การตีความ เดาความ และขยายความภาษาที่ได้เรียนรู้ ในแต่ละเนื้อหาที่พบด้วย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 97) ปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ประสบผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของวิชาภาษาอังกฤษได้นั้น ต้องอาศัยวิธีการสอนและคุณภาพการสอนของครู ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อการเรียนรู้ของนักเรียน นอกจากนี้ได้มีนักการศึกษาหลายท่าน พยายามที่จะนำเอาหลักทางจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการใช้ประสบการณ์เดิมมาผสมผสานกับความรู้ใหม่ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ในลักษณะบูรณาการไปตลอดเวลา (Morris and Dore. 1984)

แนวโน้มในการเรียนการสอนภาษาปัจจุบัน เน้นการสอนที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์และพัฒนาการเรียนรู้อย่างตนเองเป็นสำคัญ ผู้สอนมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา ช่วยเหลือให้กำลังใจ และเตรียมการจัดรูปแบบและสถานการณ์ทางภาษาให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติทักษะทางภาษาด้วยตนเองได้ เน้นการนำภาษาไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันของผู้เรียน สิ่งสำคัญในกระบวนการเรียนการสอน จะเน้นการให้ความหมายแก่ผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็น

การให้ความหมายโดยผู้สอนโดยตรง หรือผู้เรียนคิดหรือจินตนาการได้เอง โดยการเชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิมและจากสื่อการสอน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 73) และนอกจากนี้ยังมีแนวคิดที่จะสอนทักษะทั้ง 4 ในลักษณะบูรณาการ (Intergrated Skills) ซึ่งเป็นหลักการอย่างหนึ่ง ในการสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) แครชเชน (Krashen. 1982 : 32-35) ได้นำทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาตามแนวธรรมชาติโดยมีผู้เรียนเป็นหลัก โดยกล่าวถึงการสอนแบบนี้ไว้ว่า การพูดนั้นไม่ได้มาจากการสอนโดยตรง การพูดจะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนสร้างความรู้ในสมอง หลังจากได้รับข้อมูลทางภาษาในจำนวนที่เพียงพอ ซึ่งได้มาจากการฟังและการอ่านด้วยความเข้าใจ ส่วนการเขียนจะได้มาจากการสอนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการพูด จากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาตามแนวคิดของแครชเชนนี้ ครูผู้สอนจึงสามารถที่จะจัดกระบวนการเรียนการสอนภาษาโดยมีจุดมุ่งหมายจากการอ่านก่อน ซึ่งในการอ่านเป็นทักษะรับสารทักษะหนึ่ง เมื่อผู้รับสารได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องเพียงพอแล้วก็สามารถถ่ายทอดการเรียนรู้ไปยังทักษะอื่น ๆ ได้

จากปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา มีนักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่านได้พยายามหาวิธีการสอน เพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ซึ่งมีวิธีหนึ่งที่ผู้วิจัยสนใจ คือ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งพัฒนาโดย ดร. ริชาร์ด วอล์คเกอร์ และดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Dr. Richard Walker and Dr. Saowalak Rattanavich) โดยผู้วิจัยนำการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 เป็นวิธีการที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่างที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียนอย่างต่อเนื่อง เป็นบูรณาการด้วยตนเอง จากการพัฒนา การเข้าใจ ความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาโดยยึดสื่อการเรียนและกิจกรรมภาษา ที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมาย ในการนำรูปแบบภาษาของผู้เรียน ในการรับรู้และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึง ความแตกต่างระหว่าง ระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน (ศุภลักษณ์ สัตยวณิช. 2538 : 3) ประกอบการสอนวัฒนธรรมของชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษสอดแทรกเข้าไปด้วย จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้องลึกซึ้ง (อัญชลี จิตต์โสภา. 2536 : 3) และเกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จในการศึกษา คือ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษครบทั้ง 4 ทักษะ (พรพิมล ประสงค์พร. 2535 : 6) .

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าการสอน ฟัง พูด อ่านและเขียน โดยการใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม มาทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยคาดว่าจะการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นวิธีการสอนหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ ที่จะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องเหมาะสมกับทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษา และมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน ให้แก่ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ที่จะนำไปพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ได้รูปแบบการจัดกระบวนการและกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพรูปแบบหนึ่ง ซึ่งครูผู้สอนและผู้สนใจสามารถนำไปพัฒนาการเรียนการสอนของตน
2. ได้แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่เป็นรูปธรรม ซึ่งช่วยให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษนำไปปรับปรุงการสอนภาษาให้สอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา
3. ผลของการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลสำคัญข้อมูลหนึ่งที่ให้แนวทาง ในการกระตุ้นให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ นักวิจัยและผู้สนใจได้ศึกษาค้นคว้าในเรื่องเดียวกันหรือเกี่ยวข้องกัน ได้อย่างกว้างขวางต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม แขวงจระเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 14 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 700 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม แขวงจระเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 80 คน โดยนักเรียนโรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมได้รับการจัดห้องเรียนแบบคละกันจึงใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากมา 2 ห้องเรียน ได้จำนวนนักเรียนห้องละ 40 คน แล้วจับสลากให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาในการทดลอง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ใช้เวลาในการทดลองสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

โดยผู้วิจัยนำเนื้อหาจาก หนังสือ วารสาร และนิตยสารที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) ได้แก่ นิทานเรื่อง The Rabbit and the Turnip และวิธีการเรื่อง How to make a sandwich โดยพิจารณาถึงวัตถุประสงค์ของรายวิชา ภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ให้ความยากง่าย จำนวนคำศัพท์ ส่วนโครงสร้าง ไวยากรณ์ในระดับเดียวกับหนังสือแบบเรียน ภาษาอังกฤษ Discoveries ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมใช้เนื้อหาเดียวกัน โดยผู้วิจัยนำเนื้อหาที่สอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสม

5. ตัวแปรที่ศึกษา

5.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีสอน 2 วิธี คือ

5.1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม

5.1.2 การสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษ

5.2.2 ความสนใจของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม หมายถึง การสอนที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยครูผู้สอนจัดให้ การอ่านเป็นจุดเริ่มต้นการพัฒนาทักษะทางภาษาไปสู่การพัฒนาทักษะอื่น เช่น การฟัง การพูดและการเขียนในลักษณะทักษะสัมพันธ์หรือในลักษณะบูรณาการตามหลักการสอนเพื่อการสื่อสาร เน้นเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันในบริบทต่างๆ โดยถือศักยภาพของผู้เรียนแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความสามารถเฉพาะด้าน และเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้หลายรูปแบบ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การวาดภาพ ทำให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาอย่างเป็นธรรมชาติ มีความเพลิดเพลิน สนุกสนานในการเรียน และเป็นการสอนที่เน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน รวมทั้งครูผู้สอนมีการเสริมกิจกรรมให้ผู้เรียนได้รับความรู้ทางวัฒนธรรมเพิ่มเติมโดยใช้รูปภาพ ฟังเทป ดูวิดีโอ ฟังการบรรยายจากครูหรือวิทยากร หรือทำกิจกรรมบทบาทสมมติ ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดหลักการสอนตามขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ของ ดร.ริชาร์ด วอลส์คเกอร์ และ รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และยึดหลักเกณฑ์การเลือกเนื้อหา เพื่อใช้สอนวัฒนธรรมควบคู่กับการสอนภาษาของสุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 34-35) ฟินอคคิโอโรและโบโนโม (Finocchiaro and Bonomo. 1977 : 60-63) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาเรื่อง ที่มีขอบข่ายหัวข้อวัฒนธรรมดังนี้

- (1) การสนทนาและการทักทาย
- (2) การใช้เครื่องนุ่งห่มในฤดูหนาว
- (3) กิจกรรมการทำอาหาร

2. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษตามแผนการสอน ตามจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) สำหรับกลุ่มควบคุม ซึ่งใช้เนื้อหาเดียวกับกลุ่มทดลอง โดยใช้ขั้นตอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา ดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจให้นักเรียนเกิดความตั้งใจจดจ่อบทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดกับนักเรียน โดยครูอาจใช้วิธีการพูดเร้าใจ สนทนา ชักถาม ทายปัญหา หรือใช้วัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 2 แจกจุดประสงค์โดยเฉพาะเจาะจงลงไป เพื่อให้นักเรียนมองเห็นประโยชน์ของบทเรียนและทราบจุดประสงค์ปลายทางของการสอน

ขั้นที่ 3 กระตุ้นให้นักเรียนระลึกถึง การเรียนรู้พื้นฐานที่จำเป็น จะต้องนำมาใช้ โดยการกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความสามารถ หรือประสบการณ์พื้นฐานของนักเรียน ที่จะนำไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ นั้น เพื่อพิจารณาว่า นักเรียนมีความพร้อมมากน้อยเพียงใด ซึ่งครูอาจใช้วิธีชักถาม สนทนา หรือให้นักเรียนปฏิบัติ

ขั้นที่ 4 แสดงบทเรียนใหม่โดยใช้สื่อกระตุ้น โดยครูเริ่มกิจกรรมของบทเรียนใหม่ด้วยวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการพูดอธิบายชักถามให้ตัวอย่าง หรือการจัดให้นักเรียนได้กระทำกิจกรรมโดยครูยึดจุดประสงค์นำทางเป็นหลัก

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้โดยครูบอกแนวทางให้นักเรียนสามารถกระทำกิจกรรมด้วยตัวของเขาเอง ครูอาจแนะวิธีทำกิจกรรม แนะนำแหล่งค้นคว้า ให้คำถามเป็นการนำทางหรือให้แนวทางไปคิดเอง

ขั้นที่ 6 ขั้นปฏิบัติ ครูให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ด้วยตนเอง

ขั้นที่ 7 การให้ข้อมูลย้อนกลับ ครูแสดงให้นักเรียนเห็นผลการปฏิบัติ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกมานั้นมีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยการให้คำชม คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความยินดีในผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 8 การประเมินผลการปฏิบัติ ครูทำการวัดหรือประเมินว่าพฤติกรรมหรือผลงานที่นักเรียนทำนั้น ได้ตามจุดประสงค์ของบทเรียนนั้นเพียงใด โดยวิธีการประเมินหรือใช้เครื่องมือที่เหมาะสมเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนในบทเรียนต่อไป

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้ โดยการสรุปย่อ ทบทวน การเรียนที่ผ่านมาเพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ที่ฝังแน่นขึ้นโดยให้แบบฝึกหัดเสริมหรือการให้กิจกรรมเพิ่ม การให้การบ้าน เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในบริบทต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการใช้คำ ประโยค การจับใจความ การเรียงคำเรียงประโยค ลำดับเหตุการณ์ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

4. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบหรือพอใจในกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ความกระตือรือร้น ที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้สอนจัดขึ้น ความมานะพยายามและเอาใจใส่ต่อการเรียน ตลอดจนการมองเห็นคุณประโยชน์และคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เช่น การทุ่มเทเวลาเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ การกระทำที่แสดงว่าชอบกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษอย่างโดดเด่น หรือการประพฤติปฏิบัติเป็นประจำ ซึ่งวัดได้จากคะแนนการตอบแบบสอบถาม วัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ใช้มาตราส่วนประมาณค่าชนิด 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ท โดยแบบสอบถามดังกล่าว ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและหาคุณภาพแล้ว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยแยกศึกษาตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมและการเรียนการสอนภาษา
3. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 18-19) ได้เรียบเรียงไว้ในหนังสือการพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 1 ดังนี้

ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters หรือ CLE) ได้รับการพัฒนามาจากนักภาษาศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่าน ได้แก่ ไบรอัน เกรย์ ดร. ริชาร์ด วอลด์เกอร์ และดร.เนีย ดอร์ จากประเทศออสเตรเลียโดยเริ่มมีการทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ในโครงการเทรเกอร์ พาร์ค (Trager Park Project) กับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียเป็นครั้งแรกที่โรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค ในประเทศออสเตรเลีย เนื่องจากพบว่า การจัดโปรแกรมภาษาในโรงเรียนนี้ ไม่ประสบความสำเร็จ ประสิทธิภาพยังไม่เพียงพอกับความต้องการของนักเรียน และยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาทางภาษาของนักเรียนในโรงเรียนนี้ให้เป็นที่น่าพอใจได้โดยพบว่า นักเรียนที่เข้าเรียนในโรงเรียนแห่งนี้มีประสบการณ์ในการอ่านและเขียนน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านประสบการณ์เกี่ยวกับความคิดรวบยอดของตัวอักษร เนื่องจากเนื้อหาบริบท(Context) ที่จัดไว้ในหนังสือให้ประสบการณ์แก่นักเรียนยังไม่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาการอ่าน การเขียน และการสื่อสารที่จะช่วยให้เขาสามารถสื่อสารทางภาษาได้อย่างมั่นใจในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียนและในชุมชนของตน

ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเทรเกอร์ พาร์คได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนอย่างละเอียดโดยได้กระทำกันหลายรูปแบบ เช่น การสังเกต การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครู และการเรียนของนักเรียน ตลอดจนการศึกษาระบบการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียน รวมทั้งศึกษาปัญหาทางการอ่านของนักเรียนด้วย จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ต่าง ๆ ทำให้กลุ่มครูผู้สอน

ภาษาอังกฤษเหล่านั้น ตกลงใจจัดวางเป้าหมายและสร้างโครงการสอนทางภาษาที่เป็นไปตาม ธรรมชาติขึ้น โดยให้การเรียนรู้ภาษาผ่านประสบการณ์การใช้ภาษาทุกด้าน หรือการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา ผลการทดลองการสอนภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาของโครงการเทอร์เกอร์ พาร์ค ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดียิ่ง นักเรียนชาวพื้นเมืองเกือบ 100 % สามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี จากนั้นการสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษาจึงได้แพร่หลายออกไปทั่วประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา แคนาดา และ ประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สำหรับประเทศไทยในปีพ.ศ.2527 ได้เริ่มมีการทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาเป็นครั้งแรกในวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 ที่โรงเรียน ประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดย ดร. ริชาร์ด วอลส์เกอร์ ดร. เบรนต์ บาร์ทเลท และดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้จัดตั้งศูนย์การอ่าน ณ โรงเรียน ประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อทดลองการสอนดังกล่าว ผล การทดลองสอนประสบความสำเร็จ นักเรียนสามารถอ่าน เขียน และพัฒนาทักษะการฟังและ การพูดได้ดี การทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิชาภาษาอังกฤษ ยังคงดำเนิน ต่อมาโดยการใช้หนังสืออ่านประเภทต่าง ๆ ผลของการเรียนการสอนอยู่ในเกณฑ์เป็นที่น่าพอใจ ตลอดมาและในปี พ.ศ. 2528 ได้เริ่มมีการประชุมปฏิบัติการหนังสือวิชาภาษาไทย สำหรับใช้ สอนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียน ประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แล้วนำมาใช้ทดลองวิชาภาษาไทย ผลการทดลองการสอน ปรากฏว่านักเรียนสามารถอ่าน เขียน ฟังและพูด เรื่องที่อ่านได้รวดเร็ว เป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีความกระตือรือร้น และสนุกสนานในการเรียนทุกชั้นตอน

จากผลการทดลองดังกล่าว ทั้งในวิชาภาษาอังกฤษและวิชาภาษาไทย ดร. ริชาร์ด วอลส์เกอร์ จึงเสนอโครงการพัฒนาการอ่านในประเทศไทยกับทางโรตารีสากลและได้รับอนุมัติ ให้ทำเป็นโครงการนำร่องกับนักเรียนไทยที่มีปัญหาทางภาษา ณ จังหวัดสุรินทร์ เมื่อปีการศึกษา 2530 ผลของการทดลองโครงการในโรงเรียนนำร่อง พบว่านักเรียนในกลุ่มโรงเรียน ทดลองสามารถอ่าน เขียน ฟังและพูดภาษาไทย ได้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนในโรงเรียนกลุ่ม ควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจในการอ่านและสามารถ ทำคะแนนวิชาอื่น ๆ ในกลุ่มมวลประสบการณ์ เช่น คณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย และกลุ่มการงานพื้นฐานอาชีพได้สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกัน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531)

หลักการและแนวทฤษฎีของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

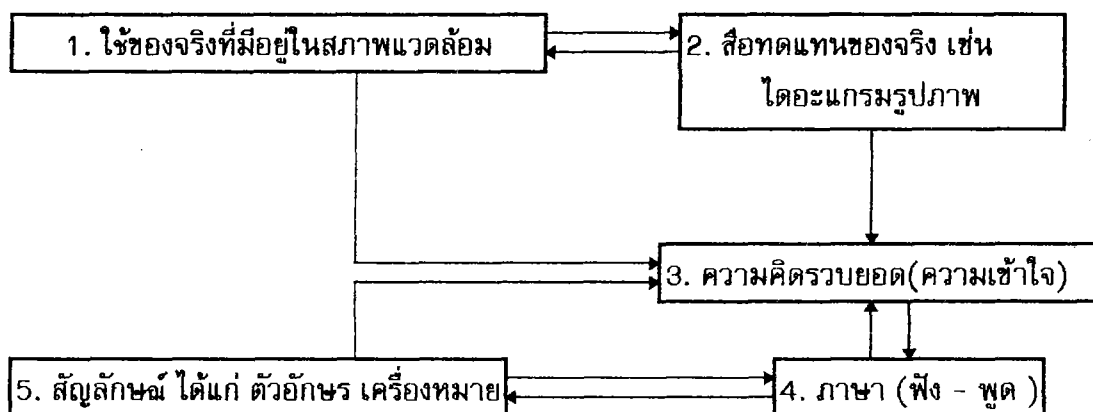
เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 7-9) กล่าวถึง แนวทฤษฎีของการสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษาไว้ว่า ประกอบด้วย 3 ทฤษฎี คือ

1. แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร (The Communicative Approach) เน้นการใช้

ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก ใช้หลักการสอนภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบท (Context) ภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนที่อาจใช้ผิดแผกแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม เน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากแสดงออกทางภาษาหรือการทดลองการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเองทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ย่อมจะทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นไปอย่างธรรมชาติได้เนื้อหาที่จัดขึ้นเป็นบทเรียน จึงควรเน้นบริบททางภาษาที่มีความหมายแก่ผู้เรียน ตามหลักการใช้ภาษาในสังคมสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ มากกว่าจะจัดแบบวิเคราะห์ภาษาให้ผู้เรียน เพียงเพื่อให้เข้าใจระบบของเสียง คำและไวยากรณ์เท่านั้น นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนการสอน จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสดแสดงออกทางภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ผู้สอนมีหน้าที่คอยช่วยเหลือแนะนำและแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนกิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อยเพื่อการอ่านร่วมกัน การเขียนเรื่องร่วมกัน การโต้ตอบในการฟัง-พูดร่วมกัน

2. แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach) ทฤษฎีการสอนแบบนี้ เน้นการให้ปัจจัยที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจแก่ผู้เรียน (Comprehensible Input) โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก ผลของการเรียนรู้จะประสบความสำเร็จตามที่คาดหมายได้ ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยป้อนเข้าอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับผู้เรียน

การให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจได้ แก่ผู้เรียนนั้นจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการเรียนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งอาจจัดลำดับการสอนได้ ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 แสดงกระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษา

การใช้วัสดุของจริงที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อม (ดังไดอะแกรมหัวข้อที่ 1) เช่น วัตถุต่าง ๆ ที่ผู้เรียนเคยเห็นเคยพบและเคยใช้อยู่ในชีวิตประจำวันจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งนั้นๆ ได้อย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม ถ้าเราจะนำของจริงทุกอย่างมาให้ผู้เรียนได้เห็นคงเป็นไปได้ยาก ดังนั้นการใช้สิ่งทดแทนของจริงเหล่านั้น ได้แก่ รูปภาพ ไดอะแกรม ก็อาจช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นได้เป็นอย่างดี (ดังไดอะแกรมหัวข้อที่ 2) เพราะผู้เรียนสามารถถ่ายโยงความคิดไปยังของจริงที่ตนเคยพบเห็นมาก่อนได้ การพัฒนาความคิดรวบยอด (ดังไดอะแกรมหัวข้อที่ 3) จะง่ายขึ้น หลังจากนั้นเมื่อผู้เรียนมีโอกาสได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เข้าใจมาแล้วว่า เขาพูดกันว่าอย่างไร การพัฒนาการฟัง การพูด ก็ย่อมจะง่ายและเป็นที่เข้าใจได้มากขึ้น เมื่อผู้เรียนได้พบสัญลักษณ์ เช่น ตัวอักษรที่เขียนขึ้น โดยมีความหมายตามที่เคยฟังเคยพูดมาก่อน การถ่ายโยงความคิดรวบยอดก็ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งกระบวนการนี้เป็นกระบวนการสำคัญในการถ่ายโยงการอ่าน เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง ตามการรับรู้ภาษาของมนุษย์ทั่วไป

3. แนวทฤษฎีการสอนอ่าน (The Teaching Reading Approach) ตามแนวภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) โดยเน้นกระบวนการอ่านของมนุษย์เป็นสำคัญ การอ่านคือ การสร้างความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 22 ; อ้างอิงมาจาก Smith. 1971, 1973 ; Goodman. 1973) เป็นการถ่ายโยงความคิดรวบยอดและองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น ความสนใจ ประสบการณ์เดิมและการระลึกสิ่งที่อ่านได้

ด้วยหลักการและทฤษฎีทั้ง 3 ประการดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะเน้นการพัฒนาภาษาในบริบทที่เป็นไปตามการรับรู้โดยธรรมชาติ โดยการพัฒนาความหมายรวมของภาษาไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา ซึ่ง ไบรอัน เกรย์ ผู้ริเริ่มในประเทศออสเตรเลียเขียนเมื่อครั้งการประชุมสัมมนาทางด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์ประจำปี ค.ศ. 1987 ณ ประเทศออสเตรเลียว่า “แน่นอนที่สุดพื้นฐานที่สำคัญที่สุดสำหรับโปรแกรมทางภาษาอันสมเหตุสมผลและจะประสบผลสำเร็จได้นั้น คือ การเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียน โดยกระบวนการเรียนรู้ตามธรรมชาติและประสบการณ์ที่เด็กเคยรู้จักมักคุ้นมาแล้วเป็นอย่างดี”

การจัดขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะจัดให้การอ่านเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาทักษะภาษาไปสู่การพัฒนาทักษะอื่น ๆ เช่น การฟัง การพูดและการเขียน ในลักษณะสัมพันธ์หรือในลักษณะบูรณาการตามหลักการสอนเพื่อการสื่อสาร นักเรียนจะใช้บริบททางภาษาจากการอ่านเป็นปัจจัยป้อนที่มีความหมายและพัฒนาปัจจัยป้อนนั้นโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะสื่อสาร ซึ่งเน้นปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนเป็นหลัก เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในทักษะสัมพันธ์ต่าง ๆ ได้อย่างเป็นธรรมชาติและเกิดความคล่องตัว จนเกิดความชำนาญ ในการใช้ภาษาถึงขั้นนำไปประยุกต์ใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงเน้นการสอนความหมายรวมของภาษาก่อนจะสอนองค์ประกอบย่อยของภาษา อันได้แก่ รูปพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และไวยากรณ์

การจัดบทเรียนหรือหน่วยการเรียนรู้สำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เพื่อให้การจัดกระบวนการเรียนการสอนประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการให้ปัจจัยป้อน ซึ่งหมายถึงการจัดบทเรียนที่บรรจุเนื้อหาซึ่งผู้เรียนสามารถจะนำความรู้ทางภาษาที่ได้ศึกษา ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง กระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จำเป็นต้องยึดบทเรียนที่จัดเฉพาะประสบการณ์ภาษาที่ผู้เรียนควรได้รับจากหลากหลายของบริบททางภาษา ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม โดยพิจารณาจากหน้าที่ของภาษา (Function) ที่ผู้เรียนใช้ตามความจำเป็นในบริบทต่าง ๆ เป็นสำคัญตามระดับวัยและความสนใจ นอกจากนี้ การจัดบทเรียน จะจัดตามจุดมุ่งหมายในการอ่านของมนุษย์ทั่ว ๆ ไป 3 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อบันเทิง
2. อ่านเพื่อรู้และเข้าใจวิธีการหรือกระบวนการ (เพื่อ “ทำเป็น”)
3. อ่านเพื่อศึกษาและค้นคว้า (เพื่อ “คิดเป็น”)

บทเรียนของวิธีการสอนดังกล่าวจึงจัดหนังสือเป็นเล่ม ๆ ที่มีความยาวพอประมาณตามระดับวัยชั้นเรียนและความสนใจของนักเรียนโดยถือหนังสือแต่ละเล่มเป็นหน่วยการเรียนรู้หนึ่ง ๆ

การพิจารณาหลักสูตร ซึ่งพิจารณาจากมวลประสบการณ์ที่ผู้เรียนควรเรียนรู้ ย่อมเป็นประโยชน์สำหรับจัดความคิดรวบยอดซึ่งจะนำไปสู่การจัดหน่วยการเรียนรู้ด้วยการสรุปเป็นหนังสือประเภทต่าง ๆ 3 ประเภท ตามจุดมุ่งหมายในการอ่านดังกล่าวแล้ว ดังนี้คือ

1. หนังสือประเภทนิทาน นิยาย เช่น อ้อยอมยิ้ม กุ๊กไก่ The Lion and the Mouse ฯลฯ
2. หนังสือประเภทวิธีการ เช่น มาทำทวงกันเถอะ A Greeting Card ฯลฯ
3. หนังสือประเภทสารคดี เช่น ต้นไม้แสนดี Birds That cannot Fly ฯลฯ

ภาษาที่ใช้ในหนังสือเหล่านี้ควรแต่งให้เหมาะสมกับการใช้ภาษาของนักเรียนในแต่ละระดับ วัย และประสบการณ์ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติ เพื่อความเป็นธรรมชาติของการใช้ภาษา

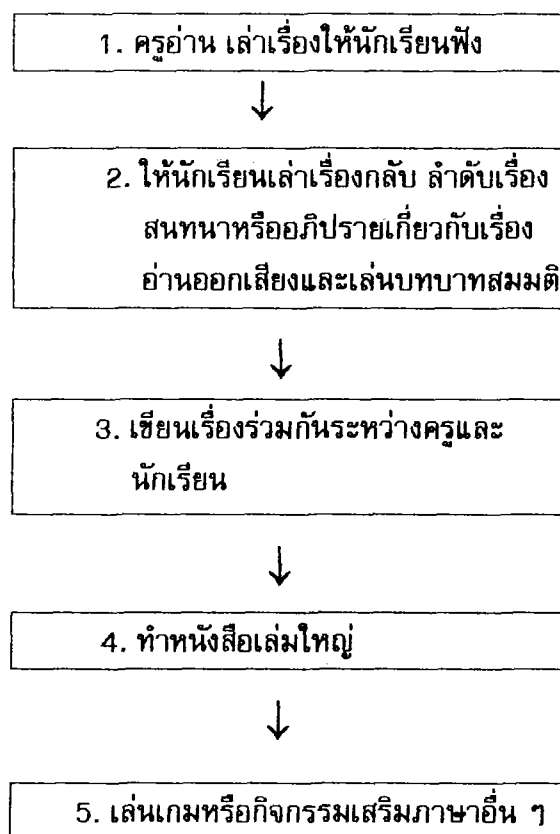
ความยากง่ายของเนื้อหาภาษาในปริบท ย่อมแตกต่างกันไปด้วยในแต่ละระดับชั้น สำหรับในระดับสูง ๆ ขึ้นไป หนังสือจะต้องมีเรื่องราวที่ผู้เขียน อาจใช้โครงสร้างทางภาษาที่ยากขึ้น จำนวนความคิดรวบยอดมากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ทางภาษาได้มากขึ้นตามวัย

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

จากหลักการและทฤษฎีดังกล่าวแล้วข้างต้น ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงได้รับการพัฒนาขึ้นให้มีลักษณะการพัฒนาภาษาอย่างบูรณาการจากความหมายรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา และไม่เพียงแต่จะเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษาจาก

การอ่านไปสู่ทักษะทางภาษาอื่น ๆ เป็นทักษะสัมพันธ์ เช่น การฟัง และการเขียน แต่จะเน้นกระบวนการอ่านที่สำคัญแก่ผู้เรียนอีกด้วย โดยพยายามให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับการใช้เทคนิคกับการอ่านบางประการ เช่น การให้ความสนใจ การใช้ประสบการณ์เดิม และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านของตน ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั่นก็คือ สามารถจับใจความสำคัญ ตีความ แปลความ และขยายความของเรื่องที่อ่านได้

ขั้นตอนการสอนดังกล่าวแบ่งออกได้เป็น 5 ขั้นตอนต่อเนื่องกัน เป็นการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 22) ซึ่งมีขั้นตอนดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1

รายละเอียดขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1

ขั้นตอนที่ 1 : ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

จุดมุ่งหมาย : เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง

ในขั้นตอนนี้ ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังอย่างมีชีวิตชีวาโดยอาศัยเทคนิคการเล่าเรื่อง ให้นักเรียนสนใจฟัง ไม่ควรอ่านไปเรื่อย ๆ ตามหนังสือแต่ละหน้า และไม่จำเป็นต้องใช้นิ้วไล่ตามตัวอักษรในขณะที่อ่าน อ่านทำนองการเล่าเรื่องก็เพียงพอแล้ว คำบางคำหรือบางประโยค ครูจำเป็นต้องแสดงท่าทางประกอบด้วย ถ้าภาพยังไม่สามารถสื่อความหมายได้เพียงพอ เช่น คำหรือประโยคที่แสดงความรู้สึก ได้แก่ คำว่า “เสียใจ” “ดีใจ” “เหนื่อย” เป็นต้น คำที่เป็นนามธรรมและอธิบายเป็นภาษาอังกฤษง่าย ๆ ไม่ได้ ครูอธิบายเป็นภาษาไทยได้ถ้าจำเป็น

กระบวนการเรียนการสอนในขั้นนี้ ครูควรใช้การสนทนากับนักเรียนเข้าช่วยในการสื่อความหมายง่าย ๆ และให้ดูจากภาพประกอบเรื่องในแต่ละหน้าทุกหน้า ตั้งแต่หน้าปกจนถึงท้ายเล่ม เช่น ภาพนี่คืออะไร ที่ไหน เมื่อใด อย่างไร เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดเกี่ยวกับเรื่อง โดยเน้นการใช้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายต่าง ๆ ของคำในเรื่องได้โดยง่ายและถูกต้อง

การประเมินผล : สังเกตดูว่านักเรียนสามารถตอบคำถามคร่าว ๆ ได้ว่า เรื่องนั้นเกี่ยวกับอะไร ที่ไหน อย่างไร เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 : ให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และบทบาทสมมติ

จุดมุ่งหมาย :

1. เพื่อฝึกการระลึกสิ่งที่ฟังจากการอ่านได้
2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายในรายละเอียดของเรื่องได้

กระบวนการเรียนการสอนในขั้นนี้ ครูอาจดำเนินการสอนต่อเนื่องจากขั้นตอนที่ 1 ได้ทันที ถ้าเวลาในคาบเรียนยังมีอยู่ หรือนักเรียนยังไม่แสดงความรู้สึกเบื่อหน่ายหรือเหนื่อยล้าเสียก่อน ครูเริ่มนำเข้าสู่บทเรียน โดยการถามคำถามง่าย ๆ ให้นักเรียนเล่าเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังไปแล้วในขั้นตอนที่ 1 เช่น ไหนลองเล่าให้ครูฟังว่า เรื่องที่อ่าน เป็นเรื่องอะไร มีใครบ้าง หรือมีอะไรบ้างในเรื่อง แล้วอย่างไรต่อละ

ครูควรพยายามกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนได้พูดแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านไปแล้ว ครูอาจใช้ภาพประกอบในแต่ละหน้า ให้นักเรียนดูแล้วนักเรียนเล่าเรื่อง เพื่อช่วยให้นักเรียนเล่าเรื่องได้ง่ายขึ้น

เมื่อนักเรียนช่วยกันเล่าเรื่อง และลำดับเรื่องได้จนจบแล้ว ครูควรย้อนกลับมาถามคำถาม และสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องอีกครั้งเป็นการทบทวน เช่น เอาละนักเรียนเก่งมาก เราลองมาอ่านกันใหม่ว่า เรื่องมันเป็นอย่างไร มีอะไรบ้างนะ ในเรื่องที่หนูชอบ... (ตัวละคร)นี้

ใหม่ หรือเปิดหนังสือใหม่ที่ละหน้า แล้วสนทนากันเกี่ยวกับภาพในแต่ละหน้านั้น ในแต่ละหน้าที่นักเรียนกับครูสนทนากัน ครูควรอ่านออกเสียงเรื่องในหน้านั้นใหม่อีกครั้งอย่างชัดเจน และให้นักเรียนอ่านตาม ทำอย่างนี้ไปทุก ๆ หน้า เมื่อสนทนากับนักเรียนจบหน้านั้น ๆ แล้ว ข้อควรระวังครูไม่ควรให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องเพราะนักเรียนจะรู้สึกเบื่อหน่ายและขาดความสนใจในการอ่านทันที

เมื่อนักเรียนลองอ่านออกเสียงตามครูแล้ว ครูควรให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยเลือกอาสาสมัครออกมาเป็นผู้แสดงตามบทบาทตัวละครต่าง ๆ นักเรียนที่เหลือให้ออกเสียงตามครู คล้ายกับครูเป็นผู้กำกับการแสดงและกำกับบอกรบ ในระยะแรก ๆ นักเรียนบางคนอาจไม่กล้าอาสาเล่นบทบาทสมมติ ครูควรใจเย็นและให้นักเรียนทุกคน ได้ลองเล่นบทบาทสมมติเป็นตัวละครต่าง ๆ พร้อม ๆ กันเสียก่อนสักเที่ยวหนึ่ง จากนั้นจึงค่อย เรียกนักเรียนที่ค่อนข้างกล้า ออกมาแสดงก่อน ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงออก ได้เกิดความคุ้นเคยกับบทที่เพื่อน ๆ ได้แสดงมาแล้ว และช่วยทำให้เกิดความมั่นใจมากขึ้น เมื่อถึงคราวที่ตนต้องออกไปแสดง

ครูต้องใช้ความอดทนในการสอนหน่วยแรก ๆ เพราะนักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับวิธีสอนแบบนี้มาก่อน และยังไม่ชินกับการแสดงออกมากนัก

การประเมินผล : สังเกตดูความถูกต้องจากการเล่าเรื่องย้อนกลับของนักเรียน การลำดับเรื่อง การสื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องจากการแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นตอนที่ 3 : เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน

จุดมุ่งหมาย :

1. เพื่อฝึกการระลึกเรื่องที่ฟังจากการอ่านได้
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตัวอักษรที่ใช้แทนความหมายของคำต่าง ๆ ที่เคยเรียนมาแล้วในขั้นตอนที่ 1 และขั้นตอนที่ 2 จากการฟังและพูด
3. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจหลักการเขียนอักษรและความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษรนั้น
4. เพื่อให้นักเรียนสื่อความหมายของตน จากภาษาพูดเป็นภาษาเขียนได้
5. เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสดแสดงความคิดสร้างสรรค์และใช้จินตนาการในการสื่อความหมาย

ครูเริ่มนำเข้าสู่บทเรียนโดยการให้นักเรียนช่วยกันลำดับเรื่องที่อ่านและเล่นบทบาทสมมติมาแล้วอีกครั้ง ครูบอกกับนักเรียนว่า ต่อไปนี้จะช่วยกันเขียนเรื่องที่อ่านกันมาแล้วเป็นหนังสือของนักเรียนเอง ครูใช้กระดาษแผ่นใหญ่ มีขนาดพอที่นักเรียนทั้งชั้นจะอ่านและมองเห็นได้อย่างทั่วถึง ติดไว้บนกระดานหรือบนข้างฝา จากนั้นครูจึงเริ่มให้นักเรียนตกลงกันว่า จะเริ่มเรื่องอย่างไร ใช้วิธีการถามตามไปเรื่อย ๆ ว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ครูต้องแน่ใจว่า นักเรียน

ต้องการเขียนประโยคใดแน่ ถ้าไม่ตกลงกัน ครูอาจต้องประนีประนอมหาข้อยุติ ในการเขียน ประโยคนั้น ๆ ลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ สำหรับในระดับชั้นต้น ๆ นักเรียนยังไม่สามารถเขียนตัว อักษรเองได้ ครูควรเป็นผู้เขียนเรื่องให้ทั้งหมดในระดับชั้นสูงขึ้น นักเรียนสามารถเขียนได้เอง เป็นอย่างดีแล้ว ครูอาจออกมาให้นักเรียนเขียนเอง

ในขณะที่เขียน ครูไม่ควรหันหลังให้นักเรียน ครูควรยืนเอียงชิดด้านข้างของกระดาษ และเขียนเรื่อง นอกจากนี้แล้ว ทุกครั้งที่เขียนคำลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ ครูควรออกเสียงคำ นั้น ๆ ในขณะที่เขียนด้วยทุกครั้ง ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้เห็นลีลาการเขียนที่ถูกต้องและเข้าใจ ความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษรที่เขียนนั้นไปด้วยในตัว

เมื่อครูเขียนคำหรือประโยคหนึ่ง ๆ จบแล้ว ครูควรให้นักเรียนอ่านทบทวนคำและ ประโยคซ้ำก่อนเขียนคำหรือประโยคใหม่ทุกครั้ง เมื่อเขียนเรื่องไปได้สักระยะหรือตอนหนึ่งของ เรื่อง ครูควรให้นักเรียนออกมาวาดภาพประกอบตามเรื่องที่เขียนไว้ และให้นักเรียนที่เหลืออ่าน ออกเสียงพร้อม ๆ กับทวนเรื่องตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงตอนที่เขียนค้างไว้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกว่า จะจบเรื่อง จากนั้นจึงให้นักเรียนช่วยกันอ่านทวนเรื่อง ตั้งแต่ต้นจนจบและช่วยกันแต่งชื่อเรื่อง

ข้อสังเกต : ในขณะที่ครูให้นักเรียนอ่านเรื่องที่แต่งจากกระดาษแผ่นใหญ่นั้น ครูอาจใช้ ไม้ชี้ตามตัวอักษรตามไปด้วย และอาจชี้คำสลับที่ให้อ่านบ้าง เพื่อดูว่านักเรียนอ่านได้แน่หรือใช้ การจำต่อเนื่องในประโยค

การประเมินผล : สังเกตดูการบอกลำดับเรื่องของนักเรียน การอ่านออกเสียงคำและ ประโยคต่าง ๆ และการจำคำในประโยคต่าง ๆ

ขั้นตอนที่ 4 : ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่

จุดมุ่งหมาย : เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกอ่านออกเสียงและแสดงถึงความเข้าใจความหมาย ของคำและประโยคของเรื่องที่อ่านได้

ในขั้นนี้ ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละประมาณ 4-5 คน สำหรับในขั้นต้น ๆ นักเรียนยังเขียนเองไม่ได้ หรือยังไม่ค่อยดีนัก ครูควรเขียนเรื่องโดยลอกประโยคต่าง ๆ จากเรื่องที่ เขียนไว้ในขั้นตอนที่ 3 ลงในกระดาษแผ่นใหญ่ พอที่จะใช้หนังสือเล่มใหญ่ เพื่อเป็นแหล่งในการ เรียนรู้ของกลุ่มและนำมาอ่านหน้าชั้นเรียนให้นักเรียนในชั้นอ่านและเห็นได้ชัดเจน

ครูควรตกลงกับนักเรียนว่า จะให้ครูเขียนหน้าใด วาดรูปที่ใด ครูควรจะเว้นให้นักเรียน วาดภาพประกอบ ในแต่ละตอนของเรื่องและให้นักเรียนวาดภาพไปตามแต่จะตกลงกันในกลุ่ม ของนักเรียนเอง

หมายเหตุ ในตอนนี้ครูเขียนให้แต่ละกลุ่มไม่ทัน ครูอาจต้องใช้นอกเวลาเรียนเขียนให้ แต่ต้องหลังจากที่ได้ตกลงกับนักเรียนว่า เขาอยากให้อ่านอยู่ตรงไหน ครูจึงเว้นที่ว่างไว้ให้ ครู ควรเอาหน้ากระดาษที่เขียนแล้วแบ่งให้นักเรียนผลัดกันอ่านในกลุ่มเสียก่อน จากนั้นจึงแบ่งงาน ให้นักเรียนทุกคนได้วาดภาพประกอบตามเรื่อง ครูควรลอกเรื่องที่เขียนไว้หลาย ๆ ชุด เพื่อให้ นักเรียนแต่ละกลุ่มได้ทำอย่างทั่วถึงเมื่อนักเรียนวาดภาพประกอบเสร็จแล้วและช่วยกันอ่านเรื่อง

ภายในกลุ่มของตนเรียบร้อยแล้ว จึงให้นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุล ของตนทั้งกลุ่มไว้ด้านหลังปก จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มรวบรวมผลงาน โดยเรียงหน้ากระดาษหนังสือเล่มใหญ่ของตน ให้เรียบร้อย แล้วนำไปให้ครูช่วยเย็บปกและหุ้มด้วยกระดาษขาว เพื่อให้คงทนพอที่จะใช้ได้นาน ๆ เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำหนังสือเล่มใหญ่ของตนออกมาแสดงโดยช่วยกันอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น นักเรียนจะสนุกสนานในการอ่าน-ฟัง เพราะได้เห็นผลงานที่ตนได้วาดภาพประกอบเรื่องนั้น ๆ

การประเมินผล :

1. สังเกตการทำงานร่วมกันของนักเรียน ความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม การเก็บของเข้าที่ การรู้จักแข่งขัน และการช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี
2. สังเกตภาพที่สื่อความหมายของเรื่องราว มีความสอดคล้องกับเรื่องได้ดี

ขั้นตอนที่ 5 : ให้นักเรียนเล่นเกมหรือกิจกรรมเสริมทางภาษา

จุดมุ่งหมาย : เพื่อให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยองค์ประกอบย่อยของภาษาต่าง ๆ จนเกิดความแม่นยำ สามารถอ่าน เรียบเรียงคำเป็นประโยค สะกดคำได้ เขียนคำและประโยคได้ รวมทั้งเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่เราเรียนมาแล้วได้

ในขั้นตอนนี้ ครูจะให้นักเรียนใช้หนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่มเป็นแหล่งในการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนได้ค้นคว้า การสะกดคำ การเขียนคำและประโยค พร้อมทั้งความหมายของคำและประโยคจากหนังสือ

การประเมินผล : สังเกตความถูกต้องในการทำกิจกรรมทางภาษาในแต่ละจุดประสงค์ เช่น ความถูกต้องในการเทียบคำ การเรียบเรียงคำเป็นประโยค การเขียนสะกดคำ การจัดหรือเขียนเครื่องหมายวรรคตอนในประโยคหรือในการเล่นเกมนต่าง ๆ

หนังสือประเภทนิทาน และสารคดี ไม่มีข้อแตกต่างมากนัก ในขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะต่างกัน เพียงในหนังสือประเภทสารคดี ซึ่งไม่มีตัวละครมากนักหรือไม่มีเลย ในการแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนจะใช้จินตนาการในการแสดง มากกว่าการแสดงออกทางกายและอารมณ์

หนังสือประเภทวิธีการนั้น กระบวนการของกิจกรรมการเรียนการสอน ในขั้นตอนที่ 1 และขั้นตอนที่ 2 จะกระทำดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 : ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง ในขั้นตอนนี้จะเปลี่ยนแปลงไปดังนี้

ก. แนะนำวัสดุต่าง ๆ ที่จะใช้เกี่ยวกับเรื่อง เช่น เรื่อง “มาทำหมวกกันน็อก” ครูจะแนะนำวัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จะใช้ในการทำหมวก ได้แก่ กระดาษแข็งที่ทำเป็นแบบของหมวก กระดาษสำหรับทำหมวก ที่หนีบกระดาษ กาว ฯลฯ

วิธีแนะนำ ครูจะนำวัสดุแต่ละชิ้นออกมาแสดงให้นักเรียนดู พร้อมทั้งถามถึง ว่า

เรียกว่าอะไร เช่น ชูกระดาดขึ้น พร้อมทั้งพูดว่า “กระดาด” พูดซ้ำ ๆ กัน 2-3 ครั้ง ทำอย่างนี้จนกว่าจะหมดวัสดุที่จะแสดง

ข. ครูสาธิต วิธีการทำสิ่งต่างๆ ที่ละขั้นตอนอย่างช้า ๆ และชัดเจน เช่น

หนึ่ง - วางกระดาดลงบนโต๊ะ

สอง - ทาบแบบกระดาดลงบนกระดาดแผ่นนี้ (ชี้ไปด้วย)

สาม - ใช้ดินสอลากเส้นรอบ ๆ แบบกระดาด

ขั้นตอนที่ 2 : ให้นักเรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนวนหาหรืออภิปราย อ่านออกเสียง เล่นบทบาทสมมติ ในขั้นตอนนี้ ให้นักเรียนลองเล่าวิธีการทำสิ่งต่างๆ ที่ครูสอนไป และลองลำดับเรื่องราว ครูทำอะไรบ้าง ช้า ๆ เช่น

“ เมื่อกี้ครูทำอะไรเอ่ย หนูจำได้ไหมว่าครูทำอะไร เอาไหนลองนึกซิ หนึ่ง... ทำอย่างไร ... แล้วต่อไปละ ” ฯลฯ

จากนั้นให้นักเรียนลองพูดซ้ำตามครูถึงขั้นตอนในการทำสิ่งต่างๆ อย่างช้า ๆ แต่ละขั้นตอนอย่างชัดเจน

หลังจากนั้นครูจะให้นักเรียน แบ่งกลุ่มออกประมาณ 4-5 คน พร้อมทั้งแจกวัสดุอุปกรณ์ที่จะใช้ให้ครบทุกกลุ่ม และให้ทุกคนทำสิ่งที่เรียนมา ก่อนลงมือทำ ควรให้นักเรียนทุกคนลองทบทวนลำดับขั้นตอนของวิธีการทำสิ่งนั้นอีกครั้งแล้วจึงให้นักเรียนลงมือทำ ครูคอยเดินช่วยเหลือและแนะนำนักเรียนในแต่ละกลุ่ม ให้ทำงานได้สำเร็จเรียบร้อยและเตรียมผลงานของกลุ่มไว้ พร้อมทั้งช่วยกันเก็บของเข้าที่ให้เรียบร้อย

ขั้นตอนที่ 3 : เขียนเรื่องร่วมกัน

ครูให้นักเรียนช่วยกัน ลำดับขั้นตอนวิธีการทำสิ่งนั้นอีกครั้ง และเริ่มตกลงเขียนเรื่องเกี่ยวกับวิธีการทำสิ่งนั้น ๆ เป็นขั้น ๆ หรือเป็นข้อ ๆ ก็ได้ เช่นเดียวกับที่เคยกล่าวมาแล้วในขั้นตอนที่ 1

ขั้นตอนที่ 4 และขั้นตอนที่ 5 ดำเนินการไปเหมือนที่กล่าวมาแล้ว ในการสอนหนังสือประเภทนิทานและสารคดี

ในการทำหนังสือเล่มใหญ่ ให้นักเรียนวาดภาพประกอบหรือเรียงภาพถ่ายของกิจกรรมตามวิธีการในแต่ละตอนด้วย

การเตรียมความพร้อมของผู้เรียน

การเตรียมความพร้อมของผู้เรียนเป็นเรื่องสำคัญมาก การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถใช้ในการเตรียมความพร้อมของเด็กได้ โดยไม่ต้องจัดประสบการณ์ภาษานั้น ผู้สอนสามารถเตรียมความพร้อมของเด็ก ในทุกขั้นตอนแล้ว เพียงแต่ผู้สอนพิจารณาเลือกใช้หนังสือที่ผู้เรียนจะมีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้เตรียมความพร้อมได้ เช่น การใช้นิ้วมือ

การฝึกสายตา การเปรียบเทียบการเขียนลากเส้น หนังสือที่เหมาะสมในการเตรียมความพร้อม ได้แก่ หนังสือประเภทวิธีการ เช่น พับกระดาษอย่างไร เป็นต้น

กระบวนการเรียนการสอนในแต่ละขั้นตอน จะช่วยเตรียมความพร้อมของเด็กหลาย ประการ เช่น ในขั้นตอนที่ 1 จะเตรียมความพร้อมในการฟังและพูด รวมทั้งการคิดในขั้นตอนที่ 2 จะเสริมการพัฒนาภาษา โดยการแสดงออกทางวาจา และสีหน้าท่าทาง ในขั้นตอนที่ 3 จะช่วยพัฒนาประสาทสัมผัสระหว่างสายตาและมือ โดยการลากเส้น ระบายสี (เด็กวาดภาพ ประกอบ) พัฒนาด้านความคิด ในการรวบรวมและลำดับเรื่องราว ในขั้นตอนที่ 4 จะเตรียมความพร้อมในการใช้สายตา การใช้กล้ามเนื้อ (ลากเส้น วาดภาพ และการใช้กรรไกร) ในการ ทำหนังสือเล่มใหญ่ และในขั้นตอนที่ 5 จะเตรียมความพร้อมในด้านสติปัญญา เช่น การ เปรียบเทียบ ความคล้ายคลึง และความแตกต่าง (การเทียบคำ) ของตัวอักษร การจินตนาการ การเชื่อมโยงความคิดรวบยอดกับเนื้อหาบริบทต่างๆ ที่พบ

กระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะจัดให้นักเรียนมีประสบการณ์ ในการเรียน ในลักษณะกระบวนการทางสังคม ใช้ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้สอนและผู้ เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน จึงเป็นการเตรียมความพร้อมทางสังคมของเด็กไปในตัวด้วย

การจัดชั้นเรียน

ครูควรจัดห้องเรียนให้มีบริเวณโล่งและกว้างพอควร สำหรับนักเรียนทำกิจกรรม ให้ นักเรียนนั่งกับพื้นหรือบนเก้าอี้เล็ก ๆ ในลักษณะครึ่งวงกลมรายรอบครู

การจัดชั้นเรียนในลักษณะนี้ จะช่วยให้ครูและนักเรียนมีความใกล้ชิดกันมากขึ้น ซึ่งจะ ช่วยต่อการสอนและการใช้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน นอก จากนี้แล้ว การควบคุมวินัยก็จะง่ายขึ้นด้วย เพราะครูสามารถวาดสายตาไปได้อย่างทั่วถึง นักเรียนจะมีความรู้สึกว่าได้เรียนอยู่ในสภาพเป็นกันเองกับครูมากขึ้น และพันบรรยากาศของ ห้องเรียนที่จำเจซ้ำซากแบบเดิม ที่ว่างในชั้นเรียนด้านหน้าหรือด้านหลังห้องเรียน จะช่วยให้ นักเรียนได้ทำกิจกรรม เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การทำหนังสือเล่มใหญ่ การเล่นเกมและ กิจกรรมเสริมอื่น ๆ ได้สะดวกขึ้น

ครูควรจัดที่เก็บของและวัสดุที่จำเป็น ในการทำกิจกรรมของนักเรียน โดยให้นักเรียน รู้จักรับผิดชอบ ดูแลข้าวของและเก็บเข้าที่ เมื่อใช้เรียบร้อยแล้วทุกครั้ง

บริเวณฝาผนังห้องเรียนหรือบอร์ด อาจติดกระดาษแผ่นใหญ่ที่นักเรียนเขียนเรื่องกับครู (ในขั้นตอนที่ 3) ไว้สักระยะหนึ่งจนกว่านักเรียนจะเรียนจบหน่วยการเรียนนั้น ๆ ไปแล้ว และมี หน่วยการเรียนอื่นมาใหม่ เป็นต้น

การจัดที่สำหรับเก็บบัตรคำ และแขวนสมุดเล่มใหญ่ของนักเรียน ในแต่ละหน่วยการ เรียน ควรจะเป็นบริเวณที่นักเรียน จะกลับมาอ่านหนังสือเล่มใหญ่เหล่านี้ได้สะดวก เช่น หลัง ห้องเรียน มุมห้อง เป็นต้น บัตรคำที่ใช้แล้ว ครูควรเก็บใส่กล่องไว้เป็นชุด ๆ พร้อมทั้งเขียนชื่อ เรื่องที่นักเรียนเขียนหนังสือเล่มใหญ่ในกลุ่มไว้ด้วย เพื่อให้นักเรียนสะดวกที่จะกลับมาอ่านและ ค้นคว้าได้ตามต้องการ

การสอนซ่อมเสริม

ทุกขั้นตอนของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาครูสามารถสอนบทเรียนเสริมนักเรียนที่เก่งและที่อ่อนได้ในขณะเดียวกัน

นักเรียนที่เก่ง ครูอาจให้ทำกิจกรรมที่ท้าทายมากขึ้นก็ได้ เช่น ทำหน้าที่เป็นครู หรือผู้ช่วยคอยช่วยเหลือเพื่อน ๆ ช่วยครูเตรียมอุปกรณ์ เขียนบัตรคำ บอกเขียนคำบอก บอกตัวบทละครในการแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

นักเรียนที่อ่อนครูอาจช่วยเหลืออย่างค่อยเป็นค่อยไปและให้การสอนแบบเอกกัตภาพมากขึ้น โดยให้ทำกิจกรรมบางอย่าง ในบางขั้นตอนช้า เช่น อ่านออกเสียงกับครู ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องง่าย ๆ กับครู ลองทำหนังสือเล่มใหญ่ตามลำพังกับครูหรือเพื่อนในกลุ่มเดียวกันใหม่ เล่นบัตรคำกับครู เล่นเกมต่าง ๆ เป็นต้น

จุดมุ่งหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ผู้เรียนสามารถอ่าน ฟัง พูด และเขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอในการสื่อสารทางภาษาในชีวิตประจำวัน

จุดมุ่งหมายเฉพาะ เมื่อจบหน่วยการเรียนรู้หนึ่ง ๆ ผู้เรียนจะสามารถ

1. เล่าเรื่อง ลำดับเรื่องและบอกความหมายของคำทุกคำในบริบทต่าง ๆ ของหน่วยการเรียนรู้ได้

2. อ่านออกเสียงคำทุกคำในหน่วยการเรียนรู้ได้

3. พูดโต้ตอบ แสดงความคิดเห็น และสรุปความให้เป็นที่น่าสนใจได้

4. เขียนสะกดคำและประโยคต่าง ๆ ที่นักเรียนรู้จากหน่วยการเรียนรู้ได้

5. แต่งประโยคเป็นคำพูด และเขียนเป็นตัวอักษรได้ถูกต้องเป็นที่น่าสนใจได้

6. บอกความหมายและเขียนสัญลักษณ์ของเครื่องหมายวรรคตอนได้

7. สื่อความหมายของภาษาทางกายและอารมณ์หรือทางวาจา

8. ร่วมกับเพื่อนและช่วยเหลือแบ่งปันกัน ในการทำงานร่วมกันได้

แนวทางการประเมินผลการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ครูสามารถประเมินพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดขึ้นระหว่างกระบวนการเรียนการสอนดังนี้

1. การเล่าเรื่องย้อนกลับหลังจากฟังครูจบแล้ว

2. การสื่อสารการเข้าใจเนื้อเรื่อง โดยการแสดงบทบาทสมมติและการวาดภาพประกอบเรื่อง

3. การบอกลำดับก่อน-หลังของเรื่องในขณะที่นักเรียนร่วมกันเขียนเรื่องในขั้นตอน

ที่ 3

4. การออกเสียงคำต่าง ๆ (ระหว่างการเล่นเรื่องย้อนกลับและเล่นเกม)

5. การเรียงคำเป็นประโยค (จากการเล่นเกม)
6. การสะกดคำและการแต่งประโยค (ระยะหนึ่งหลังการเรียนรู้ด้วยวิธี CLE)
7. ความร่วมมือของนักเรียน และความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานกลุ่มแบบ

ประชาธิปไตย

8. ความสนใจของนักเรียนเกี่ยวกับการอ่าน (สังเกตจากการนำหนังสือไปศึกษาด้วยตนเองเมื่อมีเวลาว่าง)

วิธีประเมิน

ใช้การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียนทั้ง 8 ประการข้างต้น
(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2533 : 18-23)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

งานวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2527 ริชาร์ด วอล์คเกอร์, เบรนต์ บาร์ทเลตต์และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้เวลาทดลอง 20 คาบ (คาบละ 20 นาที) ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้นและมีความสามารถในการจำคำศัพท์ คำพูดและบทสนทนา จากหนังสือได้นาน ทั่วทั้ง 7 ที่นักเรียนไม่มีพื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษมาก่อนและนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (Walker ; Bartlett and Rattanavich. 1984 : 58)

นัดดา ขจรนที (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางมดวิทยา กรุงเทพมหานคร จำนวน 50 คน ใช้เวลาทดลอง 5 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถในการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการจำแตกต่างกันกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กรณิการ์ ขาติมนตรี (2533 : 136) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไกรภักดีวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 60 คน ใช้เวลาการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05 และนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถทางการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรพิมล ประสงค์พร (2535 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดลองเชิงปฏิบัติการกับการสอนตามคู่มือครูกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 90 คน ใช้เวลาทดลอง 16 คาบ คาบละ 50 นาที จำนวน 4 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมทดลองเชิงปฏิบัติการ การสอนตามคู่มือครู นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง พูด อ่านและเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้กิจกรรมการทดลองเชิงปฏิบัติการ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 และการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศุภลักษณ์ สัตยวณิช (2538 : 89) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดมินิคอร์สแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 จำนวน 80 คน ใช้เวลาทดลอง 16 คาบ คาบละ 50 นาที จำนวน 4 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดการสอนมินิคอร์สแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นวลจันทร์ แซ่เท้น (2538 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครูกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 จำนวน 100 คน ใช้เวลาทดลอง 20 คาบ คาบละ 50 นาที จำนวน 5 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่พัฒนาด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและมีความรับผิดชอบในการเรียน แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (Walker and others. 1984 : 72) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษในเทอร์เกอร์ พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching หรือ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งการพูดและการเขียน

ต่อมาในปี ค.ศ. 1984 วอล์คเกอร์และคนอื่น ๆ (Walker and others. 1984 : 45) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับโปรแกรมที่เทอร์เกอร์ พาร์ค ที่โรงเรียน Napperby และ Marry Vale โดยทำการทดลองกับนักเรียนทั้งสองโรงเรียนในระดับ Junior และ Senior โดยใช้เนื้อหาในการทดลอง เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับอาหารทั้ง 2 ระดับ ใช้เวลาทดลอง 18 เดือน ผลการทดลองสรุปว่า นักเรียนทั้ง 2 โรงเรียน มีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นมาก

จากผลการศึกษาวิจัยดังกล่าวแล้ว สรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounter Teaching) เป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพวิธีการหนึ่ง จะเห็นได้ว่า การนำวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไปใช้กับนักเรียนไม่ว่าจะเป็นวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษาหรือวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนคือ ความสามารถในการอ่านการเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความคงทนในการจำ ความรับผิดชอบในการเรียน ความสนใจในการเรียน ฯลฯ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ดังนั้นจึงเป็นข้อมูล ที่มีความสำคัญในการนำมาพิจารณาประกอบการดำเนินการวิจัยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและการเรียนการสอนภาษา

ความหมายของวัฒนธรรม

พจน์ น้อยแสงศรี (2520 : 34) ได้แยกความหมายของวัฒนธรรมไว้ 2 ลักษณะ คือความหมายอย่างกว้างตามที่นักมานุษยวิทยาใช้ และความหมายอย่างแคบ ตามที่ประชาชนทั่วไปใช้ โดยให้ความหมายดังนี้ ความหมายอย่างกว้าง วัฒนธรรม คือ การดำเนินชีวิตของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีความหมายตั้งแต่ การหาเลี้ยงชีพ กฎหมาย การปกครอง ขนบธรรมเนียม ประเพณีต่าง ๆ สภาพทางเศรษฐกิจ ระบบสังคม ตลอดจนศิลปกรรมต่าง ๆ ในความหมายอย่างกว้างนี้ สิ่งที่ดีงามและสิ่งที่ไม่ดีงามซึ่งควรแก่การปรับปรุงนับว่าเป็นวัฒนธรรม และวัฒนธรรมอันไม่ดียังงามก็จะได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตามลำดับ ส่วนความหมายอย่างแคบ วัฒนธรรม คือ ศิลปะ วรรณคดี ดนตรี และขนบธรรมเนียมที่ควรรักษาไว้ เช่น ประเพณีลอยกระทงของไทยก็เป็นวัฒนธรรมไทย การฉลองวันวาเลนไทน์เป็นวัฒนธรรมของชาวอเมริกัน เป็นต้น

บรรจง ชูสกุลชาติ (2524 : 10-11) ได้กล่าวถึง วัฒนธรรมไว้ว่า สามารถแยกประเภทของพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ที่ได้วิวัฒนาการมาได้ 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. พฤติกรรมที่วิวัฒนาการในรูปของวัตถุ
2. พฤติกรรมที่วิวัฒนาการในรูปของจิตใจ

ลักษณะของพฤติกรรมที่วิวัฒนาการมาในรูปของวัตถุนั้น ได้แก่ อาหารการกิน ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค อาวุธต่าง ๆ เครื่องมือประกอบอาชีพ เครื่องมือในการสื่อสาร เครื่องมือในการคมนาคม สถานที่สำหรับบวงสรวงบูชา ภาพเขียน ภาพปั้น ภาพแกะสลักสำหรับบูชา สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ สถานที่ประกอบธุรกิจ ตลอดจนการพิมพ์หนังสือและอื่น ๆ

อักษรประเสริฐ เศรษฐประเสริฐ (2527 : 13) กล่าวถึงความหมายของวัฒนธรรมว่า วัฒนธรรม หมายถึง รูปแบบการดำเนินชีวิตและการแสดงออกในการทำกิจกรรมใด ๆ ของคนในแต่ละสังคม ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ แสดงให้เห็นถึงความคิด ความเชื่อ ค่านิยม ประเพณี ลักษณะนิสัยและอื่น ๆ อันเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่ได้รับการถ่ายทอดสืบต่อกันมา

เชวง จันทระเชตต์ (2528 : 105) กล่าวถึงคำว่า วัฒนธรรมว่า เป็นชื่อรวมสำหรับแบบอย่างของพฤติกรรมทั้งหมดที่ได้มาทางสังคมและที่ถ่ายทอดกันไปในทางสังคมโดยอาศัยสัญลักษณ์ วัฒนธรรมจึงเป็นชื่อสัมฤทธิ์ผลที่เด่นชัดทั้งหมดของกลุ่มมนุษย์ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ได้แก่ ภาษา การทำเครื่องมือ อุตสาหกรรม ศิลปะ วิทยาศาสตร์ กฎหมายการปกครอง ศิลปธรรม ศาสนารวมทั้งอุปกรณ์ที่เป็นวัตถุ หรือสิ่งประดิษฐ์ซึ่งแสดงรูปแบบแห่งสัมฤทธิ์ผลทางวัฒนธรรม และทำให้ลักษณะทางวัฒนธรรมทางปัญญาสามารถยังผล เป็นประโยชน์ใช้สอยได้ เช่น อาคาร เครื่องมือ เครื่องจักรกล เครื่องมือสื่อสาร ศิลปวัตถุ ฯลฯ

สุดาพร ลักษณะียนาวิน (2537 : 74) กล่าวถึงความหมายของคำว่า วัฒนธรรมว่า วัฒนธรรม หมายถึง วิถีชีวิตของหมู่คณะ หรือพฤติกรรม และสิ่งที่คนในหมู่กำหนดขึ้น หรือผลิต

สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นแบบปฏิบัติในหมู่กลุ่มของตน

ผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศ ได้ให้ความหมายของคำว่า วัฒนธรรม ไว้มากมายหลายท่าน อาทิ ลาโด (Lado. 1958 : 11) กล่าวว่า วัฒนธรรมหมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่ถูกสร้างขึ้นมาในอดีต เพื่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ ทั้งที่เป็นสิ่งที่มองเห็นได้ และไม่อาจมองเห็นได้ มีเหตุผล และไม่เกี่ยวกับเหตุผล ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดได้ทุกขณะ ในฐานะที่เป็นแนวทางที่มีศักยภาพและมีผลต่อพฤติกรรมของคน

ฟิโนคคิโอโรและโบโนโม (Finocchiaro and Bonomo. 1973 : 58) กล่าวว่า วัฒนธรรม คือ สิ่งที่มีผลสัมพันธ์กันทั้งหมด รวมถึง ความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ ศีลธรรม จรรยา ประเพณี ลักษณะนิสัย และความสามารถต่าง ๆ ที่มนุษย์ได้จากการเป็นสมาชิกของสังคมนั้น ๆ

จากความหมายต่าง ๆ ข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า วัฒนธรรมคือ ลักษณะการดำรงชีวิต ความเป็นอยู่ การติดต่อสื่อสารอันประกอบไปด้วย ภาษา สัญลักษณ์ ความเชื่อ ประเพณี วิชาการ การปกครอง พฤติกรรม และองค์ประกอบส่วนอื่น ๆ ทั้งหมดของคนในสังคมหนึ่ง ๆ หรือกลุ่มหนึ่ง ๆ อันเป็นรูปแบบสืบต่อกันมา ซึ่งบราวน์ (Brown. 1980 : 122-123) ได้ให้ข้อคิดไว้อย่างน่าสนใจว่า วัฒนธรรมนั้นเปรียบเสมือนแบบพิมพ์เขียว (Blue Print) ของชีวิตที่คอยแนะแนวทางพฤติกรรมของคนในชุมชนหรือสังคม และปลูกฝังอบรมชีวิตให้ดำเนินไปตามรูปแบบที่เป็นแนวนิยมและความคาดหวังของคนในสังคม

ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนการสอนภาษา กับวัฒนธรรม

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2529 : 6-8) ได้กล่าวถึงประโยชน์และความจำเป็นในการเรียนวัฒนธรรมไว้ด้วยเหตุผลที่สรุปได้ 4 ประการ คือ

1. ทำให้รู้แบบฉบับความประพฤติของสังคมหมู่คณะนั้น ๆ
2. ทำให้เกิดความองอาจทางความคิด ทางปัญญา และมีจิตใจประณีตละเอียดอ่อน เพราะวัฒนธรรมเกี่ยวข้องกับสติปัญญา และความรู้สึกที่ดีงาม
3. ทำให้รู้จักตัวเองและรู้ความเป็นชาติอย่างแท้จริง
4. ทำให้เกิดความเข้าใจอันดี

จากประโยชน์ทั้ง 4 ประการข้างต้น ทำให้ทราบแนวทางว่าการที่สังคมจะอยู่ร่วมกันอย่างสันตินั้น ภาษาและวัฒนธรรม ก็มีสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด เพราะภาษามีใช่เป็นเพียงส่วนประกอบส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมเท่านั้น แต่เป็นตัวถ่ายทอดให้ส่วนประกอบต่าง ๆ ที่รวมกันเป็นวัฒนธรรมเป็นที่รับรู้โดยทั่วไปอีกด้วย (Finocchiaro. 1973 : 2)

บราวน์ (Brown. 1980 : 124) กล่าวว่า ภาษาและวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่ผสมผสานกัน แยกจากกันไม่ได้ ต่างเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อกันและกัน เพราะภาษาเป็นผลิตผลของวัฒนธรรม และขณะเดียวกันก็เป็นสื่อในการถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมให้เป็นที่ประจักษ์แก่คนทั่วไป ดังนั้นการเรียนรู้อาษาต่างประเทศจึงหมายถึง การเรียนรู้วัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษาควบคู่ไปด้วย

ด้วยเหตุนี้ ในการเรียนการสอนภาษา โดยเฉพาะภาษาต่างประเทศ จึงเป็นความเกี่ยวเนื่องระหว่างความสัมพันธ์ของภาษาและวัฒนธรรม ดังนั้นในการเรียนภาษา จึงรวมไปถึงการรวมวัฒนธรรม การแสดง ท่าทาง และคำศัพท์ สำนวนต่างๆ ที่เพิ่มพูนความหมายแก่คำและประโยค (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2529 : 19)

แสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอนภาษา โดยเฉพาะภาษาต่างประเทศ นับว่า มีความสำคัญยิ่งในการสอนวัฒนธรรมควบคู่กันไปด้วย ทั้งนี้เพื่อว่าการสอนภาษาจะมีได้เป็นเพียงการสอนสัญลักษณ์เท่านั้นเพราะการเรียนภาษาต่างประเทศ มุ่งให้เข้าใจความหมายของภาษานั้นๆ ให้ลึกซึ้งที่สุด จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการสอนวัฒนธรรม เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจคำศัพท์ สำนวน วิธีการดำเนินชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี อันจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศต่อไป

สมจิตร วรณวิไลย (2527 : 12-15) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ควรคำนึงถึงในการสอนวัฒนธรรมควบคู่ไปกับการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1. หลักสูตร กล่าวคือ จะต้องตั้งจุดมุ่งหมายให้แน่นอนว่า ต้องการให้ผู้เรียนได้รู้และเข้าใจวัฒนธรรมของชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใดดังเช่นที่ ฟินอคคิโอโร (Finocchiaro. 1973 : 60) ได้เสนอขอบเขตของเนื้อหาทางวัฒนธรรมไว้ 2 ระดับ คือ

1.1 ระดับที่ 1 เป็นลักษณะของหัวข้อวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของผู้เรียนและผู้เรียนสามารถซักถามค้นคว้า เพื่อให้ทราบความคล้ายคลึง และความแตกต่างของวัฒนธรรมของตนได้ ดังนี้

- (1) การแนะนำและการแสดงตัว
- (2) ห้องเรียน
- (3) โรงเรียน
- (4) ครอบครัว
- (5) ชุมชนใกล้ตัว บ้าน และโรงเรียน
- (6) ชุมชนที่กว้างขึ้น
- (7) การสืบทอดวัฒนธรรม
- (8) การแนะนำส่วนตัว
- (9) เบ็ดเตล็ด เช่น เพลง วันหยุด เป็นต้น

1.2 ระดับที่ 2 เป็นลักษณะของหัวข้อวัฒนธรรมที่ต้องเรียนให้ลึกซึ้ง เพื่อความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาโดยเฉพาะ เช่น เรื่องสัญลักษณ์ ความสวยงาม

จากเนื้อหาทั้ง 2 ระดับดังกล่าวนี้มีความยากง่ายลึกซึ้งไม่เท่ากัน ครูผู้สอนภาษาจึงต้องสอนให้สอดคล้องกับระดับของผู้เรียนและบทเรียน

2. ตัวครู ครูต้องเป็นผู้สนใจในวัฒนธรรมของชนชาติของเจ้าของภาษาและต้องสอนวัฒนธรรมควบคู่ไปกับการสอนภาษา เพื่อป้องกันมิให้สิ่งที่สอน เป็นเพียงสัญลักษณ์ที่ไม่มี ความหมาย (Brooks. 1960 : 85) นอกจากนี้การที่ครูช่วยให้ผู้เรียนมีภูมิหลังเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน เช่น

คำศัพท์ที่ผู้อ่านไม่คุ้นเคย จะมีสอนกระตุ้นความสนใจและความเข้าใจของผู้อ่านให้ดีขึ้นด้วย และควรควรเป็นตัวจักรสำคัญในการให้ข้อมูลและความกระจ่างทางด้านวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีจินตนาการ และมีความรู้ความคิด ที่จะทำความเข้าใจกับสิ่งที่อ่านมากขึ้น (อัญชลี จิตติโสภณ. 2536 : 30)

3. **ตัวนักเรียน** การที่ผู้เรียนจะรู้สึกสนุกสนานในการเรียนวรรณคดีของต่างประเทศ นักเรียนควรจะต้องมีความรู้ทางประวัติศาสตร์ ศาสนา สังคม เสียก่อน ซึ่งก็คือ นักเรียนจะสนุกสนานในการเรียนและอ่านภาษาอังกฤษได้ ถ้ามีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษมาก่อน (Gokak. 1963 : 28) และยิ่งนักเรียนมีความคุ้นเคย หรือมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษามากเท่าใด ความเข้าใจที่มีต่อเรื่องที่อ่านก็มีมากขึ้นเท่านั้นทั้งทางด้านความหมายโดยตรงและความหมายแฝง (Barnitz. 1985 : 15-17)

สรุปได้ว่าการเรียนรู้อ่านภาษา ผู้เรียนมิได้เรียนรู้เพียงตัวภาษาเท่านั้น แต่ได้เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จึงจะทำให้สามารถคิดและแสดงออก เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา และองค์ประกอบที่เอื้อต่อการสอนวัฒนธรรมควบคู่ไปกับการสอนภาษาจำเป็นต้องไปในทิศทางเดียวกัน คือ ทั้งการวางหลักสูตรการสอนของครูและตัวนักเรียน กล่าวคือ ต้องจัดวางหลักสูตรให้เด่นชัดลงไปว่า ต้องการให้ผู้เรียน มีความเข้าใจในวัฒนธรรมในเรื่องใดบ้าง รวมทั้งครูผู้สอนภาษาอังกฤษต้องดำเนินการสอนให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายให้ได้โดยผู้เรียนได้รับทั้งประสบการณ์ตรงและอ้อม เช่น การอธิบาย การจัดนิทรรศการ การจัดทัศนศึกษา การเชิญเจ้าของภาษามาให้ความกระจ่าง เป็นต้น

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวัฒนธรรม

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 98-102) ได้กำหนดจุดมุ่งหมาย การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวัฒนธรรมควบคู่ไปกับการสอนภาษาต่างประเทศดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนการสอนวัฒนธรรม เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักและเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งสามารถจัดกิจกรรมดังนี้

1.1 การฉายภาพยนตร์ สไลด์ แสดงแผนที่และรูปภาพประกอบขณะสอน เพื่อให้ผู้เรียน มองเห็นความแตกต่างของวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับวัฒนธรรมของภาษาแม่

1.2 การให้ผู้เรียนทำรายงานและปายนิทรรศการ ในด้านความรู้ทางวัฒนธรรมของเนื้อหาที่พบในบทเรียน เช่น วันสำคัญ การแต่งกาย อาหารประจำวัน

1.3 การใช้สื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ภาษาต่างประเทศ แผ่นโฆษณา นิตยสารภาษาต่างประเทศช่วยในการอธิบายและแสดงตัวอย่างของวัฒนธรรมต่าง ๆ

1.4 การใช้เกม เช่น เกม What's my line? โดยกำหนดให้ผู้เรียนแสดงเป็นบุคคลสำคัญ เช่น เป็น Columbus แล้วให้นักเรียนคนอื่นซักถามเกี่ยวกับงานที่เขาทำ

2. กิจกรรมการเรียนการสอนวัฒนธรรม เพื่อเร้าความสนใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งสามารถจัดกิจกรรมได้ดังนี้

2.1 การแสดงผลงานทางศิลปะ เช่น จัดการแสดง การเปิดเพลงภาษาต่างประเทศ การจัดกิจกรรมเดินร่ำ โดยจัดได้ทั้งภายในสถานที่หรือพาไปชมนอกสถานที่

2.2 การสอนเพลงและการเดินร่ำพื้นเมือง ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภูมิประเทศและอารมณ์ของเจ้าของภาษา

2.3 การจัดกิจกรรมการทำอาหาร โดยพยายามใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดอันช่วยให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับคำศัพท์และชื่อของอาหาร เครื่องปรุง รู้มารยาทในการเสิร์ฟและรับประทานอาหาร

2.4 การจัดงานเฉลิมฉลองประเพณีต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา เช่น ตกแต่งชั้นเรียนให้เข้ากับบรรยากาศวันคริสต์มาส

2.5 การทำบัตรอวยพรที่มีความหมายต่อความรู้สึกนึกคิดของชนชาติของเจ้าของภาษา เช่น ทำบัตรอวยพรวันวาเลนไทน์ วันคริสต์มาส

2.6 การจัดให้ผู้เรียนมีเพื่อนทางไพรซ์นีย์(Pen Pals) เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการอ่านและการเขียน

3. กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการมีส่วนร่วม ในบทบาทของวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาซึ่งสามารถจัดกิจกรรมได้ดังนี้

3.1 การเล่นบทบาทสมมติในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น สมมติให้นักเรียนไปจ่ายตลาดในซูเปอร์มาร์เก็ต โดยครูสามารถใช้ป้ายโฆษณาหรือของจริงเพื่อช่วยสร้างบรรยากาศ

3.2 ศึกษาและปฏิบัติกิจกรรมเกี่ยวกับเนื้อหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับระบบกฎหมายของเจ้าของภาษา เช่น การอ่านตารางเวลา หรืออัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา

3.3 การฝึกกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ อันจะช่วยให้ผู้เรียนทราบวิธีการใช้ชื่อ นามสกุล การบอกลักษณะสีผิว ชื่อเมือง รัฐ ประเทศ ของเจ้าของภาษา เพื่อเปรียบเทียบกับภาษาของตน

3.4 การศึกษานอกสถานที่ เช่น เยี่ยมสถานทูตหรือเชิญวิทยากรมาให้ความกระจ่างเกี่ยวกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมือง โรงเรียน

4. กิจกรรมเพื่อความเข้าใจความหมายของวัฒนธรรมที่แฝงอยู่ การใช้ภาษาจัดได้ดังนี้

4.1 กิจกรรมการซักถาม เกี่ยวกับเนื้อหาทางวัฒนธรรม โดยผู้สอนสามารถใช้รูปภาพ สไลด์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนทราบค่านิยมของสังคมของเจ้าของภาษา เช่น การนัดหมายเป็นเรื่องสำคัญมากของชาวตะวันตก หรือการแต่งกายไปงานพิธีสำคัญต่าง ๆ

4.2 กิจกรรมการใช้การ์ตูน เกี่ยวกับการล้อเลียนสังคม การเมือง จากนิตยสารต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกร็ดความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม

4.3 กิจกรรมพิเศษอื่น ๆ เช่น การจัดกิจกรรมชมรมภาษาอังกฤษ การจัดการแข่งขันตอบปัญหาภาษาอังกฤษ โดยใช้คำศัพท์เกี่ยวกับความรู้ทางภาษาอังกฤษ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์หรือวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อกระตุ้นให้ผู้เข้าแข่งขันและผู้ชม มีโอกาสได้ค้นคว้าเพิ่มเติม

หัวข้อทางวัฒนธรรมที่ควรสอน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 34-35) ได้จัดหมวดหมู่ของวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในแบบเรียนทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ดังนี้

1. การสนทนาในชีวิตประจำวัน เช่น การแนะนำ การตอบรับและการปฏิเสธคำเชิญ การขอโทษ การโทรศัพท์ การสมัครงาน การจ่ายของ เป็นต้น
2. ค่านิยมของครอบครัวและสังคม เช่น การอยู่ร่วมกันของครอบครัว การมีนัดและการแต่งงาน การศึกษา การทำงาน เป็นต้น
3. ประเพณีและการเฉลิมฉลองในโอกาสต่าง ๆ เช่น วันฮาโลวีน วันขอบคุณพระเจ้า บุคคลและสถานที่สำคัญต่าง ๆ เป็นต้น
4. อาหารและเครื่องนุ่งห่ม เช่น อาหารมี้อต่าง ๆ มารยาทในการรับประทานอาหาร การใช้เครื่องนุ่งห่มสำหรับฤดูหนาว
5. การใช้เวลาว่าง เช่น การสันทนาการและการกีฬา งานอดิเรก การเดินทาง
6. การแสดงออกโดยไม่ใช้คำพูด เช่น น้ำเสียง ความรู้สึกและทัศนคติ

ฟีน็อคคิโอโร และโบโนโม (Finocchiaro and Bonomo. 1973 : 60-63) ได้สอนหัวข้อวัฒนธรรมที่ควรนำมาสอน ดังต่อไปนี้

1. การสนทนาและการแนะนำตนเอง (Introduction and Identification) ได้แก่ การทักทาย การอำลา การแนะนำตนเองและการแนะนำผู้อื่น ที่อยู่ อายุ
2. สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเรียนในปัจจุบัน (The Immediate Classroom) ได้แก่ ชื่อและที่ตั้งของห้องเรียน สื่อการเรียนต่าง ๆ กิจกรรมในการเรียน ส่วนที่ใช้ในห้องเรียน
3. โรงเรียนและสิ่งที่เกี่ยวข้อง (The School) ได้แก่ ที่ตั้งของห้องและสถานที่ต่าง ๆ ในอาคาร บุคลากร ระเบียบกฎเกณฑ์ กิจกรรมภายในโรงเรียน
4. ครอบครัวและสิ่งที่เกี่ยวข้อง (The Family) ได้แก่ สมาชิกและความสัมพันธ์ภายในครอบครัว บ้าน อาชีพของสมาชิก อาหาร(การจัดโต๊ะ) สุขภาพ เครื่องแต่งกาย(ตามฤดูกาล) กิจกรรมสันทนาการต่าง ๆ
5. ชุมชนใกล้โรงเรียนและบ้าน (The Immediate Community of the School and Home) ได้แก่ บ้านเรือนใกล้เคียง สถานที่ทำงาน โรงภาพยนตร์ ห้องสมุด หน่วยบริการด้านการสื่อสารต่าง ๆ การขนส่ง การบริการด้านบริโภค (ห้างร้าน ธนาคาร) สถานที่ราชการ เขตในเมืองและนอกเมือง สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ เหตุการณ์ประจำวัน
6. ชุมชนที่ห่างไกล (The Wider Community) ได้แก่ การให้บริการด้านสุขภาพ การขนส่งและการสื่อสาร ที่ทำการของรัฐบาล เหตุการณ์ปัจจุบัน สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
7. มรดกทางวัฒนธรรม (Our Cultural Heritages) ได้แก่ วันสำคัญต่าง ๆ วีรชนและประวัติศาสตร์ เอกสารทางประวัติศาสตร์และสุนทรพจน์ บทเพลง วรรณกรรม สุภาษิต ดนตรี ศิลปแขนงต่าง ๆ และการพัฒนาในด้านวิทยาศาสตร์

8. การแนะแนวส่วนตัวที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา (Personal Guidance) ได้แก่ การให้ความรู้ในด้านประเพณี การศึกษา อาชีพ กิจกรรมยามว่าง ค่านิยม และศีลธรรม

9. เรื่องเบ็ดเตล็ด (Miscellaneous) ได้แก่ ส่วนวนเกี่ยวกับกาลเวลา วันต่าง ๆ ในหนึ่งสัปดาห์ เดือนทั้ง 12 เดือน อาภาศ ฤดูกาล น้ำหนัก มาตราวัด การเงิน ความคิดเห็นและความรู้สึกต่าง ๆ

เนื่องจากหัวข้อวัฒนธรรมมีอาณาเขตกว้างมาก ผู้สอนจึงควรมีเกณฑ์ในการคัดเลือกหัวข้อวัฒนธรรมเพื่อนำมาใช้สอน ทั้งนี้สามารถใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้ในการพิจารณาคัดเลือก

1. ความจำเป็น (Needs) คือ ควรสัมพันธ์ทักษะต่าง ๆ เช่น การอ่าน การเขียน และการมีปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction)

2. ประโยชน์ (Usefulness) ทั้งนี้ โดยพิจารณาถึงความเร่งด่วนในการนำไปใช้ (Applicability)

3. การนำไปใช้ (Productivity) พิจารณาช่วงการนำไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น goodbye มีที่ใช้ได้มากกว่า take it easy ในการกล่าวลา เป็นต้น

4. เป็นเรื่องที่มีอยู่ประจำและเกิดขึ้นบ่อย (Currency and Frequency) ซึ่งเกี่ยวข้องกับความเป็นเรื่องที่น่ามาใช้

5. ความสะดวกที่จะนำมาใช้ (Ease) โดยสอนส่วนที่เห็นบ่อยและเป็นที่ยอมรับ ในกรณีที่มีส่วนที่มีความหมายเดียวกัน

ประเภทของกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้ในการสอนวัฒนธรรมควบคู่กับการสอนภาษา จัดได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532 : 41-46)

(1) กิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ประสบการณ์ตรง ได้แก่ การเชิญเจ้าของภาษามาสนทนาด้วย การเยี่ยมชมสถานทูตต่าง ๆ หรือการเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่าง ๆ (Culture Events) เช่น การเข้าชมการแสดงดนตรี ละคร บัลเลต์ หรือเข้าโบสถ์ในวันสำคัญทางศาสนา ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาโดยตรง การมีเพื่อนทางจดหมาย ทั้งนี้ประโยชน์และสิ่งสำคัญที่สุดของการจัดประสบการณ์ตรง คือ การมีโอกาสนำมาใช้ภาษาในประเทศของเจ้าของภาษา หรือในต่างประเทศ แต่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่แท้จริงของเจ้าของภาษา

(2) กิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ประสบการณ์รอง จัดได้ง่ายกว่าการจัดกิจกรรมที่ให้ประสบการณ์ตรง แต่ผู้สอนควรเลือกให้เหมาะสม กับระดับชั้นและความสนใจของผู้เรียน เพราะกิจกรรมประเภทนี้มีหลากหลาย คือ การใช้รูปจริงหรือรูปการ์ตูน การแสดงบทบาทตามคู่มือครู นอกจากนี้จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองพบว่า มีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม สนใจที่จะซักถามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และให้ความสนใจในชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาและวัฒนธรรม

งานวิจัยในประเทศ

สมจิตร วรรณวิไลย (2527 : 46-47) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการ เสริมและไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนจากการสอนเสริม วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่า นักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนเสริม วัฒนธรรม แต่ความคงทนในการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

อารีย์ แวฆาญ (2529 : 87-88) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนสำนวนภาษาอังกฤษโดยสอดแทรกวัฒนธรรม โดยให้เดาความหมาย ของสำนวนจากบริบทและโดยสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนที่ สอดแทรกวัฒนธรรม มีความสามารถในการอ่าน มีแรงจูงใจในการเรียนรวมทั้งมีความคงทนใน การเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยให้เดาความหมายของคำศัพท์และสำนวนจากบริบทและ นักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ทศพร สุวรรณชาติ (2529 : 44) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลและทัศนคติใน การเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการสอดแทรกและไม่ สอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ผลการวิจัยพบว่าสัมฤทธิ์ผลใน การเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนโดยการสอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา รวมทั้งทัศนคติในด้านการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่ากลุ่มที่เรียน โดยไม่มีการ สอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ประพิมพ์พรรณ มีลักษณะ (2530 : 90) ศึกษาความต้องการในด้านเนื้อหาทาง วัฒนธรรมอังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล กรุงเทพมหานคร พบว่า ครูภาษาอังกฤษต้องการความรู้เพิ่มเติมทางด้านเนื้อหาทางวัฒนธรรมในด้านการใช้ ถ้อยคำ และสำนวนตามวาระและโอกาสมากที่สุด รองลงมาก็เป็นวัฒนธรรมเกี่ยวกับอาหาร มารยาทในการรับประทานอาหาร ชีวิตวัยรุ่น สุภาพชน สำนวนที่ใช้ในการเปรียบเทียบ คำพังเพย ระบบการศึกษา ส่วนหัวข้อวัฒนธรรมที่ครูมีความต้องการน้อย จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ ภูมิศาสตร์กายภาพ ที่อยู่อาศัย และการเมืองโดยทั่วไป

ญาดา คุ่มแก้ว (2531 : 87) ได้ศึกษาความเข้าใจในด้านวัฒนธรรมอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ใน เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า หัวข้อวัฒนธรรมที่นักเรียนเข้าใจน้อยมาก มี 2 ข้อ คือ การใช้ ภาษาท่าทาง และการเชื้อเชิญ ไปเยี่ยมเยียนที่บ้าน

อัญชลี จิตต์โสภา (2536 : 58-60) ได้เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และ พฤติกรรมตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ ชี้นำที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม มีความเข้าใจในการอ่านและพฤติกรรมการตั้งใจ เรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เบญจภรณ์ สมศักดิ์โยธิน (2537 : 64) ศึกษาปัญหาด้านเนื้อหาทางวัฒนธรรมในเนื้อหาแบบเรียนชุด DISCOVERIES (STUDENTS' BOOK 1-3) ของครูภาษาอังกฤษ พบว่าเนื้อหาทางวัฒนธรรมด้านหมวดการศึกษาและสิ่งที่เกี่ยวข้องเป็นปัญหาต่อครูภาษาอังกฤษมากที่สุด หมวดมาตราวัด หมวดกีฬาและสิ่งที่เกี่ยวข้อง หมวดอาคาร บ้านเรือนที่อยู่อาศัย หมวดสถานที่ องค์การ สถาบัน หมวดสื่อมวลชน มีปัญหาปานกลาง ส่วนหมวดประเพณีและสิ่งที่เกี่ยวข้อง หมวดสิ่งของที่สะสมและหมวดการใช้จ่าย เป็นหมวดที่เป็นปัญหาน้อยที่สุดต่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยต่างประเทศ

แกตบตันตัน และทัคเกอร์ (Gatbonton and Tucker. 1971 : 137-142) ได้ทำการศึกษาเด็กนักเรียนฟิลิปปินส์ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อทดลองดูว่าเด็กไม่ชอบหรือไม่ชอบซึ่งวรรณคดีอังกฤษ และอเมริกัน เนื่องจากปัญหาด้านวัฒนธรรมหรือไม่ ผลการวิจัยพบว่าความรู้ทางด้านวัฒนธรรมมีผลต่อความรู้ ความเข้าใจ และชอบซึ่งในวรรณคดีอังกฤษ และอเมริกันในเด็กนักเรียนต่างชาติที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

จอห์นสัน (Johnson. 1981 : 169) ได้ทำการวิจัยเรื่อง Effects on Reading Comprehension of Language Complexity and Cultural Background of the text พบว่า ความสลับซับซ้อนด้านวัฒนธรรมของเรื่องมีผลต่อการอ่านมากกว่า ความสลับซับซ้อนด้านไวยากรณ์ และความหมาย

อัลบาดาห์ (Albadah. 1985 : 2845-A) ได้ทำการศึกษาค้นคว้า วางแผนการสอนวัฒนธรรมของชนชาติอเมริกันแก่นักเรียนมัธยมศึกษา ในประเทศซาอุดีอาระเบีย เพื่อประกอบการสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยเริ่มตั้งแต่ การวิเคราะห์หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษพบว่า หลักสูตร วิธีการเรียนการสอน และสื่อการเรียนการสอนไม่ครอบคลุมเนื้อหาทางวัฒนธรรม การสอนไม่ครอบคลุมเนื้อหาทางวัฒนธรรมของชนชาติอเมริกัน จึงเริ่มปรับปรุงใหม่และให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ทั้งชาวอเมริกันและชาวซาอุดีอาระเบีย ทำการตรวจสอบจนยอมรับว่า หลักสูตรและสื่อการเรียนที่สร้างขึ้นใหม่ มีคุณภาพเหมาะสมที่ใช้สอนภาษาอังกฤษ เพราะมีการเสนอรูปแบบทางวัฒนธรรมของชนชาติอเมริกันมากพออันเนื่องมาจากเหตุผลว่า การรู้วัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษานั้น ๆ มากยิ่งขึ้น

ฮายาคาวา (Hayakawa. 1990 : 90-A) ได้ทำการศึกษาการเสนอเนื้อหา เกี่ยวกับการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาญี่ปุ่น เพื่อประยุกต์เข้ากับการสอนภาษาญี่ปุ่น โดยสิ่งแรกที่ควรคำนึงถึง คือ ความสัมพันธ์ภาษาอังกฤษกับภาษาญี่ปุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านภาษาศาสตร์และวัฒนธรรม ซึ่งวัฒนธรรมจัดว่าเป็นปัญหาที่ทำให้นักเรียนญี่ปุ่นไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษเท่าที่ควร รวมทั้งเสนอแนะว่า การให้มีการฝึกฝน

ทางการสอนภาษาอังกฤษควบคู่กับการสอนวัฒนธรรม จะส่งผลดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศญี่ปุ่นมากขึ้น

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นการศึกษาถึงผลงานของความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ จากผลการวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า การที่นักเรียนจะมีความเข้าใจในภาษาที่เรียน นักเรียนจำเป็นต้องเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้น ๆ ด้วยเป็นอย่างดี เพราะการเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษามีส่วนช่วยให้ นักเรียนมีความเข้าใจในภาษานั้น ๆ และส่งผลต่อความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ มีความสนใจและมีทัศนคติที่ดีต่อเจ้าของภาษา สามารถปฏิบัติตนได้ถูกต้องในการใช้ภาษา และยังส่งผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษานั้น ๆ ให้ดีขึ้นด้วย นอกจากนี้ในหลาย ๆ ประเทศ ได้มีการปรับปรุงหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนให้บรรจุเนื้อหาทางวัฒนธรรมของชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษรวมไว้ด้วย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ความหมายของความสนใจ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมาย “ความสนใจ” ไว้หลายทรรศนะด้วยกัน ดังนี้

โฟรชลิช (Froachlich, 1947 : 135) เห็นว่า ความสนใจเป็นแรงผลักดันอย่างหนึ่งที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำการใด ๆ หรืออีกนัยหนึ่ง คือ ความสนใจในการแสดงความโน้มเอียงของบุคคลที่จะเลือกกระทำต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตนเองชอบมากกว่าสิ่งอื่น ๆ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ “การชอบ” นั่นเอง ซึ่งตรงกับความคิดของ ดิวอี้ (Dewey, 1959 : 66) ที่ได้กล่าวว่า ความสนใจคือความรู้สึกชอบหรือความพอใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแนวความคิดหรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

ธอร์นไดค์ (Thorndike, 1959 : 118) กล่าวถึง ความสนใจว่า เป็นลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพที่แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกและความนึกคิดของคนเราในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ฟอร์ลิก และฮอยท์ (Fortlick and Hoyt, 1965 : 174) กล่าวว่า ความสนใจ เป็นแรงผลักดันอย่างหนึ่งที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำการกิจกรรม หรือหมายถึง แนวโน้มที่จะเลือกกิจกรรมหรือสิ่งที่ชอบมากกว่าสิ่งอื่น จึงกล่าวได้ว่า ความสนใจ คือ ความชอบ

กู๊ด (Good, 1973 : 311) กล่าวว่า ความสนใจ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่แสดงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งความรู้สึกนั้นอาจจะมีความสุขหนึ่งหรืออาจจะมีความวิตกกังวลได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความอยากรู้อยากเห็นของบุคคลนั้น โดยได้รับอิทธิพลจากประสบการณ์ของเขาเอง

สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2524 : 8) กล่าวถึง ความสนใจ ว่า ความสนใจเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกชอบ การมีความสนใจต่อสิ่งใดย่อมมีจิตใจจดจ่อ มีสมาธิในการทำสิ่งนั้น ๆ จึงมีส่วนช่วยให้เกิดโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในด้านนั้นมากขึ้น

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2528 : 233) ได้แสดงทรรศนะว่า ความสนใจมีลักษณะใกล้เคียงกับทัศนคติมาก กล่าวกันว่า ความสนใจเป็นความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งหมายถึงทัศนคติทางบวก หรือทัศนคติที่ดีนั่นเอง

กล่าวโดยสรุป ความสนใจ หมายถึง การแสดงความรู้สึกชอบหรือพอใจ ความเอาใจใส่ อยากรู้อยากเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และซาบซึ้งเห็นคุณค่าสิ่งนั้น ๆ

สาเหตุของความสนใจ

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2518 : 75) ได้สรุปสาเหตุของความสนใจไว้ดังนี้

1. เกิดจากการเห็นคุณค่าของสิ่งนั้น
2. เกิดจากแรงจูงใจของสิ่งเร้า
3. เด็กมีความถนัดในสิ่งนั้น และมีประสบการณ์บ้างแล้ว
4. เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อเด็ก

5. เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเด็ก
6. เป็นสิ่งที่แปลกใหม่สำหรับเด็ก และทำให้เด็กตื่นเต้น

องค์ประกอบของความสนใจ

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2518 : 73) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสนใจของเด็กที่ควรทราบมีดังนี้

1. ความสนใจนั้นเกิดขึ้นจากความพร้อม ความต้องการและอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม
2. ความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นเรื่องของแต่ละบุคคลโดยเฉพาะ คนเราทุกคนไม่จำเป็นต้องมีความสนใจในสิ่งเดียวกัน และในระยะเวลาเดียวกัน
3. ความสนใจนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างสูงกับสุขภาพของร่างกาย เด็กจะสนใจสิ่งใดเป็นระยะเวลาสั้นหรือยาว ย่อมขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของร่างกาย
4. ความสนใจเฉพาะอย่างนั้น อาจเปลี่ยนไปตามวัยและเวลาของแต่ละบุคคล แต่แบบแผนความสนใจค่อนข้างคงที่ ทำให้วัดความสนใจของตนในอนาคตได้
5. ความสนใจมีความสัมพันธ์กันอย่างสูงกับสภาพทางจิตใจและเขาวนัปัญหาของเด็ก เด็กที่มีเขาวนัปัญญต่ำ จะสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่มากอย่างและไม่สลับซับซ้อนนัก ผิดกับเด็กที่มีเขาวนัปัญญาสูงมักจะสนใจหลาย ๆ อย่างในเวลาเดียวกัน และเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อน
6. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับรากฐานทางประสบการณ์ของเด็ก เด็กจะสนใจในเรื่องใด เด็กจำเป็นต้องมีความรู้เองพอสมควร ถ้าเด็กขาดประสบการณ์เด็กอาจไม่สนใจเป็นแต่เพียงอยากรู้ อยากเห็นชั่วคราวแล้วก็เลิกความสนใจไป

ลักษณะของความสนใจ

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2528 : 91-92) ได้อธิบายถึงลักษณะความสนใจของบุคคลไว้ดังนี้

1. ความสนใจเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อม
2. ความสนใจเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคล ดังนั้นความสนใจของบุคคลย่อมแตกต่างกันได้
3. ความสนใจย่อมทำให้บุคคลเอาใจใส่ต่อสิ่งที่ตนสนใจ
4. ความสนใจของบุคคลย่อมเปลี่ยนแปลงได้
5. ความสนใจจะเป็นเครื่องกำหนดวิถีชีวิตของบุคคลได้
6. ความสนใจทำให้เกิดความมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จ

ความสำคัญของความสนใจในการเรียน

แต่เดิมนั้นการเรียนการสอนจะให้ครูเป็นศูนย์กลางของกระบวนการเรียนรู้ โดยครูเป็นผู้ให้ความรู้ ให้นักเรียนทำกิจกรรมตามที่ครูเห็นชอบ แต่ในปัจจุบันการเรียนการสอนจะต้องยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ครูต้องดูว่าเรื่องที่จะสอนนั้นนักเรียนสนใจหรือไม่ หากนักเรียน

ไม่สนใจครูต้องหาทางเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เกิดความสนใจเสียก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ จะพบว่า มีนักเรียนส่วนใหญ่ไม่สนใจวิชาภาษาอังกฤษ อาจจะมีสาเหตุมาจากพื้นฐานไม่ดีมาก่อนทำให้เรียนไม่รู้เรื่องจึงทำให้ไม่สนใจในการเรียน นักการศึกษาในปัจจุบันถือว่า ความสนใจเป็นปัจจัยสำคัญในความก้าวหน้าของการเรียน ตลอดจนสัมฤทธิ์ผลทางการสอนและการอบรม

เปลื้อง ณ นคร (2515 : 237) ได้ให้ความเห็นว่า วิชาความรู้ไม่มีความสำคัญเท่ากับความสนใจ ครูต้องรู้จักปลูกฝังความสนใจเสียก่อน เมื่อนักเรียนเคยชินกับความสนใจแล้ว การเรียนการสอนก็จะก้าวหน้าไปได้โดยรวดเร็ว ทั้งจะเป็นการส่งเสริมบุคลิกภาพของนักเรียนด้วย

สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2524 : 7) กล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ นอกจากจะมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่เรียนแล้ว ก็ยังต้องปลูกฝังให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียน หมกมุ่นในการเรียน และแสวงหาความรู้ได้อย่างดี หากว่านักเรียนมีความสนใจต่อครูผู้สอน ต่อกิจกรรมการเรียนการสอน ต่อวิชาที่เรียน ก็จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นด้วย

การสร้างความสนใจ

ความสนใจเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นครูต้องคำนึงถึงความสนใจของนักเรียนด้วย ซึ่งนักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้แนวคิดในการสร้างความสนใจไว้ดังนี้

สุโท เจริญสุข (2522 : 72) ได้เสนอแนวคิดดังนี้

1. คำนึงถึงสัญชาตญาณความอยากรู้อยากเห็น โดยนำเรื่องราวหรือสิ่งแปลกใหม่มาเล่าหรือแสดงให้นักเรียนดู
2. ทำให้บทเรียนสนุกโดยใช้อุปกรณ์การสอน หรือเทคนิคการสอนหลาย ๆ รูปแบบ
3. ทำบทเรียนให้กระจำโดยใช้ถ้อยคำง่าย ๆ หรือเป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม
4. ให้นักเรียนมีโอกาสดแสดงความคิดเห็นหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนร่วมกิจกรรมการเรียน อยู่เสมอด้วยการใช้คำถาม ใช้กิจกรรม หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ เข้ามาช่วยสอน
5. จัดสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนให้น่าสนใจ เช่น จัดนิทรรศการ การอภิปราย จัดชุมนุม จัดการแสดงหนังสือ ฯลฯ

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 234) ได้เสนอแนะวิธีสร้างความสนใจให้กับผู้เรียนดังนี้

1. ศึกษาความต้องการของผู้เรียนส่วนใหญ่เพื่อจะได้บทเรียน สภาพห้องเรียนและสื่อการเรียนต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของเขา
2. สำรวจพื้นฐานทางด้านความถนัดของผู้เรียน เพื่อจัดสภาพการเรียนการสอนให้ตรงกับความถนัดนั้น ๆ
3. จัดสภาพการเรียนใหม่ให้น่าสนใจ มีการตั้งคำถามยั่วและท้าทายความสามารถ

ของผู้เรียน พยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนให้มากที่สุด เช่น การแสดงความคิดเห็น การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ฯลฯ ตลอดจนการพยายามสร้างให้เกิดสิ่งตื่นตาตื่นใจ สิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ และนำสิ่งที่ทันสมัยในยุคนั้นมากล่าวถึงด้วย

4. การให้การเสริมแรง โดยพยายามให้ผู้เรียน ได้ประสบผลสำเร็จในการเรียนหรือการทำงานนั้น ๆ บ้าง โดยเลือกให้ตรงกับความสามารถและความสนใจของเขา จะทำให้เขาสนใจสิ่งที่ได้รับมอบหมายให้ทำ

5. ชี้ทางหรือให้ทราบความก้าวหน้าในการทำงานทุกระยะของผู้เรียน ทำให้เขามีความสนใจที่จะทำงานนั้น ๆ ต่อไป

การวัดความสนใจ

การวัดความสนใจให้ได้ผลถูกต้องนั้น เป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ทั้งนี้ เพราะความสนใจของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันออกไป และขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่น ๆ อีก เช่น อายุ เพศ สติปัญญา สิ่งแวดล้อม ประสบการณ์ พัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์และสังคม สถานะทางเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา อาชีพ ฯลฯ อย่างไรก็ตาม ได้มีผู้สนใจในการศึกษาแนวทางในการวัดความสนใจของแต่ละบุคคล เช่น เจเกอร์ และโฟรชลิช (Jager and Frochlich. 1947 : 12-14) ได้เสนอวิธีการเก็บข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสนใจไว้ 4 ประการ ดังนี้ คือ

1. ใช้วิธีสังเกต โดยสังเกตความเป็นไปของแต่ละกลุ่ม
2. ดูจากการแสดงออก โดยการจับตามองความสนใจต่าง ๆ ที่แต่ละคนแสดงออก
3. ดูจากการกระทำโดยการศึกษากิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นกระทำ
4. ใช้แบบสอบถามวัดความสนใจโดยตรง

เฮิร์ลอค (Hurlock. 1955 : 162) กล่าวว่า เราสามารถวัดความสนใจของแต่ละบุคคลได้ 3 วิธี คือ

1. ใช้การสังเกต
2. ใช้การสัมภาษณ์
3. ใช้แบบสอบถามวัดความสนใจ

เพาเวลล์ (Powell. 1963 : 238) ได้เสนอวิธีวัดความสนใจไว้ดังนี้

1. ใช้แบบสอบถามวัดความสนใจแบบปลายเปิด
2. ใช้การสัมภาษณ์

เดวิส (Davis. 1964 : 105) ได้เสนอวิธีวัดความสนใจไว้ดังนี้

1. ค้นหาสิ่งที่แต่ละบุคคลชอบทำในระยะปีที่ผ่านมา ถ้าเขายอมสละเวลาว่างที่มีอยู่เพื่อทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ ก็แสดงว่าเขาสนใจสิ่งนั้น

2. ค้นหาวิธีแต่ละบุคคลมีความรู้เรื่องนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด ถ้าเขามีความรู้ในเรื่องนั้นมากก็แสดงว่าเขาสนใจเรื่องนั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหลักความจริงที่ว่าคนเราย่อมจำแต่สิ่งที่ตนสนใจได้ดีกว่าสิ่งที่ตนไม่สนใจ

3. ให้แต่ละคนแสดงความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อข้อความที่กำหนดให้

ซูเปอร์ (รวิวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์. 2533 ; อ้างอิงมาจาก Super. 1957 : 218-219) ได้กล่าวว่า ความสนใจของบุคคลสามารถศึกษาได้จากวิธีการดังนี้

1. ความสนใจส่วนตัว (Expressed Interests) เป็นวิธีการศึกษาจากคำพูดหรือถ้อยคำของบุคคลเกี่ยวกับความสนใจ ความสนใจที่ได้จากการศึกษานี้ เป็นพื้นฐานของการศึกษาความสนใจวิธีอื่น ซึ่งให้คุณค่าที่จำกัดและยังเชื่อมั่นไม่ได้เต็มที่นัก

2. ความสนใจชั้นอาสา (Manifest Interests) เป็นวิธีการศึกษาจากพฤติกรรมแสดงออกที่สังเกตได้ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่บุคคลนั้นทำเป็นงานอดิเรกหรืองานประจำ

3. ความสนใจจากแบบทดสอบ (Test Interests) เป็นวิธีการศึกษาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากวิชาที่บุคคลนั้นสนใจ โดยยึดพื้นฐานของทฤษฎีที่ว่าบุคคลจะเลือกเรียนในสิ่งที่เขาสนใจ

4. ความสนใจจากแบบสำรวจ (Inventoried Interests) เป็นวิธีการศึกษาโดยใช้แบบสำรวจ ด้วยการให้บุคคลได้แสดงความรู้สึกชอบและไม่ชอบ แล้วนำผลจากแบบสำรวจไปวิเคราะห์ทางสถิติ ได้ผลออกมาเป็นคะแนนความสนใจ

วิธีวัดความสนใจของผู้เรียนจากข้อเสนอแนะของนักวิจัยหลายคนดังกล่าวมาแล้ว คงเห็นได้ว่าทุกวิธีล้วนแล้วแต่ให้ความเชื่อถือได้ทั้งสิ้น และได้มีนักวิจัยหลายท่านที่ได้ทดลองนำไปใช้แล้วได้ผลเป็นอย่างดีในการนำเอาวิธีวัดความสนใจแบบใดไปใช้จึงจะให้ผลดีที่สุด ย่อมขึ้นอยู่กับดุลยพินิจว่าจะนำไปใช้วัดกับใคร ในสถานการณ์ใด ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายด้านด้วยกัน สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามวัดความสนใจ ซึ่งเป็นวิธีที่ได้ผลดีที่สุด ซึ่งเมทาเรนซ์ และเลห์แมน (Mehrens and Lehmann. 1969 : 218) ได้กล่าวว่า เป็นวิธีวัดความสนใจและเป็นวิธีการที่เชื่อมั่นได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

กุลชาติ โยสีดา (2529 : 73) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนในกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรिता ชูดวงแก้ว (2535 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า ความเข้าใจในการอ่าน และความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้สูงกว่า กลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พรพิมล ประสงค์พร (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดลองเชิงปฏิบัติการ กับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง สูงกว่า กลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สุชาติ หล่อนกลาง (2536 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การเริ่มต้นกับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศุภลักษณ์ สัตยวณิช (2538 : 89) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนมินิคอร์สแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เนีจาต (Nejad. 1987 : 129) ได้วิจัยผลของความคิดและความรู้สึกต่อความสนใจและความชอบ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 240 คน ทำการอ่านเรื่องที่จบลงด้วยความน่าสงสัย และน่าประหลาดใจ ซึ่งมีระดับของความรู้สึกหลายระดับ และเรื่องที่อ่านแสดงให้เห็นถึงความดีเลวในระดับที่แตกต่างกัน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสนใจและความชอบเกิดขึ้นจากสาเหตุที่แตกต่างกัน ความสนใจและความชอบมีความสัมพันธ์กันอย่างสูงถึงแม้บางอย่างที่ไม่ชอบอาจน่าสนใจ และบางอย่างที่ชอบอาจไม่น่าสนใจ แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าสนใจ จะน่าสนใจยิ่งขึ้นหากเราชอบ และเราจะชอบสิ่งที่ชอบยิ่งขึ้น หากเราสนใจสิ่งนั้น

จากการวิจัยพอสรุปได้ว่า ความสนใจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ เนื่องจากความสนใจเป็นแรงผลักดัน ที่จะกระตุ้นให้บุคคลกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี และความสนใจเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อความสามารถทางการเรียน คือ หากนักเรียนมีความสนใจในวิชาที่เรียน และสนใจในกิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูจัดให้แล้ว นักเรียนจะมีความสามารถทางการเรียนในวิชานั้น ๆ สูงขึ้นตามไปด้วย และอีกประการหนึ่งคือ การที่ครูพยายามใช้วิธีการสอนใหม่ ๆ กับผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความจำเจ ซ้ำซาก และเกิดความอยากเรียนมากขึ้น จึงกล่าวได้ว่า วิธีที่ครูนำมาสอนจะมีผลต่อความสนใจ และความสามารถทางการเรียนของผู้เรียน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

บทที่ 3
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม แขวงจระเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 14 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 700 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม แขวงจระเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 80 คน โดยนักเรียนโรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมได้รับการจัดห้องเรียนแบบคละกัน จึงใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยจับสลากมา 2 ห้องเรียน ได้จำนวนนักเรียนห้องละ 40 คน แล้วจับสลากมา 2 ห้องเรียน ได้จำนวนนักเรียนห้องละ 40 คน แล้วจับสลากให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง

2.1 แผนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) โดยแบ่งออกเป็น

2.1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง ใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม

2.2.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม ใช้การสอนตามคู่มือครู

2.2 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

2.3 แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 แผนการสอน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1.1 ศึกษาหลักสูตร ขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่ใช้ และจุดประสงค์การเรียนรู้ของ วิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2539

3.1.2 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหลักการวิธีการสร้างแผนการสอนจากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอน คือ หนังสือการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531) หนังสือ A Teacher's Manual for CLE Teaching of Beginners ของสโมสรโรตารีสากล (1997) เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531) และหนังสือการสอน ทักษะภาษาและวัฒนธรรมของสุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532)

3.1.3 กำหนดเอกสาร เนื้อหา สื่อ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับจากโครงการ “ การอบรมการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา แก่ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ” ที่จัดโดย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ร่วมกับ สโมสรโรตารีในจังหวัดต่าง ๆ ของ ประเทศไทย

3.1.4 กำหนดเนื้อหาที่จะใช้สอน ซึ่งเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองนี้เป็นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาในหนังสือ Discoveries ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) จำนวน 2 เรื่อง คือ ชนิดนิทาน ได้แก่เรื่อง The Rabbit and the Turnip และ ชนิดวิธีการ ได้แก่เรื่อง How to make a sandwich

3.1.5 สร้างแผนการสอน

(1) กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยสร้างแผนการสอนโดยใช้การสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม โดยใช้ขั้นตอนการสอนดังนี้ คือ

นิทานเรื่อง “ The Rabbit and the Turnip ”

ขั้นที่ 1 ครูพูดและสาธิตเกี่ยวกับการทักทาย เพื่อเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม ครู อ่านเรื่อง “ The Rabbit and the Turnip ” ให้นักเรียนฟัง

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่าน ออกเสียงและเล่นบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องที่ทำร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน โดยให้นักเรียนช่วยกัน เขียนเองที่จำลองในกระดานแผ่นใหญ่

ขั้นที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความ ต่าง ๆ ตามเรื่องที่เขียนในขั้นที่ 3 ลงเป็นเล่ม

ขั้นที่ 5 เล่นเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่น ๆ โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่ที่ นักเรียนทำเสร็จแล้วเป็นแหล่งในการเรียนรู้และค้นคว้านอกจากนี้ครูเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม โดยให้นักเรียนดูวิดีโอเกี่ยวกับการทักทาย และดูรูปภาพเครื่องนุ่งห่มที่ใช้ในฤดูหนาว

วิธีการเรื่อง “How to make a sandwich”

ขั้นที่ 1 ครูเล่าประวัติที่มาของคำว่า “sandwich” เพื่อเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม ครูแนะนำวัสดุที่ใช้เกี่ยวกับเรื่องที่ทำแล้วสาธิตเกี่ยวกับการทำแซนวิชที่ละขั้นตอนอย่างช้าๆ และชัดเจน

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าวิธีการทำแซนวิชที่ครูสอนไปตามลำดับขั้นตอนการทำ นักเรียนพูดย้ำถึงขั้นตอนในการทำแล้วทดลองปฏิบัติ

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องที่ทำร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน โดยให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องที่ทาลงในกระดานแผ่นใหญ่

ขั้นที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความต่าง ๆ ตามเรื่องที่เขียนในขั้นที่ 3

ขั้นที่ 5 เล่นเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่น ๆ โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนทำเสร็จแล้วเป็นแหล่งในการเรียนรู้และค้นคว้า

(2) กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยสร้างแผนการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 เร้าความสนใจ โดยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจต่อบทเรียน โดยครูพูดเร้าใจ สนทนา ชักถาม ทางปัญหา ประกอบวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น ภาพ วิดีโอ ฯลฯ

ขั้นที่ 2 แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนทราบถึงจุดหมายของการสอน ภาษาอังกฤษ

ขั้นที่ 3 ทบทวนประสบการณ์เดิม ความรู้เดิม โดยการกระตุ้นให้นักเรียนรำลึกถึงการเรียนรู้พื้นฐานที่จำเป็นจะต้องนำมาใช้ในการเรียนรู้นั้น ครูอาจใช้วิธีซักถาม สนทนาหรือให้นักเรียนปฏิบัติ

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียน โดยใช้วัสดุอุปกรณ์เพื่อจูงใจ เป็นการเริ่มบทเรียนใหม่ โดยใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการพูด ซักถามและให้ตัวอย่าง

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้ ได้แก่ การสอนศัพท์ และโครงสร้างใหม่ การสอนศัพท์สอนโดยครูออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง และนักเรียนออกเสียงตาม จากนั้นสอนความหมายของคำศัพท์เหล่านั้น และการสอนโครงสร้างใหม่ สอนโดยครูยกตัวอย่างหลาย ๆ ประโยค ให้นักเรียนฝึกใช้ประโยคเหล่านั้น แล้วช่วยกันสรุปกฎเกณฑ์เมื่อสอนคำศัพท์และโครงสร้างใหม่ แล้วครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง 1 ครั้ง

ขั้นที่ 6 ขั้นปฏิบัติ ให้นักเรียนอ่านเรื่องพร้อมกันทั้งชั้น และอ่านในใจแล้วให้ตอบคำถามตามลำพังหรือพร้อมกันทั้งชั้น จากนั้นให้ทำกิจกรรมตามจุดประสงค์ ซึ่งกิจกรรมที่ให้ทำนี้เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนทำตามลำพัง หรือพร้อมกันทั้งชั้น ได้แก่

1. ให้นักเรียนบอกใจความสำคัญของเนื้อเรื่องเป็นภาษาอังกฤษง่าย ๆ สั้น ๆ
2. ให้นักเรียนเรียงรูปภาพตามลำดับเหตุการณ์ของเนื้อเรื่อง
3. ให้นักเรียนบรรยายเป็นภาษาอังกฤษง่าย ๆ

4. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดโคลซเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน โดยมีรายการคำที่ใช้เติมลงในช่องว่างให้เลือก

5. ให้นักเรียนจับคู่ข้อความกับภาพ

6. ให้นักเรียนเรียงประโยคเป็นข้อความ หรือเนื้อเรื่องตามลำดับเหตุการณ์

ขั้นที่ 7 ให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยครูแจ้งผลการทำกิจกรรมให้นักเรียนทราบ ให้คำชมเชย แก่ไขและอภิปราย เป็นต้น

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการปฏิบัติ ครูวัดและประเมินผลว่ากิจกรรมที่นักเรียนทำบรรลุจุดประสงค์หรือไม่เพียงใด

ขั้นที่ 9 เสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้ โดยการสรุปบทเรียนที่ผ่านมาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ฝังแน่นขึ้น เช่น ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ครูกำหนดให้

3.1.6 นำแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่านคือ รศ. ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย อาจารย์ศุภลักษณ์ สัตยวณิช และอาจารย์นวลจันทร์ แซ่เท้น ตรวจสอบข้อบกพร่อง และแก้ไขปรับปรุง โดยผู้วิจัยเสนอเกณฑ์ในการตรวจพิจารณา ดังต่อไปนี้

(1) ความชัดเจน และความถูกต้องของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

(2) ความสอดคล้องของกิจกรรมและเนื้อหา

(3) ความสอดคล้องของการประเมินผลและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

3.1.7 นำแผนการสอนที่แก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ก่อนที่จะนำไปใช้ในการวิจัย เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหาและเวลา

3.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยกระทำตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ จากหนังสือ Modern Language Testing A HandBook ของแวลเลท(Valette. 1977) หนังสือ Language Test at School : A Pragmatic Approach ของออลเลอร์ (Oller. 1979) หนังสือเทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของอัจฉรา วงษ์โสธร (2538) และศึกษาลักษณะแบบทดสอบจากงานวิจัยต่าง ๆ (พรพิมล ประสงค์พร. 2535 ; อัญชลี จิตติโสภณ. 2536 ; ศุภลักษณ์ สัตยวณิช. 2538 ; นวลจันทร์ แซ่เท้น. 2538)

3.2.2 ศึกษาเนื้อหาของบทเรียนจากหนังสือแบบเรียน Discoveries Book I และศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษากลุ่มที่ 5 (กรุงเทพมหานคร)

3.2.3 สร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหา เป็นข้อสอบ 3 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษการฟัง-

การพูด สร้างโดยการดัดแปลงวิธีการทดสอบการพูดอย่างอิสระของวาเลท (Valette. 1977 : 150 -160) โดยจะทำการทดสอบนักเรียนทีละคู่ ระหว่างทำการทดสอบนักเรียนทีละคู่มีการบันทึกเทปเพื่อนำมาประกอบการตรวจให้คะแนนอีกครั้ง จำนวน 10 ข้อ โดยกรรมการสอบ 2 คน

ฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษการอ่าน แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีลักษณะคำถามที่วัดความสามารถในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง และเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

ฉบับที่ 3 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษการเขียน ชนิดอัตนัย โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากรูปภาพจำนวน 2 เรื่อง ความยาวเรื่องละ 5 ประโยค

* 3.3 กำหนดวิธีการตรวจให้คะแนน โดยถือเกณฑ์ และการหาคุณภาพแบบทดสอบ ดังนี้

3.3.1 แบบทดสอบฉบับที่ 1 (ด้านการฟัง-การพูด) กำหนดผู้ให้คะแนน 1 คน รวมทั้งผู้วิจัยด้วยเป็น 2 คน ผู้ให้คะแนนเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ทางการสอน คุณวุฒิและอายุใกล้เคียงกัน และมีความเข้าใจในการตรวจตรงกัน ตรวจให้คะแนนความสามารถในการฟัง การพูด ใช้แบบทดสอบแบบปากเปล่า (Oral Test) ฉบับเดียวกัน โดยตรวจให้คะแนนจากการฟังเทปบันทึกเสียง และยึดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนโดยใช้มาตราส่วน ซึ่งปรับมาจากเกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของ ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320-323) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

(1) กำหนดระดับความสามารถจากพฤติกรรม 5 อย่าง คือ สำเนียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความเข้าใจ โดยความสามารถแต่ละด้านจะแบ่งออกเป็นข้อย่อย ๆ อีก 6 ระดับ คือ 1 (poor) ถึงระดับ 6 (excellent)

(2) นำระดับความสามารถที่ได้ไปลงตารางน้ำหนักพฤติกรรม ซึ่งแปลงเป็นคะแนน หาผลรวมทั้งหมดมีคะแนนเต็มเท่ากับ 99 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถของพฤติกรรมในการพูด 5 ด้าน

ด้านการออกเสียง (Accent)

ระดับ 1 ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

- 2 ผิดอย่างเด่นชัดบ่อย ๆ ยากแก่การเข้าใจ ต้องย่ำบ่อย ๆ
- 3 ออกสำเนียงต่างชาติต้องฟังอย่างตั้งใจ ออกเสียงผิดทำให้เข้าใจผิดบ่อย ๆ
- 4 มีรอรอยสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดบางครั้ง แต่ไม่ทำให้เข้าใจผิด
- 5 การออกเสียงผิดน้อยมาก แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
- 6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงต่างประเทศ

ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมก่อนล่วงหน้า

- 2 พูดผิดมากแสดงให้เห็นว่ามีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก ทำให้สื่อสารไม่ได้
- 3 พูดผิดบ่อย ๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่าง ทำให้เข้าใจผิด
- 4 พูดผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่าง แต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ
- 5 ผิดไวยากรณ์น้อยมาก
- 6 มีที่ผิดเพียง 1 หรือ 2 ครั้ง ตลอดการสัมภาษณ์

ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ 1 มีคำศัพท์ไม่เพียงพอสำหรับบทสนทนาง่าย ๆ

- 2 มีศัพท์ในวงจำกัดในเหตุการณ์ประจำวัน
- 3 ใช้คำศัพท์ไม่มากพอ และในวงจำกัด พูดขยายความและอภิปรายไม่ได้
- 4 ใช้ศัพท์ได้เพียงพอที่จะอภิปรายในความสนใจพิเศษ ไม่มีศัพท์เทคนิค
- 5 ใช้ศัพท์ได้อย่างกว้างขวางในสถานการณ์ต่าง ๆ
- 6 ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับ 1 การพูดติดตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนาไม่ได้

- 2 การพูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน
- 3 ยังพูดไม่ได้สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยคก็มี
- 4 พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่หรือมัวคิดหาคำศัพท์
- 5 พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ด้านความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับ 1 เข้าใจได้เพียงเล็กน้อย แม้ในสถานการณ์ธรรมดาที่สุด

- 2 เข้าใจได้ชัดในคำพูดช้า ๆ ง่าย ๆ ยังต้องการการย้ำจึงจะเข้าใจ
- 3 เข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง แต่ต้องระมัดระวังและมีการย้ำในบางครั้ง
- 4 เข้าใจได้ดีในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเอง แต่ต้องการการย้ำในบางครั้ง
- 5 เข้าใจทุกอย่างในบทสนทนาธรรมดา ยกเว้นสำนวนหรือคำพูดที่เร็ว
- 6 เข้าใจทุกอย่างโดยปราศจากความยุ่งยาก และเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาคนหนึ่ง

(3) กำหนดตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนน ตามระดับความสามารถของพฤติกรรมในการฟัง-การพูด 5 ด้าน (Oller. 1979 : 320 - 323) ดังนี้

ตาราง 1 เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถพฤติกรรมในการพูด 5 ด้าน

ระดับความสามารถ พฤติกรรม	ระดับ 1	ระดับ 2	ระดับ 3	ระดับ 4	ระดับ 5	ระดับ 6
ด้านการออกเสียง	0	1	2	2	3	4
ด้านไวยากรณ์	6	12	18	24	30	36
ด้านคำศัพท์	4	8	12	16	20	24
ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา	2	4	6	8	10	12
ด้านความเข้าใจ	4	8	12	15	19	23

(4) นำแบบทดสอบที่สร้างแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 5 ท่าน คือ รศ. ดร. เสวลักษณ์ รัตนวิชัย ผศ.ดร. บังอร พานทอง ผศ.ดร. ทิพา เทพอักษรพงศ์ อาจารย์ศุภลักษณ์ สัตยวงษ์ และอาจารย์นวลจันทร์ แซ่เท้น ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และลงความเห็นว่าย่อสอบแต่ละข้อสามารถวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (สมบูรณ์ ชิตพงษ์. 2527 : 129)

+1 = แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น

0 = ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้นหรือไม่

-1 = แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น

บันทึกผลการพิจารณา ลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าตรงกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หรือ ตรงกับความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยจะเลือกข้อสอบที่มีค่าตรงความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งแสดงว่า ข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อที่มีค่าตรงความสอดคล้องน้อยกว่า 0.5 ผู้วิจัยจะนำไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

(5) กำหนดผู้ให้คะแนน 2 คน รวมทั้งผู้วิจัย มีคุณวุฒิ วัยวุฒิ และ

ประสบการณ์ทางการสอนใกล้เคียงกันซึ่งได้รับการฝึกและแนะนำเกี่ยวกับวิธีการประเมินผล ให้มีความเข้าใจตรงกันในข้อความทั้งหมดของแบบทดสอบ เกณฑ์การให้คะแนนและวิธีการบันทึกคะแนนการพูดภาษาอังกฤษมาแล้วอย่างดี

(6) หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยวิธีการคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 193) ได้ค่าความเชื่อมั่นของการตรวจ 2 คน เท่ากับ .93

(7) นำแบบทดสอบที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน เพื่อหาค่าจำแนกเป็นรายข้อโดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25% แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 218) แล้วคัดเลือกแบบทดสอบไว้ 10 ข้อ ซึ่งมีค่า t ตั้งแต่ 2.98 - 7.07

(8) นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้ไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 200) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ .88

3.3.2 แบบทดสอบฉบับที่ 2 (ด้านการอ่าน) ผู้วิจัยสร้างเพื่อวัดความสามารถของผู้เรียน เป็นข้อสอบซึ่งมีระดับความยากง่ายเช่นเดียวกับเนื้อหาที่ใช้ในการสอน เป็นข้อสอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยออกข้อสอบวัดความสามารถในการอ่านด้านต่าง ๆ คือ การจับในความสำคัญของเรื่อง การแปลความหมาย การขยายความ และการเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

(1) นำแบบทดสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน ที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 5 ท่าน คือ รศ. ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ผศ.ดร. บังอร พานทอง ผศ. ดร. ทิพา เทพยัครพงศ์ อาจารย์ศุภลักษณ์ สัตยวงษ์ และอาจารย์นวลจันทร์ แซ่เท้น เพื่อตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยพิจารณาว่าข้อสอบที่เขียนขึ้นนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดความคิดเห็นไว้ดังนี้

1 = ข้อความมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 = ไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 = ข้อความไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

(บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2526 : 88-89)

บันทึกผลการพิจารณาองความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อ แล้วผู้วิจัยนำไปหาค่าตรงนัยความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หรือตรงนัยความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยคัดเลือกข้อสอบ ที่มีค่าตรงนัยความสอดคล้องมากกว่า หรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อสอบที่มีค่าตรงนัยความสอดคล้องน้อยกว่า 0.5 ผู้วิจัยจะนำ

ไปปรับปรุงแก้ไข

(2) นำแบบทดสอบที่แก้ไขปรับปรุงไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม ซึ่งเป็นนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง นำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนน ข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด ไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ข้อ ให้ 0 คะแนน เมื่อตรวจให้คะแนนแล้ว นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์เพื่อหาค่าความยากง่าย (Difficulty) และหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้เทคนิค 27% แล้วเปิดตารางสำเร็จของ จุง เตห์ ฟาน (Fan, 1952 : 1-32) แล้วคัดเลือกเฉพาะข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .35 - .80 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .25 -.63 ได้ข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อ

(3) นำแบบทดสอบที่ผ่านการวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย และหาค่าอำนาจจำแนกจำนวน 20 ข้อ ไปทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน โดยใช้ KR-20 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 198) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .80

3.3.3 แบบทดสอบฉบับที่ 3 (ด้านการเขียน) เป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความโดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากรูปภาพ 2 เรื่อง ความยาวเรื่องละประมาณ 5 ประโยค

(1) สร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษการเขียน ซึ่งเป็นการทดสอบการเขียนเรียงความ ความยาวเรื่องละ 5 ประโยค จากภาพที่กำหนดให้ 2 ภาพ โดยจะวัดความสามารถทางการใช้ภาษา สำหรับการเขียนลำดับความ แสดงความคิดเห็น ได้ชัดเจน และสื่อความหมายได้ การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดที่ถูกต้อง อีกทั้งความสมบูรณ์ของการเขียน

(2) นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญสาขการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 5 ท่าน คือ รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ผศ.ดร. บังอร พานทอง ผศ. ดร. ทิพา เทพอักษรพงศ์ อาจารย์ศุภลักษณ์ สัตยวงษ์ และอาจารย์นวลจันทร์ แซ่เท้น เพื่อตรวจคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

(3) นำแบบทดสอบมาปรับแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ แล้วนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน

(4) เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบการใช้ภาษาเขียน ยึดหลักการตรวจให้คะแนนของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (1987 : 54) ซึ่งมีวิธีการให้คะแนนดังนี้

ตาราง 2 เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ

เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนนเต็ม
1. การลำดับความ (Writing Organizing)	5
2. ความคิด ใจความชัดเจน และสื่อความหมายได้ (Idea : Clear and Comprehensible)	5
3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียนสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Comprehensible Writing)	5

(5) กำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจให้แบบทดสอบการเขียนเรียงความของนักเรียนดังนี้

1. มีวุฒิอย่างต่ำปริญญาตรี
2. มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษอย่างน้อย

10 ปี

(6) หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 193) จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนเท่ากับ .85

(7) หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษการเขียนโดยวิธีสอบซ้ำ (Test-retest) โดยคำนวณจาก การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากการสอบครั้งแรก กับคะแนนที่ได้จากการสอบครั้งที่ 2 โดยใช้สูตร Pearson Product Moment Coefficient Correlation (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 193) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .80

3.4 การสร้างแบบสอบถามการวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

(1) ศึกษาหลักการสร้าง และวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2523 : 79-100) ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ พรพิมล ประสงค์พร (2535 : 333-335) สุชาติ หล่อนกลาง (2536 : 115) ศุภลักษณ์ สัตยวณิช (2538 : 298 -300) และศึกษาการสร้างแบบสอบถามโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่าชนิด 5 ระดับ (5 point rating scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ท (Likert) จากนั้นจึงสร้างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีจำนวน 40 ข้อ ซึ่งจะถามในด้านต่อไปนี้

- 1.1 ความรู้สึกชอบหรือพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 1.2 ความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมในการเรียน
- 1.3 ความพยายามและเอาใจใส่ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
- 1.4 การมองเห็นคุณค่าประโยชน์และคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ

(2) กำหนดน้ำหนักในการตรวจให้คะแนนการตอบตัวเลือก ของแต่ละข้อความไว้ดังนี้

มากที่สุด	5	คะแนน
มาก	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

(3) นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสร้างแบบสอบถาม และจิตวิทยา จำนวน 5 ท่าน คือ รศ. อัจฉรา สุCHARมณัฒน์ ผศ. ดร. อรพินท์ ชูชม ดร. พรณี บุญประกอบ อาจารย์ทัศนาก ทอภักดี และอาจารย์ยุษา ศรีจินดารัตน์ ตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้ภาษา และลักษณะของข้อความ ตลอดจนเห็นว่า คำถามนั้นวัดความสนใจการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่

(4) นำแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษไปหาคุณภาพ โดยนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

(5) นำผลการตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถาม หาค่าอำนาจจำแนกของข้อความเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวบรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูง กลุ่มต่ำโดยใช้เทคนิค 25% แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ มาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้

t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 216) คัดเลือกแบบสอบถามที่มีค่า t ตั้งแต่ 2.68 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีความน่าเชื่อถืออยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 217) คัดเลือกแบบสอบถามทุกด้านไว้จำนวน 20 ข้อ

(6) ทาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 200) โดยนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .86

4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย ที่มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแบบสุ่ม และมีการสอบก่อน และสอบหลัง (Randomized Control Group Pretest - Posttest design) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 249-250) ซึ่งมีรูปแบบดังตาราง 3

ตาราง 3 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T_1	X	T_2
CR	T_1	$\sim X$	T_2

สัญลักษณ์ที่ใช้

ER	แทน	กลุ่มทดลอง
CR	แทน	กลุ่มควบคุม
T_1	แทน	การสอบก่อนที่จะจัดการกระทำก่อนการทดลอง
T_2	แทน	การสอบหลังที่จะจัดการกระทำก่อนการทดลอง
X	แทน	การสอนของกลุ่มทดลอง
$\sim X$	แทน	การสอนของกลุ่มควบคุม

4.2 ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (การฟัง-การพูด การอ่าน และการเขียน) และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้เนื้อหาเดียวกันและระยะเวลาเท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้ง 2 กลุ่ม
3. ทำการทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) กับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ฉบับเดียวกับที่ทำการสอบก่อนการทดลอง

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test Independent ชนิด Difference Score
2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test Independent ชนิด Difference Score
3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน ทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้ t-test dependent Samples
4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน ทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้ t-test dependent Samples

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การตรวจสอบหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญนนันทพงษ์, 2526 : 87-91)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การอ่าน โดยใช้เทคนิค 27% ของจุง เตห์ ฟาน (Fan, 1952 : 5-23)

1.3 หาค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน โดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538 : 198) คือ

$$r_x = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_i^2} \right\}$$

เมื่อ	r_x	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	s_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ
	p	แทน	สัดส่วนของการตอบถูกในแต่ละข้อ = $\frac{\text{จำนวนคนตอบถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$
	q	แทน	สัดส่วนของการตอบผิดในแต่ละข้อ $q = 1 - p$

1.4 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-การพูด และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการทางสถิติ t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือ
	$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	S_L^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง
	n_L	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

1.5 หาค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-การพูด การเขียน และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียน โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบัค (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 200)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
	n	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือ
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ
	S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมจากทั้งฉบับ

1.6 ทหาค่าความเชื่อมั่น ในการตรวจให้คะแนนของแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-การพูด และการเขียน ของผู้ตรวจ 2 คน โดยใช้การคำนวณ จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 193)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนน X ผู้ตรวจคนที่ 1
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนน Y ผู้ตรวจคนที่ 2
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของ X แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum Y^2$	แทน	ผลรวมของ Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum XY$	แทน	ผลรวมของผลคูณ X กับ Y ทุกคู่
	N	แทน	จำนวนคน

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ทหาค่าสถิติพื้นฐาน

2.1.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 :

73)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนของนักเรียน

2.1.2 หาค่าความแปรปรวนของคะแนน คำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และ
อังคณา สายยศ. 2538 : 77)

$$S^2 = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	$N-1$	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระ (Degree of Freedom)
	N	แทน	คะแนน

2.2 การตรวจสอบสมมติฐาน

2.2.1 ตรวจสอบสมมติฐาน ข้อ 1 และ ข้อ 2 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score (Scott and Werthimer. 1962 : 262-264)

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{(MD_1 - MD_2)}}$$

$$S_{(MD_1 - MD_2)} = \sqrt{\frac{S_D^2}{n_1} + \frac{S_D^2}{n_2}}$$

$$S_D^2 = \frac{\sum (D_1 - MD_1)^2 + \sum (D_2 - MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติของการแจกแจงแบบ t
	MD_1	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง
	MD_2	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม
	S_D^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
	n_1	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มควบคุม

2.2.2 ตรวจสอบสมมติฐาน ข้อ 3 และข้อ 4 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังการเรียนภายในกลุ่มเดียวกัน โดยวิธีการทางสถิติ t-test dependent (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 104)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ	t	แทน ค่าสถิติในการแจกแจงของค่า t (t-distribution)
	D	แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน จำนวนคู่
	$\sum D$	แทน ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนและหลังการเรียน
	$\sum D^2$	แทน ผลรวมยกกำลังสองของความแตกต่าง จากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนและหลังการเรียน

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ ในการแปลผลของการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}_1$	แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลอง
$\bar{X}_2$	แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการทดลอง
MD	แทน ค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
$\bar{D}$	แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนความแตกต่าง
S_D	แทน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ D
t	แทน ค่าสถิติของการแจกแจงแบบที (t-distribution)
*	แทน ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
กลุ่มทดลอง	แทน นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม
กลุ่มควบคุม	แทน นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู
2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู
3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมและการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้วิธีการทางสถิติ t-test Independent ชนิด Difference Score ซึ่งได้แสดงผลดังตาราง 4

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียน
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ความสามารถ ฯ	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	S_0	t
การฟัง-การพูด						
กลุ่มทดลอง	40	40.95	48.85	7.90	5.29	3.08*
กลุ่มควบคุม	40	36.93	41.05	4.22	5.37	
การอ่าน						
กลุ่มทดลอง	40	12.93	15.83	2.90	2.11	2.84*
กลุ่มควบคุม	40	12.77	14.48	1.70	1.64	
การเขียน						
กลุ่มทดลอง	40	11.00	14.90	3.90	3.10	2.07*
กลุ่มควบคุม	40	10.90	13.50	2.60	2.49	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 1

2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้วิธีการทางสถิติ t-test Independent ชนิด Difference Score ซึ่งได้แสดงผลดังตาราง 5

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

ความสนใจ ฯ	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	S_D	t
กลุ่มทดลอง	40	68.10	73.18	5.08	3.66	3.47*
กลุ่มควบคุม	40	68.93	71.35	2.43	3.15	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 2

3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test Dependent Samples ซึ่งได้แสดงผลดังตาราง 6 และตาราง 7

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถ ฯ	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	$\bar{D}$	S_D	t
กลุ่มทดลอง	40					
การฟัง-การพูด		40.95	48.85	7.90	5.29	9.44*
การอ่าน		12.93	15.83	2.90	2.11	8.69*
การเขียน		11.00	14.90	3.90	3.10	7.95*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 3

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถฯ	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	$\bar{D}$	S_D	t
กลุ่มควบคุม	40					
การฟัง-การพูด		36.83	41.05	4.23	5.37	4.98*
การอ่าน		12.78	14.48	1.70	1.64	6.57*
การเขียน		10.90	13.50	2.60	2.49	6.61*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 3

4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้วิธีการทางสถิติ t-test Dependent Samples ซึ่งได้แสดงผลดังตาราง 8 และตาราง 9

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสนใจ	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	$\bar{D}$	S_D	t
กลุ่มทดลอง	40	68.10	73.18	5.08	3.66	8.77*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลอง กับหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 4

ตาราง 9 ผลเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสนใจ	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	$\bar{D}$	S_D	t
กลุ่มควบคุม	40	68.93	71.35	2.42	3.15	4.86*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 4

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม แขวงจระเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ. 011) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 14 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 700 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม แขวงจระเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ.011) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 80 คน โดยนักเรียนโรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมได้รับการจัดห้องเรียนแบบคละกันจึงใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากมา 2 ห้องเรียน ได้จำนวนนักเรียนห้องละ 40 คน แล้วจับสลากให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง

1. แผนการสอนของกลุ่มทดลอง เป็นแผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม จำนวน 2 แผน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักขั้นตอนการสอนของ รศ. ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย จำนวน 20 คาบ คาบละ 50 นาที ซึ่งแผนการสอนนี้ได้ผ่านการตรวจและแก้ไข การทดลองใช้และการปรับปรุงมาแล้ว

2. แผนการสอนของกลุ่มควบคุม เป็นแผนการสอนซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศกรรมสามัญศึกษาจำนวน 20 คาบ คาบละ 50 นาที

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 3 ฉบับ ดังนี้

3.1 ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-การพูด เป็นข้อคำถามภาษาอังกฤษเกี่ยวกับชีวิตประจำวันและส่วนตัวจำนวน 10 ข้อ มีลักษณะเป็นการสัมภาษณ์โดยนักเรียนฟังคำถามภาษาอังกฤษจากแถบบันทึกเสียง แล้วบันทึกการโต้ตอบลงในแถบบันทึกเสียง โดยแบบการทดสอบนี้ผ่านการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ แล้วคัดเลือกข้อที่ได้ค่า t ตั้งแต่ 2.98 - 7.07 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับได้เท่ากับ .88 และหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจแบบทดสอบ 2 คน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .93

3.2 ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ วัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษด้านการจับใจความ การวิเคราะห์ความ และการตีความ ซึ่งได้ผ่านการ

ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์แล้ว โดยมีค่าความยากง่ายระหว่าง .35 - .80 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .25 - .63 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .80

3.3 ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน เป็นแบบทดสอบแบบอัตนัยจำนวน 2 ข้อ เป็นแบบเขียนบรรยายภาพ 10 ประโยค วัดความสามารถด้านการผูกประโยค ไวยากรณ์ ความชัดเจนและการสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ซึ่งแบบทดสอบนี้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว นำไปหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจ 2 คนได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85 ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .80

4. แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียน พฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ ความรู้สึกชอบ ความกระตือรือร้น ความพยายาม การใช้เวลาว่าง การมองเห็นคุณประโยชน์คุณค่าการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีคำถามในทางบวก จำนวน 20 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามนี้ได้ผ่านการวิเคราะห์หาคุณภาพ โดยการหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ ได้ค่าระหว่าง 2.68 - 7.52 แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับได้เท่ากับ .86

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเองกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมเวลาสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งสิ้น 40 คาบ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ทำการปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายการเรียน จุดประสงค์การเรียน และวิธีประเมินผลการเรียน

2. ทำการทดสอบก่อนการเรียน (Pretest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาของการสอนเท่ากัน คือ ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที ใช้เวลากลุ่มละ 4 คาบ/สัปดาห์ เป็นเวลา 5 สัปดาห์ แตกต่างกันเฉพาะวิธีสอน กลุ่มทดลองใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครู

4. ทำการทดสอบหลังการเรียน(Posttest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

5. ดำเนินการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS / PC⁺

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน
2. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้วิธีการสถิติ t-test Independent ชนิด Difference Score
3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้วิธีการทางสถิติ t-test Dependent Samples
4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้วิธีการทางสถิติ t-test ชนิด Dependent Samples

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หลังการทดลองและก่อนการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หลังการทดลองและก่อนการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

อภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับการสอนตามคู่มือครู จากผลการศึกษานี้ สามารถอภิปรายผลตามลำดับของจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ คือ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 ด้านกระบวนการเรียนการสอน

ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนของกลุ่มทดลองซึ่งใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมนั้น มีขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอนที่ต่อเนื่องกันซึ่งเป็นไปตามหลักการพัฒนาการสอนภาษาโดยธรรมชาติและเป็นขั้นตอนการสอนที่ได้จัดลำดับเพื่อการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญโดยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์จากการเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่การเข้าใจระบบองค์ประกอบย่อยของภาษาอันได้แก่เสียง ตัวสะกด ระเบียบไวยากรณ์ต่าง ๆ ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่อง อันได้แก่ ในขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนจะได้รูปแบบของภาษาและพัฒนาความคิดรวบยอดทางภาษาโดยการฟังเรื่องจากหนังสือที่มีภาพประกอบ (นิทานเรื่อง “The Rabbit and the Turnip”) และฟังการสาธิตเรื่องวิธีการ “How to make a sandwich ” ซึ่งเป็นวิธีการทำกิจกรรมโดยผู้สอนแสดงอุปกรณ์และวิธีการทำอย่างละเอียดเป็นขั้นตอน นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกการสนทนาจากการพูดโต้ตอบ เกี่ยวกับเรื่องที่ผู้สอนอ่านให้ฟัง ผู้เรียนเริ่มเข้าใจเรื่องราวที่ได้ยินได้ฟัง รวมทั้งได้พัฒนากระบวนการทางความคิดของตนเกี่ยวกับเรื่องนั้น ในขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกทักษะทางภาษาต่อโดยการเล่าเรื่องกลับจากความคิดที่เกิดขึ้นของผู้เรียนเอง เนื่องจากได้ฟังเรื่องและเข้าใจเรื่องราวมาแล้ว ผู้เรียนจะสามารถสนทนาและใช้ทักษะการพูดของตนสื่อสารกับผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียน การสนทนาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง หรือการแสดงบทบาทสมมติ ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาความคิดของตนประสานต่อเนื่องเป็นการสื่อสารให้ผู้อื่นรับรู้ได้จากการพูดและการแสดงออกทางร่างกาย เช่น การแสดงของตนเอง การเข้าใจความหมายของเรื่องจากขั้นตอนที่ 1 จะสืบเนื่องมายังขั้นตอนที่ 2 ที่ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะทางภาษาต่อเนื่องจากการฟังมาเป็นการพูด และการแสดงออกทางร่างกายจากความหมายของเรื่องที่เข้าใจดีแล้ว ในขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนจะใช้ภาษาพูดสื่อความหมาย ลำดับเรื่องที่ตนเคยได้ยินได้ฟัง ได้พูดคุย และแสดงบทบาทสมมติมาเป็นตัวอักษร เริ่มเป็นการเขียนเรื่อง

ผู้เรียนต้องการสื่อความหมาย ผู้เรียนจะเริ่มเข้าใจความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษร จากภาษาพูดที่ใช้เปลี่ยนมาเป็นภาษาเขียน ผู้เรียนจะเข้าใจระบบของตัวอักษรที่ตนเข้าใจความหมายและรู้จักการออกเสียงไว้แล้วอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจำคำต่าง ๆ ที่อ่านได้อย่างแม่นยำ การมีโอกาสดูวาดภาพประกอบเรื่องที่เขียนในขั้นตอนที่ 3 จะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาเตรียมความพร้อมในการฝึกกลั่นนิ้วมือเพื่อการเขียนจากการวาดภาพและใช้ความคิดสร้างสรรค์จากการอ่านเรื่องที่ตนเขียนไว้เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นทราบ ในขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนจะได้โอกาสฝึกย้ำ ซ้ำ ทวน ตัวอักษรต่าง ๆ ที่ตนเคยพบเคยอ่านและเข้าใจความหมายเป็นอย่างดีโดยการฝึกอ่านและวาดภาพประกอบในหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) ร่วมกับเพื่อน ๆ การฝึกซ้ำการอ่านและเข้าใจในการอ่านจากขั้นตอนนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเริ่มจำตัวอักษรของคำต่าง ๆ ที่ตนเคยเข้าใจ เคยฟัง เคยพูดมาแล้วได้อย่างแม่นยำ ในขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนนำหนังสือเล่มใหญ่ ที่ตนเคยอ่านและเข้าใจความหมายได้ดีแล้ว มาฝึกองค์ประกอบย่อยของภาษาต่าง ๆ อีกเพื่อเข้าใจระบบของตัวสะกดเสียงและไวยากรณ์ โดยการนำตัวอย่างคำหรือประโยคจากหนังสือเล่มใหญ่มาใช้ ผู้สอนนำเกมที่นักเรียนสนใจ มาใช้ประกอบกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษา โดยการสร้างกติกาให้เกิดการแข่งขัน ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ได้อย่างแม่นยำเนื่องจากต้องใช้ความคิดในการสื่อความหมายทางภาษาด้วยตนเอง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่ากระบวนการเรียนการสอนในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานั้น ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกซึ่งความสามารถในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนในลักษณะบูรณาการ มีรูปแบบของกิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ (Task Oriented Activities) เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิด และสามารถนำความคิดของตนสื่อสารออกมาเป็นภาษาพูดและภาษาเขียนโดยผู้เรียนมีโอกาสนำปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ อย่างหลากหลายในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งอาศัยวิธีการสอนและเทคนิคการสอนที่หลากหลาย บูรณาการไปตามลำดับของการฝึกภาษาอย่างต่อเนื่องกัน ผู้เรียนจะใช้ประสบการณ์เดิมจากการใช้ภาษาของตนในเรื่องเดิมเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของตนอย่างต่อเนื่องจากการที่ผู้เรียนได้มีการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างมีความหมาย รวมทั้งการแสดงออกถึงความรู้สึกและนึกคิดของผู้เรียนเอง ต่อเรื่องราวที่เรียนกับผู้สอน และผู้เรียนด้วยกันในชั้นเรียน

นอกจากนี้ในขั้นตอนการสอนต่างๆ ทั้ง 5 ขั้นตอน ผู้วิจัยได้เสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมในเรื่องทั้ง 2 เรื่อง ดังกล่าว อาทิเช่น การสนทนาและการทักทายของเจ้าของภาษา วัฒนธรรมเกี่ยวกับการรับประทาน เป็นต้น ซึ่งในการที่เสริมเนื้อหาดังกล่าว ผู้วิจัยใช้วิธีการและสื่อต่างๆ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การใช้ภาพ และของจริง ในการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เล่นบทบาทสมมติในกิจกรรมการใช้ภาษานั้นช่วยให้ผู้เรียนมีภาพพจน์และได้พัฒนาความคิดรวบยอดของภาษาได้เป็นอย่างดีเพราะบทบาทสมมตินั้นช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการในการใช้ภาษาได้มากโดยเฉพาะความเข้าใจความหมายของเนื้อหาที่เรียน การใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาในสถานการณ์ต่างๆ จะช่วยให้ผู้เรียนฝึกภาษาได้อย่างเต็มที่และสมจริง

(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 99) ในการเสริมกิจกรรมเนื้อหาทางวัฒนธรรมดังกล่าว เท่ากับเป็นการเสริมประสบการณ์ให้กับผู้เรียนเพิ่มมากขึ้น เพราะเป็นกิจกรรมที่พัฒนาความสามารถในการมีส่วนร่วมในบทบาทของวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้สึก ร่วมในการใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ ผู้เรียนมีโอกาสดฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาและเรียนรู้วัฒนธรรม ไปด้วยในขณะเดียวกัน

ส่วนกระบวนการเรียนการสอน 9 ขั้นตอนของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอน ตามคู่มือครู นั้น เน้นความเข้าใจกฎเกณฑ์ภาษา มากกว่าความสามารถในการใช้ภาษา รวมทั้ง การให้เรียนรู้ภาษาโดยแยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วนๆ เช่น ศัพท์ โครงสร้าง ประโยค ก่อนที่จะให้นักเรียนเข้าใจความต่อเนื่องของเนื้อหาบริบททำให้การฝึกทักษะทางภาษาจึงไม่ค่อย ต่อเนื่องกันนัก เพราะมีการแยกฝึกส่วนต่างๆของภาษาเป็นตอนๆ จึงทำให้กระบวนการเรียน การสอนตามขั้นตอนมีความต่อเนื่องกันน้อย ผู้เรียนได้รับโอกาสฝึกฝนทักษะทางภาษาโดยการ รับคำสั่งจากครูผู้สอนเป็นส่วนใหญ่ เช่น ครูเป็นผู้นำการให้ศัพท์และกระสวนประโยค นักเรียน ฝึกออกเสียงตามตัวอย่าง ในการอ่านเรื่องครูเป็นผู้อ่านนำแล้วผู้เรียนอ่านตามพร้อมกัน จะเห็น ได้ว่า ผู้เรียนในกลุ่มควบคุมมีโอกาสน้อยในการฝึกกระบวนการทางความคิด และในการฝึก กิจกรรมทางภาษาของกลุ่มควบคุมเป็นไปในลักษณะกลุ่มใหญ่ทั้งชั้นเสียส่วนมาก ทำให้การฝึก ปฏิบัติทางภาษาของนักเรียนยังไม่มากและไม่ทั่วถึงพอ อีกทั้งนักเรียนต้องคอยระวังข้อผิดพลาด เกี่ยวกับศัพท์ การใช้คำ และไวยากรณ์ ทำให้ผู้เรียนเกิดความกลัวและไม่มั่นใจ ไม่สามารถ สื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว รวมทั้งการที่ผู้สอนแปลความหมายประโยคหลังการให้รูปแบบ ศัพท์ สำนวนและไวยากรณ์ทำให้ผู้เรียนรู้ภาษาเป็นส่วน ๆ

1.2 ด้านการวัดผลและประเมินผล

การวัดและประเมินผลของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษานั้น สามารถวัดและประเมินผลได้ในทุกขั้นตอนอย่างไม่เป็นทางการ เช่น การที่ครูสังเกต พฤติกรรมผู้เรียน เช่น ในขั้นตอนที่ 1-2 ครูสามารถประเมินผลนักเรียนเกี่ยวกับความสามารถ ในการฟัง การพูด ว่าผู้เรียนจะสามารถเล่าเรื่องกลับ และแสดงบทบาทสมมติได้หรือไม่ ถ้า ผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติได้ ก็ต้องฟังการเล่าเรื่องจากครูโดยย้อนกลับไปขั้นตอนที่ 1 ใหม่ ดังนั้นโดยการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆของผู้เรียน ผู้เรียนจึงมีโอกาประเมินตนเอง เพื่อแก้ไขและ ปรับปรุงข้อบกพร่องของตนในการใช้ภาษาโดยทันทีทันใด

ส่วนการวัดและประเมินผลของกลุ่มควบคุมนั้น มีการวัดและประเมินผล เป็นช่วง ๆ ไม่ต่อเนื่องกันนัก มักเน้นการทำแบบฝึกหัดจากบทเรียนที่เรียนไป ผู้เรียนจะต้องอ่าน เรื่องแล้วตอบคำถามที่ครูกำหนดให้ ดังนั้นผู้เรียนจะต้องอ่านทุกประโยคอย่างละเอียดเพื่อตอบ คำถามของครูผู้สอน และคำถามนั้นก็ต้องการคำตอบที่แสดงความเข้าใจในระดับประโยคเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเครียดเพราะวิตกกังวลว่าจะตอบคำถาม ของครูผู้สอนไม่ได้ การประเมินผลดังกล่าวเป็นการจำกัดความคิดของนักเรียนด้วย

1.3 ด้านการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานั้นผู้เรียนจะได้รับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้โดยการที่ครูคอยพูดกระตุ้นนักเรียนในลักษณะต่าง ๆ เช่น อธิบาย ยกตัวอย่าง ชี้แนะ ให้แนวทางเสริมต่อความคิดของผู้เรียน เช่น ในขั้นตอนที่ 1 ครูจะช่วยนักเรียนเสริมคำพูดต่าง ๆ ที่สนทนาเกี่ยวกับภาพและความหมายของเรื่อง ในขั้นตอนที่ 2 ครูจะช่วยเสริมต่อการเล่าเรื่องกลับของนักเรียนที่ติดขัดนึกไม่ออกหรือใช้ภาษาไม่ถูกต้องโดยการเสริมคำพูดหรือต่อเติมคำพูดให้นักเรียน เป็นต้น ซึ่งการที่ครูใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้นั้นจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนนั้นไม่ยาก เกิดกำลังใจในการเรียน มีความมั่นใจ และอบอุ่นใจในการเรียนเห็นว่า การเรียนไม่ใช่ของยากและสนุกสนานที่จะปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ บรูเนอร์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2533, อ้างอิงมาจาก Bruner, 1983) นักจิตวิทยาการศึกษา กล่าวว่า การเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นหลักการสำคัญในการสร้างกระบวนการที่มีพลังในการให้อิทธิพลต่อการใช้อยู่อย่างต่อเนื่องในชั้นเรียนของผู้เรียน และจะทำให้ผู้สอนมีบทบาทที่กระตือรือร้นได้มากขึ้นในการช่วยจัดความสามารถของผู้เรียน ให้สามารถสร้างเสริมสติปัญญาในการใช้ภาษา

จากเหตุผลทั้ง 3 ข้อดังกล่าวข้างต้น คือ จากกระบวนการเรียนการสอนที่เป็นขั้นตอนต่อเนื่องกัน จากการวัดและประเมินผลที่ไม่เป็นทางการ และการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้นั้นส่งผลให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม มีความสามารถในการใช้ภาษาสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2. การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู

จากผลการทดลองในครั้งนี้พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 2 โดยที่ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังนี้

2.1 กิจกรรมและบรรยากาศการเรียนการสอน

นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานั้น มีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม มีการทำงานร่วมกัน นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน เช่น การแสดงความคิดเห็น มีโอกาสฝึกกิจกรรมเสริมทักษะในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

อย่างมีบูรณาการ ในกิจกรรมในการเรียนการสอนนักเรียนมีอิสระในการคิด การเรียนการสอนจะดำเนินไปอย่างต่อเนื่องในรูปแบบของกิจกรรมโดยเฉพาะกิจกรรมกลุ่ม มีการแสดงบทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีความกล้าในการแสดงออก นอกจากนี้บรรยากาศในการเรียนส่วนใหญ่ในลักษณะของกิจกรรมกลุ่มเช่น การที่นักเรียนช่วยกันทำหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) โดยมีการเขียนเรื่องและวาดภาพ การออกมารายงานหน้าชั้น นักเรียนแต่ละกลุ่มจะกระตือรือร้นในการช่วยกันคิดประโยค มีการแบ่งงานกันทำ หรือแสดงออกทางการใช้ภาษาอย่างไม่เคอะเขินจากการสังเกตของผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ทำการสอนในกลุ่มทดลองนี้ นักเรียนส่วนใหญ่มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมในขั้นตอนต่าง ๆ อย่างมาก และเห็นว่าเป็นวิธีการเรียนการสอนที่แปลกใหม่สำหรับนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขั้นตอนที่ 5 ซึ่งเป็นขั้นตอนฝึกกิจกรรมเสริมทักษะที่มีการแข่งขันกัน นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการเรียน สีหน้าและแววตาของนักเรียนดูมีชีวิตชีวา มีการหัวเราะ ทำให้บรรยากาศไม่ตึงเครียด ซึ่งเป็นผลในทางบวกกับนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ส่วนการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ในกระบวนการเรียนการสอนตามคู่มือครูนั้นพบว่า มีการเน้นการเรียนรู้ภาษาเป็นส่วน ๆ เช่น คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ก่อนที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อความที่มีความหมายในบริบทซึ่งเป็นการฝึกธรรมชาติของผู้เรียนที่ต้องการรู้ความหมายของเรื่องราวต่าง ๆ ก่อน ทำให้ไม่มีสิ่งรบกวนในการเรียนที่ดีพอ และในการจัดกิจกรรมกลุ่มนักเรียนยังไม่กล้าใช้ภาษาจากขั้นตอนการสอนตามคู่มือครู ได้แก่ การที่ครูเสนอบทเรียนใหม่โดยอ่านเนื้อเรื่องให้นักเรียนฟัง และให้นักเรียนอ่านตาม จากนั้นครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง จากกระบวนการเรียนการสอนตามคู่มือครูจะเห็นว่า นักเรียนมีโอกาสดูใช้กระบวนการคิดน้อย มีส่วนร่วมในกิจกรรมน้อย จึงทำให้นักเรียนเรียนแบบเรื่อย ๆ ไม่กระตือรือร้นเท่าที่ควร ดังนั้นนักเรียนจึงมีความสนใจในการเรียนการสอนไม่มากนัก

2.2 สื่อและเนื้อหาที่นำมาใช้สอน

ในการเลือกสื่อและเนื้อหาของผู้วิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงความรู้เดิมตลอดจนวัยและความสนใจของผู้เรียนเป็นหลัก อันได้แก่ นิทานเรื่อง “The Rabbit and the Turnip” ซึ่งเป็นเรื่องระหว่างเพื่อนกับเพื่อนที่มีความเอื้ออาทรต่อกัน และเรื่องการทำอาหารฝรั่ง ได้แก่ “แซนวิช” ซึ่งเป็นอาหารที่ทำได้ง่ายและสะดวก ซึ่งถือว่าเนื้อหาที่นำมาใช้สอนดังกล่าวตรงกับความสนใจของนักเรียน นักเรียนสามารถใช้ความรู้เดิมในการทำความเข้าใจความหมายของเรื่อง จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า หนังสือนิทานเรื่อง “The Rabbit and the Turnip” นั้นนักเรียนสนใจในภาพประกอบมากเพราะเป็นภาพที่มีสีสันสวยงาม ถึงแม้ว่าเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองทั้ง 2 กลุ่มจะเป็นเนื้อหาเดียวกัน แต่กลุ่มทดลองนั้นสามารถใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมช่วยในการทำความเข้าใจความหมายของเรื่อง และจะได้รับการสอนโดยเน้นการเข้าใจความหมายโดยรวมไปสู่การพัฒนาองค์ประกอบย่อยของภาษา นักเรียนมีโอกาสดูปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วน

นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูนั้นครูกระตุ้นความรู้เดิมด้านไวยากรณ์มากกว่าด้านเนื้อหา ทำให้นักเรียนรู้สึกว่เนื้อหาที่เรียนยาก เกิดความเบื่อหน่ายและไม่ค่อยสนใจในการเรียน เพราะโดยธรรมชาติแล้วนักเรียนต้องการรู้ความหมายของเรื่องราวต่าง ๆ นั้น ก่อนที่จะรู้จักประกอบย่อยทางภาษา ทำให้ไม่มีสิ่งเร้าความสนใจในการเรียนเท่าที่ควร

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมและการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

จากผลการทดลองในครั้งนี้พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

3.1 บทเรียนที่ผู้สอน(ผู้วิจัย) นำมาให้นักเรียนเรียนนั้นเหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียน

3.2 สภาพแวดล้อมช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ นักเรียนสามารถระดมความคิดอย่างอิสระและสามารถนำประสบการณ์เดิมของนักเรียนที่มีอยู่มาใช้ในการเดาความหมายของเนื้อเรื่อง

3.3 ในการสอนนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม นั้นผู้วิจัยสอนด้วยตนเองทั้ง 2 กลุ่ม โดยตลอดระยะเวลาที่สอนนั้น ผู้วิจัยเอาใจใส่นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเท่าเทียมกัน

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้หลังการทดลอง พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู สามารถพัฒนาการใช้ภาษาได้ดีขึ้น

4. การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมและการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

จากการทดลองครั้งนี้พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

4.1 ในการสอนกลุ่มทดลองนั้นทุกขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ทั้ง 5 ขั้นตอนนั้นนักเรียนจะได้รับการกระตุ้นให้มีความสนใจในการเรียน เช่น การที่ครูเล่าเรื่องโดยใช้เสียงและท่าทางอย่างมีชีวิตชีวา และเนื้อเรื่องที่ผู้สอนนำมาอ่านให้นักเรียนฟังนั้นมีภาพประกอบที่สวยงาม การที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิดอย่างอิสระจากประสบการณ์เดิมของตนเองที่มีอยู่ ตลอดจนการที่ครูเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อเรื่องเพิ่มขึ้น และประกอบกับการใช้ท่าทาง การใช้คำพูดในการชมเชยนักเรียน ทำให้นักเรียนมีกำลังใจและรู้ว่าได้รับการเอาใจใส่จากครูผู้สอน กระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน

4.2 ในการสอนกลุ่มควบคุมซึ่งใช้การสอนตามคู่มือครูนั้น จัดให้มีกิจกรรมหลากหลายที่สร้างความสนใจในการเรียนโดยการใช้สื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ ได้แก่ รูปภาพ บัตรคำ ของจริง มีการตั้งคำถามที่สร้างความสนใจ การทำแบบฝึกหัด ตลอดจนการใช้เกม การแข่งขัน ประกอบการเรียนการสอน มีการชมเชยให้รางวัล ซึ่งกิจกรรมทั้งหมดนี้ช่วยส่งผลให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนเพิ่มขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า หลังการทดลองนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน และการศึกษาค้นคว้าในครั้งต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

1.1 การเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานั้น การเลือกเนื้อเรื่องหรือหนังสือมาใช้ ควรมีความถูกต้องตามข้อความที่เขียนและชัดเจน ภาษาที่ใช้ถูกต้องและมีการซ้ำของคำและประโยคที่ต้องการเน้นด้วย

1.2 จากการที่ปัจจุบันจำนวนนักเรียนต่อ 1 ห้อง บางครั้งมีจำนวนมากเกินไป ทำให้มีข้อจำกัดในการสอนของครู เช่น นักเรียนฟังเสียงครูไม่ชัดทั่วทั้งห้อง นักเรียนมองเห็นภาพประกอบและตัวอักษรไม่ชัดเจน ดังนั้นครูควรมีการใช้สื่ออุปกรณ์เข้าช่วยเช่น เขียนภาพ และเรื่องลงบนแผ่นใส ใช้ไมโครโฟนช่วยให้เสียงดังชัดเจน เป็นต้น

1.3 ในการดำเนินการเรียนการสอนนั้น ครูผู้สอนต้องมีความใจเย็นและอดทนในการที่จะให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาจริง ๆ มีกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น การช่วยเหลือเพื่อให้นักเรียนพูดเสริมต่อข้อความ การตั้งคำถามที่กระตุ้นให้นักเรียนอยากตอบ การเข้าไปช่วยเหลือนักเรียนเมื่อมีปัญหาเพื่อไม่ให้เกิดกิจกรรมการเรียนการสอนหยุดชะงักหรือไม่ให้เกิดบรรยากาศการเรียนการสอนที่น่าเบื่อหน่าย ให้นักเรียนมีความรู้สึกประสบผล

สำเร็จในกิจกรรมต่าง ๆ

1.4 เนื่องจากเนื้อหาที่ผู้สอนนำมาใช้สอนนั้น อาจเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา(ภาษาอังกฤษ) ดังนั้นถ้ามีเรื่องของวัฒนธรรมที่แตกต่างไปจากที่ผู้เรียนเคยพบหรือทราบเรื่องราว ผู้สอนต้องมีการอธิบายหรือชี้แจง โดยการเล่าของครู มีของจริง หรือมีภาพประกอบ ให้นักเรียนได้มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมดังกล่าวด้วย และที่สำคัญเพื่อไม่ให้นักเรียนสับสนกับวัฒนธรรมของตนเอง (วัฒนธรรมไทย)

1.5 ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่มีทัศนคติที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษมาก่อน ทั้งนี้เพราะการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีขั้นตอนการสอนที่ชัดเจนเป็นไปตามลำดับขั้นการพัฒนาอย่างเป็นธรรมชาติ โดยทั้งนี้ครูผู้สอนด้วยวิธีการสอนแบบนี้ ต้องใจเย็น สอนแบบค่อยเป็นค่อยไป ตามลำดับขั้นของการสอน เพื่อให้นักเรียนประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายในแต่ละขั้นตอนที่นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน นอกจากนี้ การที่ครูได้เสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ในรูปของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การใช้เพลงและท่าทางประกอบเพลง จะเป็นจุดเริ่มในการสร้างความเชื่อมั่นในการกล้าใช้ภาษาโดยไม่เคอะเขิน และเป็นการละลายพฤติกรรมทำให้นักเรียนมีความคุ้นเคย มีความกล้าแสดงออก ในความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเต็มที่ มีความสนุกสนาน ไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม และ การสอนตามคู่มือครู เพื่อศึกษาว่านักเรียนทั้ง 3 กลุ่มนั้น ในแต่ละกลุ่มมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่

2.2 ในการดำเนินการเรียนการสอนของครูผู้สอนในขั้นตอนแรก ๆ ครูต้องใช้ความพยายาม ใจเย็นและอดทน ที่จะกระตุ้นให้นักเรียนสนใจในการเรียนเนื่องจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานี้ นักเรียนยังไม่คุ้นเคยโดยเฉพาะนักเรียนไทยในระดับมัธยมศึกษา

2.3 ควรเพิ่มระยะเวลาของการทดลองให้มากกว่านี้ โดยเพิ่มการทดลองเป็น 1 ภาคการศึกษา เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษจะส่งผลต่อความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างไรบ้าง

2.4 ควรมีการศึกษาตัวแปรตามตัวอื่น ๆ เช่น พฤติกรรมในการกล้าแสดงออกของนักเรียน ความมีวินัยในการเรียน ความเชื่อมั่นในตนเอง ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นต้น

2.5 การดำเนินการวัดและการประเมินผล ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถทำได้ทุกขั้นตอน นอกจากการใช้แบบทดสอบ และแบบสอบถามแล้ว สามารถประเมินผลได้จากผลงานที่นักเรียนปฏิบัติ เช่น การที่นักเรียนช่วยกันเล่าเรื่องกลับ การทำ

หนังสือเล่มใหญ่ พร้อมกันนี้การที่ครูสังเกตการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการเรียนของนักเรียนจากการแสดงออกของนักเรียนด้วยท่าทาง เช่น การรับยกมือตอบ การอาสาออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน การปฏิบัติตามกติกาเมื่อมีการแข่งขัน ครูควรมีแบบสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียน เพื่อวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

2.6 ควรมีการขยายผลการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ในการเรียนวิชาภาษาต่างๆ เช่น ภาษาไทย ภาษาฝรั่งเศส ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเยอรมัน รวมทั้งวิชาอื่นๆ เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น

2.7 เนื่องจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามี 3 รูปแบบ โดยเป็นรูปแบบที่ต่อเนื่องกัน ควรมีการขยายผลในการทดลองสอนนักเรียนในกลุ่มทดลองกลุ่มเดียวให้ต่อเนื่องกันใน 3 รูปแบบ ทั้งนี้เพื่อดูว่าผลของความสามารถในการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะของนักเรียนมีการพัฒนาไปอย่างไร ตลอดจนมีการศึกษาและรวบรวมปัญหาและอุปสรรคที่ครูผู้สอนได้พบ ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อมูลหาทางแก้ไขเพื่อการพัฒนาให้นักเรียนรวมทั้งครูผู้สอน เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตร อันจะเป็นแนวทางหนึ่งในการปฏิรูปการศึกษาของชาติอย่างมีประสิทธิภาพไม่สูญเปล่า

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
การแนะแนวและจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2528.
- กรรณิการ์ ชาดิมนตรี. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ
และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- กุลชาติ โยสีดา. การศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาท
สมมติและวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- เชวง จันทรเชตต์. การแปลเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2528.
- ญาดา คุ่มแก้ว. การศึกษาความเข้าใจในด้านวัฒนธรรมอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. อัดสำเนา.
- เตือนดา ไม้จันทน์. ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการเรียน
การสอนหัวข้อวัฒนธรรมในแบบเรียนภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.
- ทศพร สุวรรณชาติ. การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลและทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอดแทรกและไม่สอดแทรกเนื้อหาและ
กิจกรรมทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.
- นัดดา ชจรณี. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
แรงจูงใจ และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอน
ด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับแนวการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- นวลจันทร์ แซ่เท็น. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบ
ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับ
การสอนโดย ใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่พัฒนาด้วยวิธีสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.

- เบญจภรณ์ สมศักดิ์โยธิน. การศึกษาปัญหาด้านเนื้อหาทางวัฒนธรรมในหนังสือแบบเรียน ชุด Discoveries (Students' Book 1-3) ของครูภาษาอังกฤษ. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.
- บรรจง ชูสกุลชาติ. “ความหมายและปัญหาของวัฒนธรรม,” มิตรครู, 15 : 10-11 ; สิงหาคม 2524.
- บุญชม ศรีสะอาด. รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์. การทดสอบอิงเกณฑ์ : เทคนิคและวิธีการ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2527.
- ประพิมพ์พรรณ มีลักษณะ. ความต้องการในด้านเนื้อหาวัฒนธรรมอังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. อัดสำเนา.
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. แบบเรียนภาษาไทย ท 031 ภาษากับวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2529.
- เปลื้อง ณ นคร. จิตวิทยาสำหรับชีวิต. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น, 2515.
- พินดา สุนทรวิภาต. การศึกษาความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและความเข้าใจในวัฒนธรรม. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- พรพิมล ประสงค์พร. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- พัฒน์ น้อยแสงศรี และส่องศรี โตประเสริฐ. ปัญหาการสอนอ่านภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520.
- รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์. เอกสารคำสอนวิชา วผ 306 การวัดทัศนคติเบื้องต้น. ชลบุรี : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 2533.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2538.
- วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2523.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2539.

- ศุภลักษณ์ สัตยวณิช. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอน
มินิคอร์สแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนตามคู่มือครู.
ปริญญาณิพนธ์ กศ. ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2538. อัดสำเนา.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. จิตวิทยาการศึกษา ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
อักษรบัณฑิต, 2528.
- สมจิตร วรรณวิไลย. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษา
อังกฤษโดยการสอนเสริมและไม่เสริมวัฒนธรรมเจ้าของภาษาของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 2. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- สมบูรณ์ ชิตพงษ์. “การประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย,” เอกสารประกอบวิชาการวิจัย
521 : วิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- สำเร็จ บุญเรืองรัตน์. “การวัดทัศนคติและความสนใจ,” วารสารการวัดผลการศึกษา.
กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, กันยายน - ธันวาคม 2524.
- สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. การวัดทางจิตวิทยาและการศึกษา. กรุงเทพฯ :
แพร่พิทยา, 2518.
- สุชาติ หล่อกลาง. การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง - การพูด และ
ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับ
การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับการสอนตามคู่มือครู.
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2536. อัดสำเนา.
- สุดาพร ลักษณะนิาวิน. ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาทักษะทางภาษา. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2537.
- สุโท เจริญสุข. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2522.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
มัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. รายงานผลการวิจัยความสามารถในการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
ภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537. อัดสำเนา.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท., 2526.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ประยูรวงศ์, 2533.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. คู่มือครูวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
หลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2530.

_____. เอกสารประกอบคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประยูรวงศ์, 2531.

สรีดา ชุตวงแก้ว. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจใน
การเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วย
 กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

อักษรประเสริฐ เศรษฐประเสริฐ. การวิเคราะห์เนื้อหาวัฒนธรรมในหนังสือเรียนและคู่มือครู
 ภาษาอังกฤษ รายวิชา อ 411 ภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปรินูญานินพนธ์
 กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.

อัจฉรา วงศ์โสธร. เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษา
 เพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2538.

อัญชลี จิตต์โสภา. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและพฤติกรรมตั้งใจเรียนภาษา
 ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบชี้แนะที่มีการเสริม
 เนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.

อารีย์ แวฆาญ. การเปรียบเทียบการสอนสำนวนภาษาอังกฤษโดยสอดแทรกวัฒนธรรมโดย
 ให้เดาความหมายของสำนวนจากปริบท และโดยสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานินพนธ์
 กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

Albadah. "A Plan for Teaching American Culture to Saudi High School Students,"
 Dissertation Abstracts International, 47(2) : 396 - A ; 1985.

Barnitz, J.C. Reading Development of Non-native Speakers of English. Florida : Harcourt
 Brace Jovovich. 1985.

Brooks, Nelson. Language and Language Learning. New York : Harcourt Brace & World,
 Inc., 1960.

Brown, H.Douglas. "Affective Factors in Second Language Learning," in The Second
 Language Classroom : Direction for the 1980's, p.113-129. New York :
 Oxford University press, 1980.

Carroll J.B. "Learning Theory for the Classroom Teacher," In Jarvis G.A. The Challenge of
 Communication. Illinois : National Textbook Company, 1974.

Cronbach, Lee Joseph. Essentials of Psychological Testing. 3 rd ed. New York : 1970.

Davis, Frederick B. Educational Measurement and Their Interpretation. California :
 Wedworth Publishing Company, 1964.

- Dewey, John. Dictionary of Education. New York : Philosophical Library, 1959.
- Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. New Jersey : Reproduced in Thailand by Permission of Educational Testing Service, Princeton, 1952.
- Finocchiaro, Mary and Bonomo Michael. The Foreign Language Learners : A Guide for Teachers. New York : Regents Publishing Company, 1973.
- Frolick, Clifford P. and K.B. Hoyt. Guidance Testing. Chicago : Science Research Associates. Inc., 1965.
- Gatbonton, E.C. and R. Tucker. "Cultural Orientation and the Study of Foreign Literature," TESOL Quarterly. 5 : 137 -142 ; May, 1981 .
- Gokak, V.K. The Teaching of English Literature Overseas. London : Methuen & Co., Ltd., 1963.
- Good, Carter V. Dictionary of Education. 3rd ed. New York : McGraw-Hill, Book Company, 1973.
- Hayakawa, Isamu. " Application of Contrastive Analysis of English and Japanese to the Teaching of English in Japan," Masters Abstracts International. 29(2) : 197, 1990.
- Hurlock, Elizabeth B. Adolescent Development. New York : McGraw-Hill Book Company, 1955.
- Jager, Harry A. and Frochlick P. Glifford. " Guidance Tools for Vocational Shop Instructor," Vacation Instructor's Shop Handbook III. New York : Harper and Brothers, 1947.
- Johnson, P. " Effects on Reading Comprehension of Language Complexity and Cultural Background of a text," TESOL Quarterly. 3 : 169-175 ; June, 1981.
- Krashen, S.D. Principles and Practice in Second Language Acquisition. Oxford : Pergamon Press, 1982.
- Lado, Robert. Linguistics Across Culture. Michigan, The University of Michigan, 1958.
- Littlewood, W. Community Language Teaching An Introduction. London : Cambridge University Press, 1981.
- Mehrens, William A. and Lehmann Irvin J. Measurement and Evaluation in Education and Psychology. 3rd ed. New York : Holt Rinehart and Winston, 1984.
- Morris, A. and N. Stewart Dore. Learning to Learn from Text : Effective Reading in the Content Area. North Ryde : Addison Wesley, 1984.
- Nejad, Asghar Iran. " Cognitive and Effective Causes of Interest and Liking," Journal of Educational Psychology. 79(2) : 129 ; June, 1987.

- Oller, John W. Language Test at school : A Pragmatic Approach. London : Longman, 1979.
- Powell, Marvin. The Psychology of Adolescence. New York : The Bobbs Merrill Company, 1963.
- Rattanaovich, Saowalak. A Teacher's Manual for CLE Teaching of Beginners. Illinois : Rotary International, 1997.
- Rivers, Wilga M. Teaching Foreign Language Skills. 3rd ed. Singapore : Toppan Printing Co., (Singapore) PTE , Ltd., 1970.
- Scott, William A. and Werthimer Michael. Introduction to Psychological Research. 3rd ed. New York : John Wiley and Sons. Inc., 1962.
- Thorndike Robert L. Ten Thousand Careers. New York : Wiley, 1959.
- Vallette, Rebecca M. Modern Language Testing. 2 nd ed. New York : Harcourt Brace Jovanovich Inc., 1977.
- Walker, Richard F., B.J. Bartlett and S. Rattanaovich. Teacher's Notes on a Program of Concentrated Language Encounter Teaching. October, 1984.
- Walker, Richard, Saowalak Rattanaovich and John W. Oller. Teaching all the children to read : Concentrated Language Encounter Techniques. Buckingham : Open University Press, 1992.

การคำนวณ

ภาคผนวก ก

- แผนการสอนกลุ่มทดลอง
- แผนการสอนกลุ่มควบคุม

Lesson Plan For Experimental Group

Period 1- 10 M. 1 English 011

Content : A Starter Book “ The Rabbit and the Turnip ”

PHASE 1 (SHARED READING OF THE STARTER BOOK)

Objective : The students can understand the starter text, from its overall structure down to what happened, who did what, and the characteristics of people, objects, and events, and extract the meaning for themselves.

Activities : The teacher reads the Starter Book “ The Rabbit and the Turnip ” to the students. Make sure that they understand the story- who is in it and what they do.

Step 1 Introducing the new Starter Book

T : Today I have a very interesting book for you.

S : (Listen to the teacher and look at the New Book “ The Rabbit and the Turnip ”)

T : This book is called “ The Rabbit and the Turnip ”

The author of this book is James w. Gibbons.

The illustrator is Frank Bozzo.

Step 2 Discussing the Genre of the book

T : It is a fable.

Step 3 Predicting the content from the illustrations

T : What is happening here ?

Now what is going on ?

What do you think the story is about?

(Systematically cover all illustrations to allow the students an opportunity to work out just what the story could be about.)

Step 4 Reading the Starter Book

(While the teacher is reading, she points to the pictures, asks questions, makes comments, shows each new page)

T : Look at this picture. Can you see the rabbit / doe / sheep / ... ?

What is happening in this picture ?

What is he / she doing there ?

Where is the rabbit / doe / sheep / ?

Let's turn the page and see what happens next.

PHASE 2 (REREAD THE STARTER BOOK)

Objective : The students can recall what they have heard (during the PHASE 1 reading). Make sure that they understand the story.

Activities : The teacher rereads the Starter Book. The students talk about what happened in the story and role play the story.

Step 1 Talking about the Book (The Rabbit and the Turnip)

T : Yesterday, we read a new story. What was the name of the story ?

How many kinds of animals are there in the story ?

What did the little rabbit do ?

Where did the little rabbit live ?

What kind of vegetables did the little rabbit eat ?

Step 2 Talking About the Illustrations

T : Look at this picture. What can you see in this picture ?

What's this ? Who's this ?

What was the little rabbit / donkey / sheep / doe doing ?

Why was the little rabbit / donkey / sheep / doe doing that ?

What did the little rabbit / donkey / sheep / doe eat ?

How did the little rabbit / donkey / sheep / doe feel in the picture ?

Why was he / she surprised ?

Step 3 Re-telling the story

Sub-step (a)

T : Can you remember the story ?

Raise your hand if you can remember the story.

Sub-step (b)

T : What happened first ?

Sub-step (c)

T : What happened next ?

Sub-step (d)

T : What else did he / she do ?

Can you tell something more about that ?

Sub-step (e)

T : Is that the end of the story ? Good.

Did we leave anything out ? What ?

Terrific ! You remembered the whole story.

You told the story very well.

Step 4 Miming Actions and feelings

T : Who can act like the little rabbit / donkey / sheep / doe ?

What is the rabbit / donkey / sheep / doe like ? Is it big ?

How does the rabbit / donkey / sheep / doe walk / jump ?

What else can the rabbit / donkey / sheep / doe do ?

Step 5 Role-playing the Story or sentences

T : Now we're going to act out the story ?

Who'd like to act out the story ?

Who wants to be the rabbit / donkey / sheep / doe ?

What did the rabbit / donkey / sheep / doe do first ?

When the donkey / sheep / doe came home, what did he /she say when he / she saw the turnip ?

PHASE 3 (NEGOTIATING A GROUP TEXT)

Objective : The students can recall what they have heard during PHASE 1 and PHASE 2 readings.

The students understand the story, they can build up an enriched background to the elements and aspects of the story through their own creative thought, they elaborate on what was contained in the story.

Activities : The teacher asks the students to tell the story or recall the experience again so that the students can write a book by themselves.

Step 1 Initiating the Making of a Big Book

T : Now we can write the story in our own words.

Would you like to write this story in a big book ?

Let's write this story by ourselves. We can make a big book of this story.

What is the title of your story ?

Who can give a good name / title for the story ?

Tell me what you want to say, and I'll write it on this big sheet of paper.

What happened first ?

What was the rabbit / donkey / sheep / doe doing ?

What happened next ?

How did the story end ?

What happened at the end ?

What do you want to say at the end ?

Step 2 Improving the story (Editing)

T : Let's read our story and see if there is anything we want to change.

Can we say it in another way ?

Step 3 Guided Chorus Reading

T : Now, let's read our story.

Read the story with me.

Everybody read the words I point to.

Let's read the story from the beginning.

Can we read the whole story together ?

Only the girls / boys read this time.

Only this group read the story.

(Name of student), will you read it for me ?

Who can read the whole book by yourself?

PHASE 4 : MAKING THE BIG BOOK

Objective : The students practice reading and performing their understanding of the meaning of the words and the sentences from the story.

Activities : The students work in small groups to make a big book by themselves.

Step 1 Initiating the Making of a Big Book

T : Now we're going to make our story into a Big Book.

Step 2 Deciding on the Format of the book

T : What size should the pages be ?

Do you want a book like this, or like this ? (Show Examples)

Do you like this shape ?

Step 3 Deviding the Text into pages

T : How many pages will we need ?

What will be on the first page ?

What is on page two ?

Let's mark off where each page ends.

Step 4 Deciding Format for the pages and the cover

T : Where will we put the words on this page ?

Where will the drawing be ?

What picture will we draw on this page ?

Step 5 Discussing the Illustrations

T : What pictures do we want in our book ?

Do you want a drawing of ?

What illustration do you want on this page ?

Where do you want to put the text on this page ?

T : How big do you want to make the illustration on this page ?

What color should the be ?

Step 6 Organizing Groups to produce the Big Books

T : How many groups do we need ? Each group has to do one page.

We need seven groups to make this book.

Six of you here are group 1

One,two,three,four,five,six - you're group 2 / 3 / 4 / 5 / 6 / 7

Step 7 Assembling the Book

T : Let's put our pages together.

Where's page 1 ? Where's page 2 etc.

Are the pages in order ?

Where's the front / back cover ? Now put on the cover.

PHASE 5 : (USING THE GROUP "BIG-BOOK" FOR FURTHER LEARNING)

Objective : The students focus on the smaller elements of the written language, such as sentences, words, letters and phonographic correspondences, and sub-skills such as spelling, and phonetics.

Activities : The students practice in word recognition, spelling, sentence making, letter-sounds.

Step 1 Reading the Group Big Book

T : Let's read our new book together.

Read the words while I point.

Who would like to read for us ?

Step 2 Identifying Words and Sentences

T : What does it say on this page ?

Who can find the word “ turnip “ ?

I’m going to cover up a word. What word did I cover up ?

Pick a card and find the word in the book. Tell us what the word is.

Step 3 Writing Words and Sentences from the Big book

T : Who can write this word ?

Who can write “winter” on the blackboard ?

I’m going to cover up a word in this sentence.

Who can write the word on the board ?

Step 4 Other Activities with Word Cards

T : Pick a card and tell us what the word is.

Pick a card and find it in the book. What is it ?

(With the cards face down)

Pick a card. Tell us what the word is. Is he/she correct ?

Can you find that word in the book ? Can you write that word ?

(With the word cards for a sentence)

Look at this sentence. I’m going to jumble it up. Who can put the sentence back together ? Read it.

Look at this sentence. I’m going to take away a word. Who can write the word on the board ? Is he /she correct ?

Who can finish this sentence /

Who can fill in the missing words ?

(Cloze exercises)

Let’s read this together, and find out what the missing words are.

What word is missing here ?

(For all of these activities, teachers often have students compete against one another in teams, adding to the excitement by keeping score on the chalk board)

Lesson Plan For Experimental Group

Period 11-20 M.1 English 011

Content : “ How to make a sandwich ”

Objective:

1. Students are able to read various types of simple texts.
2. Students are able to recall and talk about what is contained in the texts that they read.
3. Students are able to write brief texts of several kinds, observing the conventions of written language.

PHASE 1 : DEMONSTRATE A STRUCTURED ACTIVITY

Step 1 The teacher shows the students a picture of a sandwich, asks them about the sandwich and tells them that the teacher will show them how to make a sandwich

T : In this picture, do you know what this is ?

This is a sandwich. Have you ever eaten one ?

Today I am going to show you how to make a sandwich.

Step 2 The teacher brings out the materials and the ingredients that are needed to make a sandwich and tells the students what each one is.

T : (1) the bread

To make a sandwich, we need one piece of bread.

(The teacher points to the bread in the picture)

What do we need ?

Yes, we need one piece of bread.

(The teacher shows the bread)

(2) the cheese

What do we need ?

Yes, we need some cheese.

Here is the cheese.

(3) the ham

What do we need to put on the bread?

Yes, we need the ham.

Here is the ham.

(4) the lettuce

What else do we need ?

Yes, we need some lettuce.

Here is the lettuce.

(5) the mayonnaise

What else do we need to spread on the bread ?

Yes, we need some mayonnaise.

Here is the mayonnaise.

(6) the knife

**What else do we need to cut the bread into two
triangular pieces?**

Yes, we need a knife.

Here is the knife.

(7) the plate

What else do we need to put the sandwich on ?

Yes, we need a plate. It may be a paper plate.

Step 3 Make a sandwich, step by step.

T : There are many kinds of sandwiches, such as a cheese sandwich.

Now I'll show you how to make a sandwich. Let's see.

Ingredients : bread

cheese

ham

lettuce

mayonnaise

Materials : knife

plate

Procedure :

1. Cut the bread into two triangles.
2. Put the lettuce on one piece of the bread.
3. Slice the cheese and place it on the lettuce.
4. Put the ham on the cheese.
5. Spread the mayonnaise on another piece of bread.
6. Put them together.

PHASE 2 : RECOUNT WHAT WAS DONE

Step 1 The students make a sandwich, as one group, with the teacher asking directions.

T : What do we need to make a sandwich ?

What do we call it in English ?

What do we do first ?

What do we do next ?

(The teacher lists each step on the blackboard)

(The students tell what is happening as it occurs and after something has been done)

Step 2 The teacher and the students talk about other kinds of sandwiches.

Step 3 Students reassemble in one group, each small group then :

- a) Shows its sandwich.
- b) Tells what was needed to make the sandwich.
- c) Tells how to make it, step by step.

PHASE 3 : NEGOTIATING A GROUP TEXT

Step 1 The teacher and the students discuss about the procedure of making a sandwich.

Step 2 The teacher puts a large piece of paper in front of the class and asks questions about the procedure for making a sandwich.

Step 3 The students help each other to write the sentence on the large piece of paper in front of the class about the procedure of making a sandwich.

Step 4 Each time the teacher finishes writing a sentence :

- Ask the whole group of students to read it as the teacher points to each word.
 - Then ask if they want to say it a different way or change the sentence if they want it improved.
 - As each new sentence is added have all the students read their story from the beginning, " to see what we now have. "
- If the text has become too long to keep on doing that, have them read the last few paragraphs. With that procedure, they will read their text many times as it is built up, and they will be very familiar with it.

PHASE 4 : MAKING THE BIG BOOK

Step 1 Divide the students into 5 groups of 8

Step 2 The teacher gives the materials for making a big book.

(paper, magic marker, coloured pencils, eraser, ruler, scissors and stapler)

Step 3 Each group of students copies the text from the paper in front of the class into their pieces of paper and makes their own book. Individuals can share their ideas with other members of their group in making, designing and illustrating the Big Book.

PHASE 5 : LANGUAGE ACTIVITY THROUGH GAME

-The teacher teaches the students how to take part in the activity and trains them to manage it by themselves in small groups.

Activity games :

(1) Recognizing words that occur in the group Big Book

- The teacher covers up a word on a page of the Big Book and asks what the word is.
- A student volunteers an answer.
- All the students read the word, whether pronouncing the word correctly or not.

(2) The teacher reads out selected vocabulary to the students and the students write them down.

(3) The teacher lets the students play jigsaw games

Lesson Plan For Control Group

Period 1-10 M. 1 English 011

Content : The Rabbit and the Turnip

Objective :

1. Students are able to listen and understand the story.
2. Students are able to answer questions about the story.
3. Students are able to re-tell and rearrange the story.
4. Students are able to write sentences from words or pictures.

Teaching Aids :

1. Text
2. An overhead projector
3. Transparencies
4. Pictures of the story

Vocabulary :

winter	snowing	looking for	turnip
gobbled	donkey	probably	doorstep
cabbage	hungry	windowsill	kind

Grammar :

- Past Simple Tense

Example : Little Rabbit found two turnips.

He gobbled one right up.

Activities :

Step 1 : Leading to the Lesson

- Teacher greets and explains the teaching process to the students.

Then the teacher shows the pictures about the story to the students
such as rabbit ,doe, sheep, etc.

Step 2 : Stating the objectives

- Teacher states the objective in learning that for entertaining and the students should be able to listen, speak, read, and write.

Step 3 : Revising the old knowledge

- Teacher revises the old knowledge about vocabulary, idioms and structures which the students have studied previously.

Step 4 : Presenting the new lesson

- Teacher teaches new vocabulary items and grammatical structures by using word cards and structure charts included with examples.

Step 5 : Teaching

- Teacher reads the passage to the students once and the students listen to the teacher.
- Teacher reads the passage again and the students read after the teacher.
- Teacher explains the new vocabulary and grammatical structure by using visual aids, such as pictures, word cards and a structural chart.
- The students read the passage silently by themselves.

Step 6 : Students study

- Teacher asks some questions about the passage to help the students understand the passage better by using questions beginning with Yes/No questions or Wh-questions.

- the students answer the questions, according to the passage they have read.

Step 7 : Checking the students' exercise

- The teacher checks the students' exercises, corrects their mistakes, and praises them when their work is good.
- The teacher clearly explains the exercise again to help them understand the passage better.

Step 8 : Evaluating

- The teacher evaluates the students by asking them questions observing them when they are doing exercises and corrects their exercises.

Step 9 : Emphasising and transferring

- The teacher gives the students homework to summarize or revise the context and lets them take notes of new vocabulary items and grammatical structure in their notebook.

Evaluation : 1. Observe the students while doing the exercises and answering orally.

2. Check the students' exercises.

Lesson Plan For Control Group

Period 11-20 M. 1 English 011

Content : How to make a sandwich

Objectives :

- 1. Students are able to listen and understand the story.**
- 2. Students are able to answer the questions from the story.**
- 3. Students are able to re-tell and rearrange the story.**
- 4. Students are able to write the sentences from words or pictures.**

Teaching Aids :

- 1. Text**
- 2. An overhead projector**
- 3. Transparencies**
- 4. Pictures of the story**

Vocabulary : bread cheese ham triangular-shape
mayonnaise knife plate lettuce slice

Structure :

- Imperative sentences

Example : Cut the bread into two triangles.

Activities :

Step 1 : Leading to the Lesson

- The teacher greets and explains the teaching process to the students.**
- Then the teacher shows pictures of sandwiches.**

Step 2 : Stating the objectives

- The teacher states the objectives in learning that for entertaining and the students should be able to listen, speak, read, and write.

Step 3 : Revising the old knowledge

- The teacher revises the old knowledge about vocabulary items, idioms and structures which the students have studied previously.

Step 4 : Presenting the new lesson

- The teacher teaches the new vocabulary and grammatical structures by using word cards and structure charts including examples.

Step 5 : Teaching

- The teacher reads the passage to the students once and the students listen to the teacher.
- The teacher reads the passage again and the students read after the teacher.
- The teacher explains the new vocabulary items and grammatical structures by using visual aids, such as pictures, word cards and a structural chart.
- The students read the passage silently.

Step 6 : Students study

- The teacher asks some questions about the passage to help the students understand the passage better by using questions beginning with Yes/No questions or Wh-questions.
- the students answer the questions, about the passage they have read.

Step 7 : Checking the students' exercises

- The teacher checks the students' exercises, corrects their mistakes, praises them when their work is good.
- The teacher explains the passage again to help them understand the passage better.

Step 8 : Evaluating

- The teacher evaluates the students by asking them questions observing them when they do exercises and corrects their exercises.

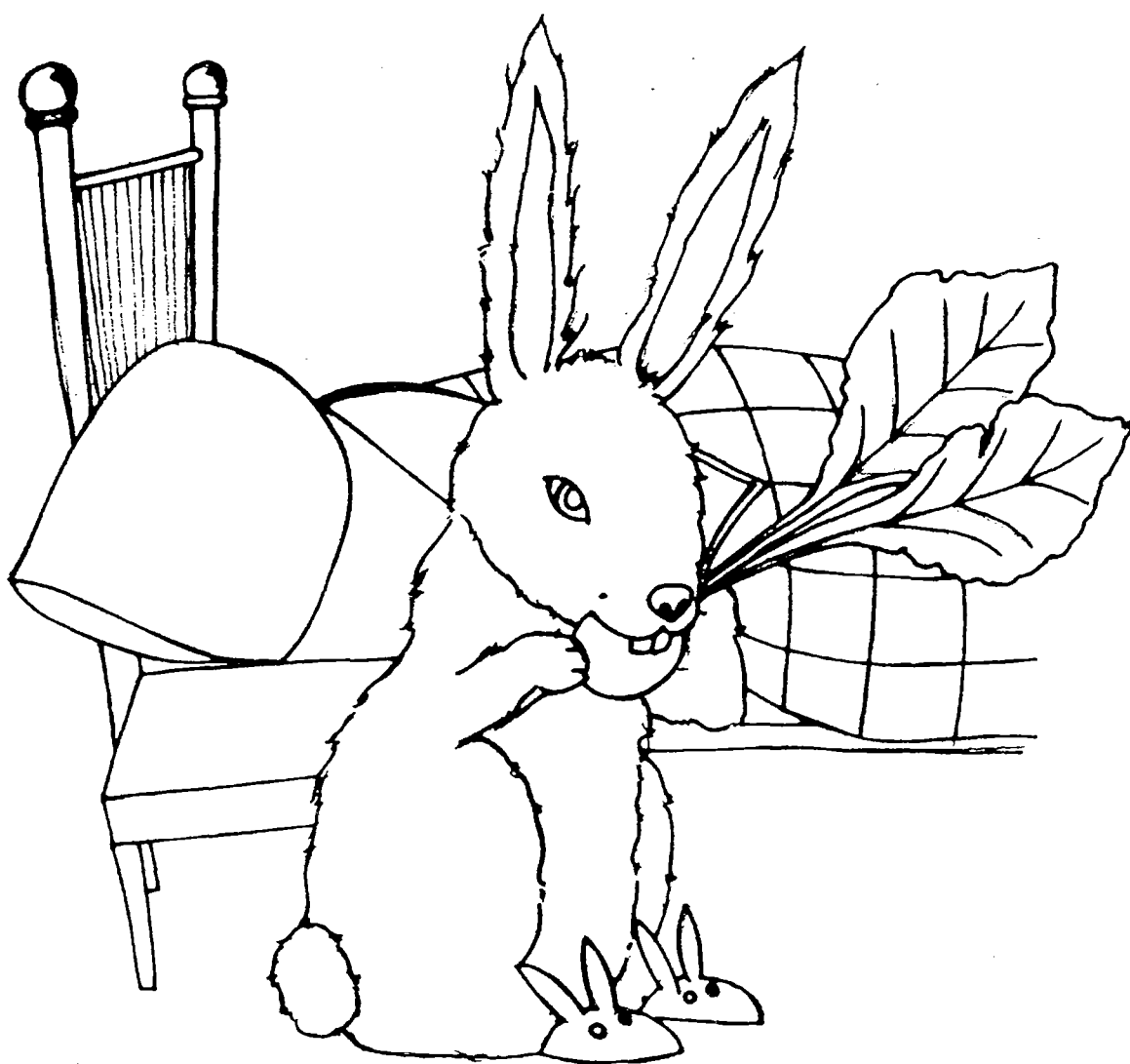
Step 9 : Emphasising and transferring

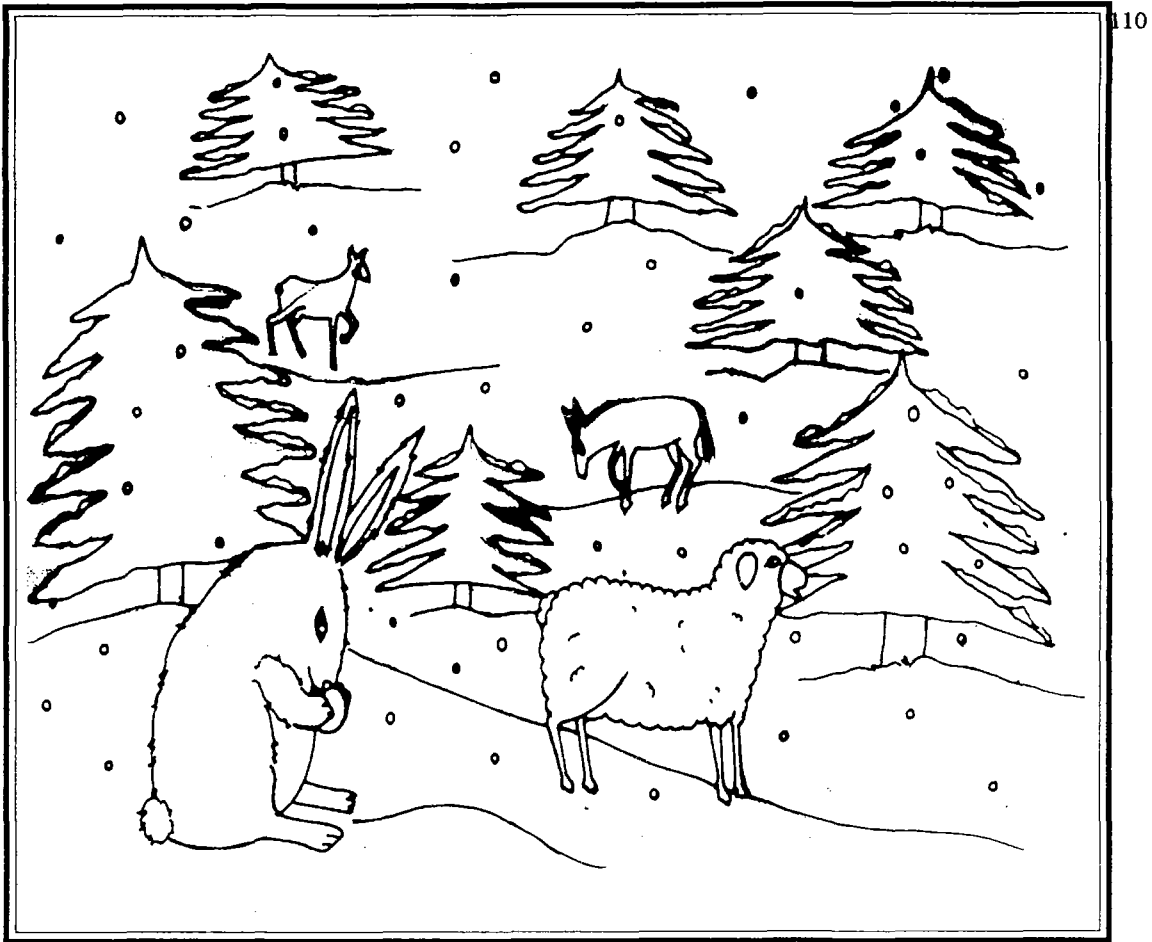
- The teacher gives the students homework to summarize or revise the context and lets them take notes of new vocabulary and grammatical structure in their notebook.

Evaluation : 1. Observe the students while doing the exercises and answering orally.

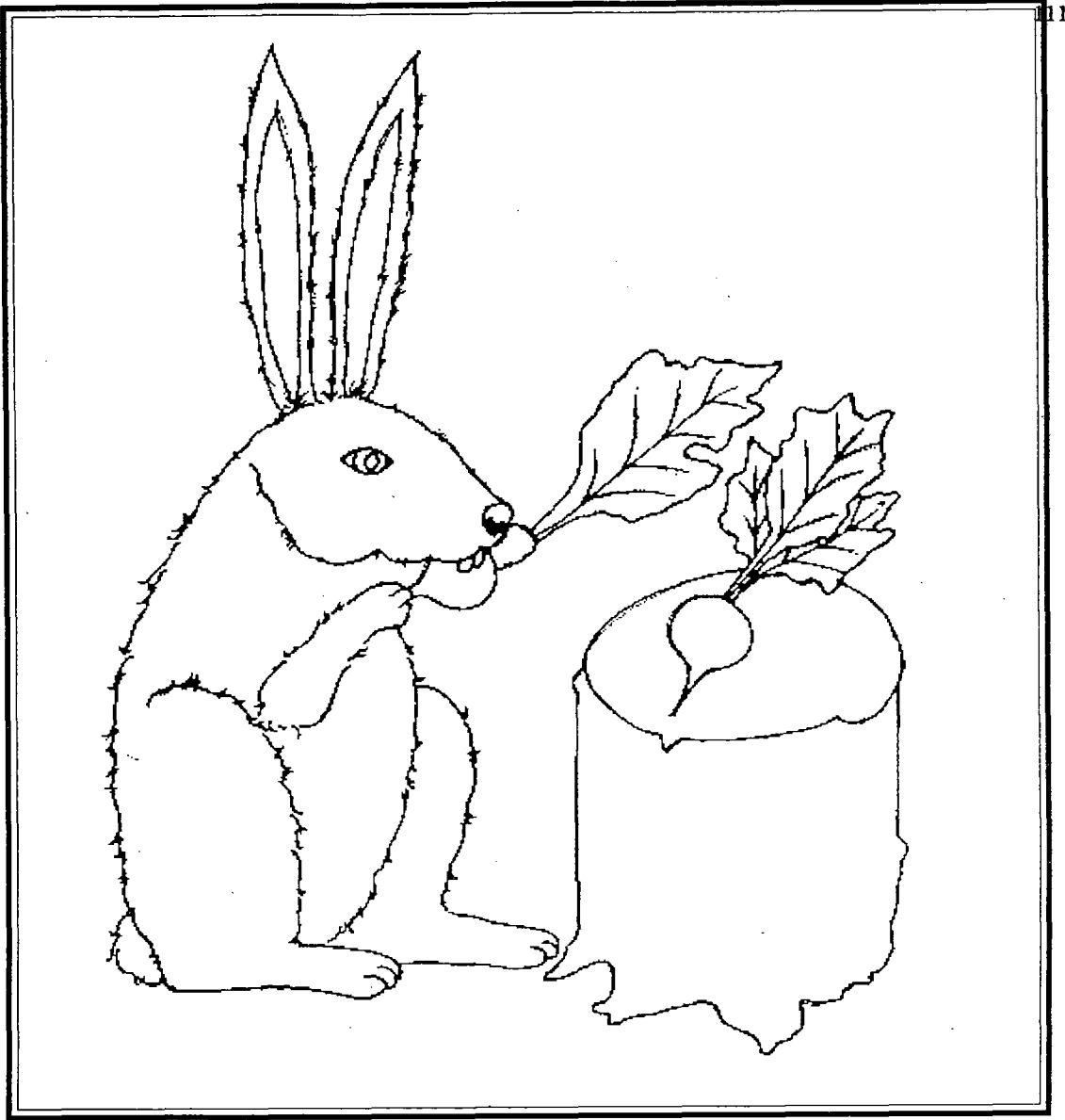
2. Check the students' exercises.

The Rabbit and the Turnip

It was winter.
It was snowing very hard.
It was very cold.
The animals were out looking for food.

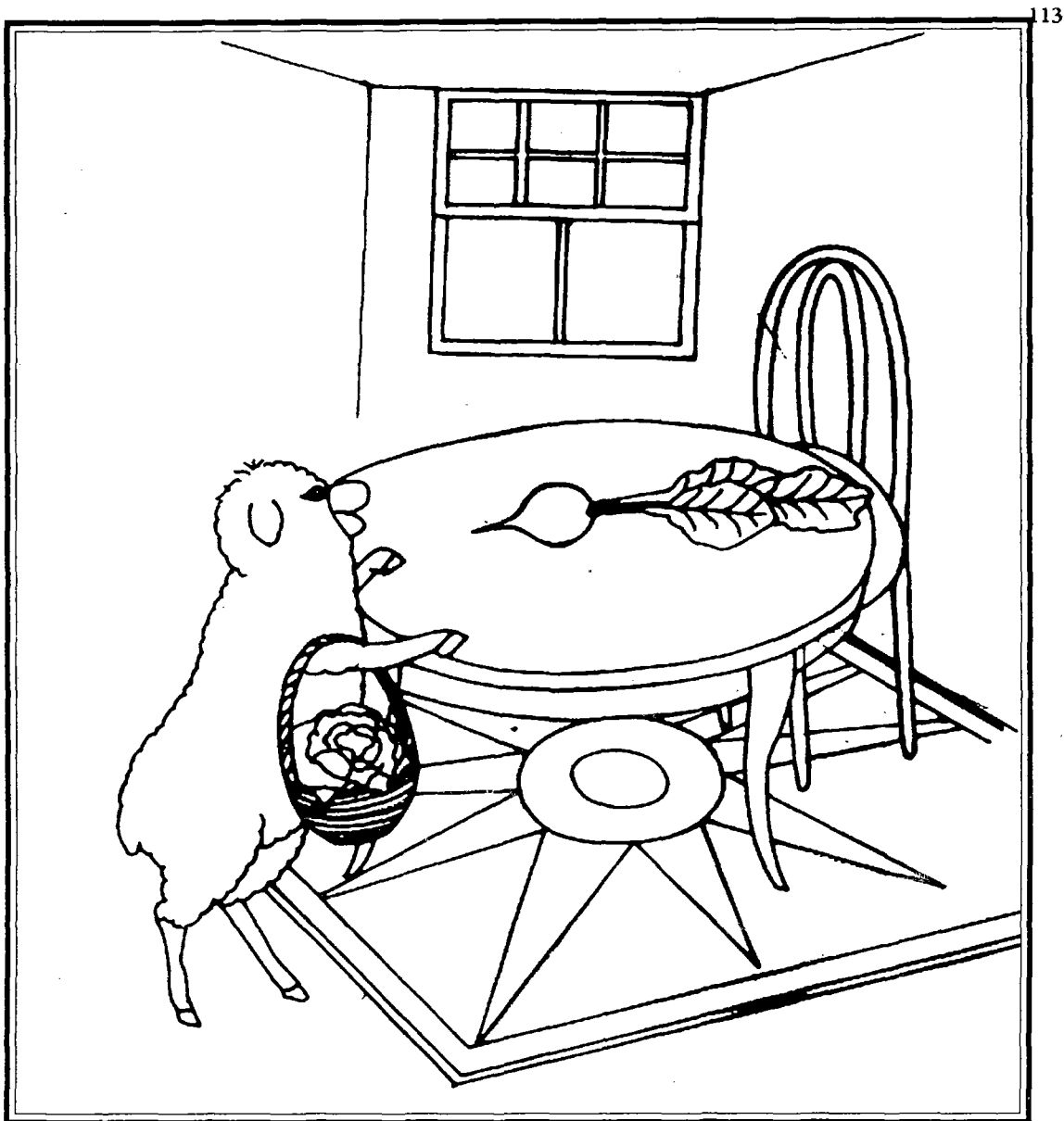

Little Rabbit found two turnips. He gobbled one right up. He wanted the other turnip. Then he thought about his friend Little Donkey.

"Little Donkey is probably hungry, too. I'll take this turnip to him." Little Donkey was not at home. Little Rabbit left the turnip on his doorstep.

Little Donkey came home. He had some potatoes to eat. He was very surprised to see the turnip. "How kind of someone to give me this turnip," he thought .

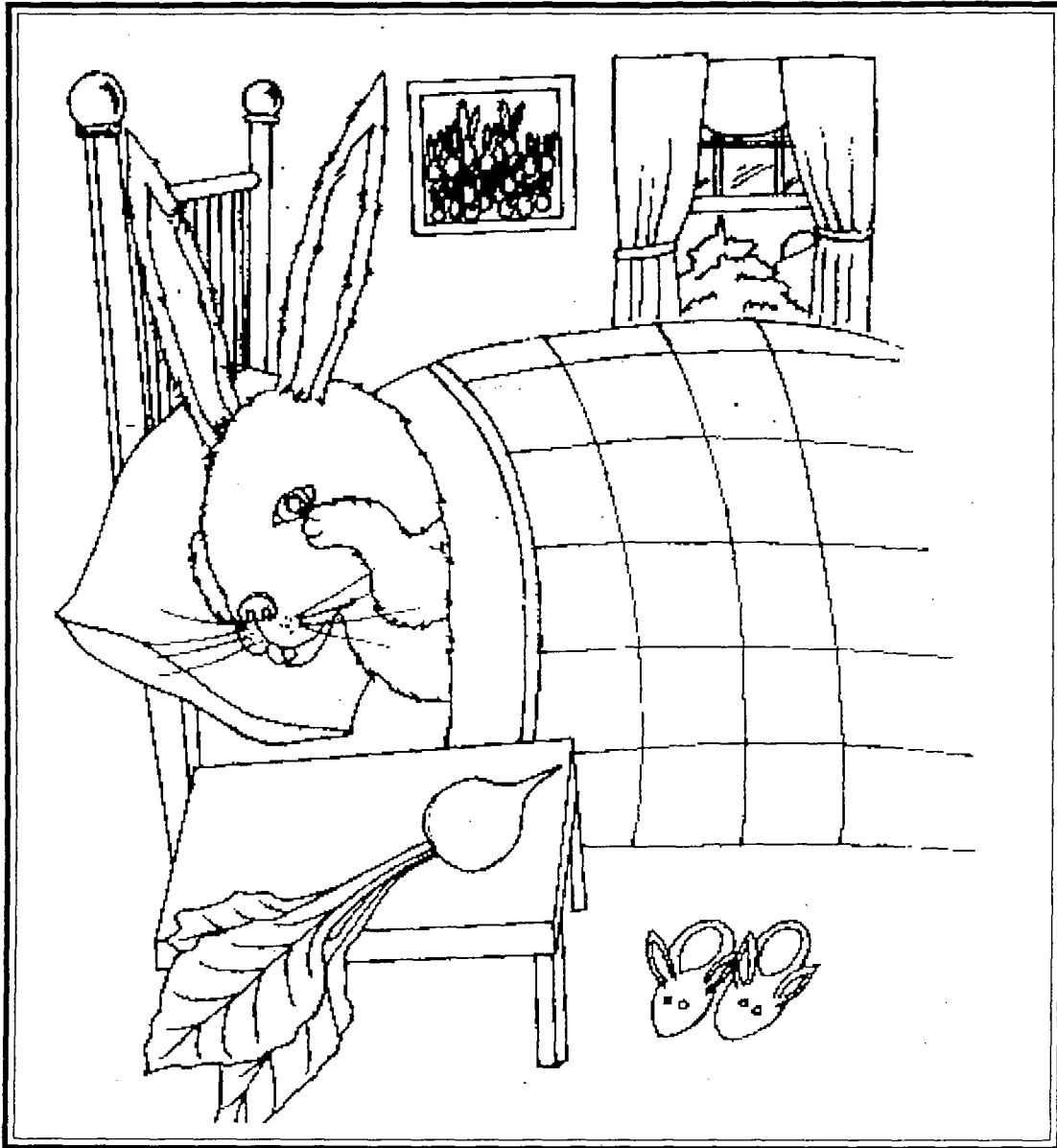

"Little Sheep is probably hungry, too. I'll take this turnip to her." Little Sheep was not at home.

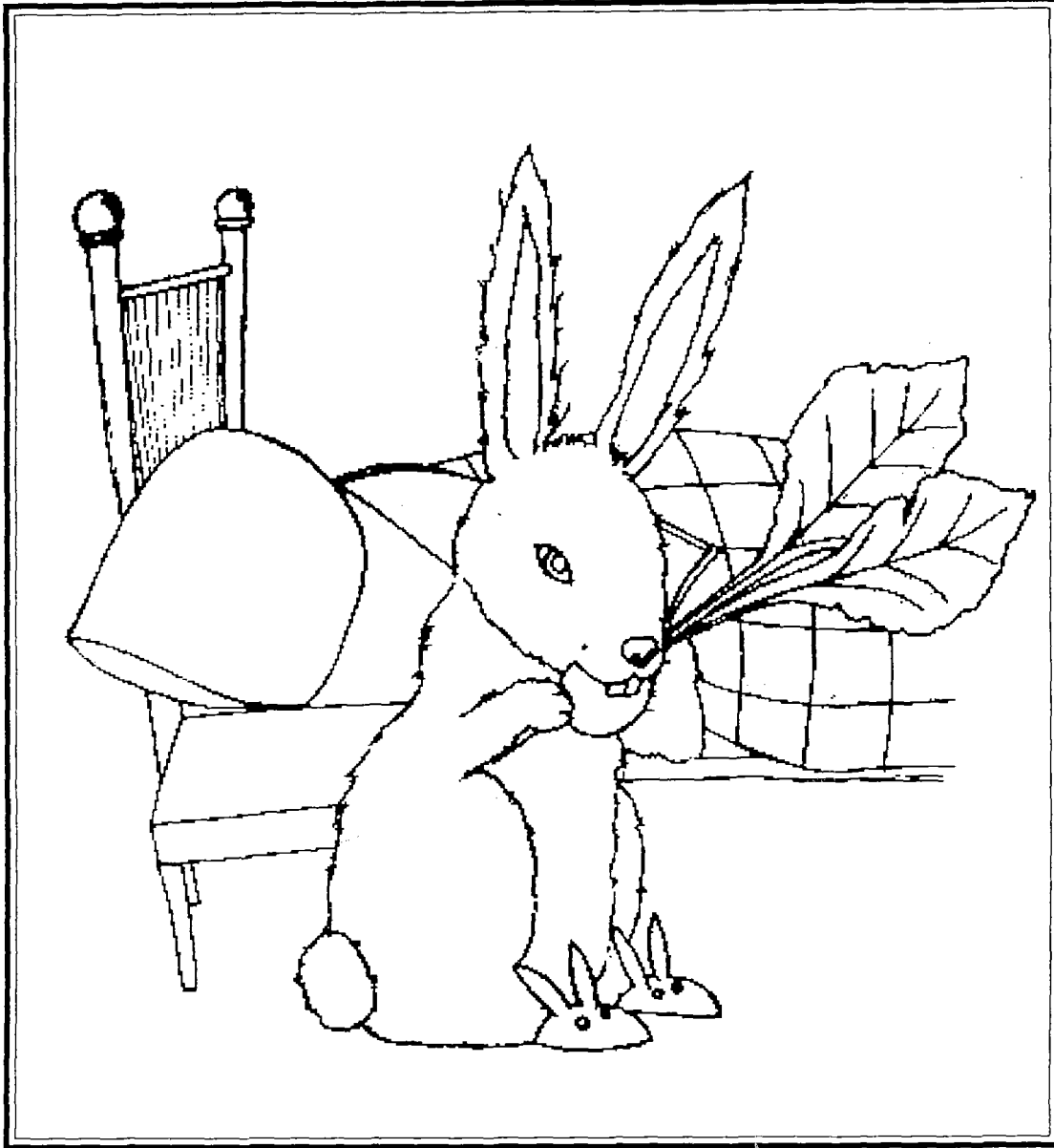
Little Donkey left the turnip on her table. Little Sheep came home. She had a cabbage to eat. She was very surprised to see the turnip. "How kind of someone to give me this turnip," she thought.

"Little Doe is probably hungry, too. I'll take this turnip to her." Little Doe was not at home. Little Sheep left the turnip on her windowsill. Little Doe came home. She had some leaves to eat. She was very surprised to see the turnip. "How kind of someone to give me this turnip," she thought.

"Little Rabbit is probably hungry, too. I'll take this turnip to him." Little Rabbit was at home. He was fast asleep. Little Doe left the turnip beside his bed. Little Rabbit woke up. He was very surprised to see the turnip. He thought he was dreaming.

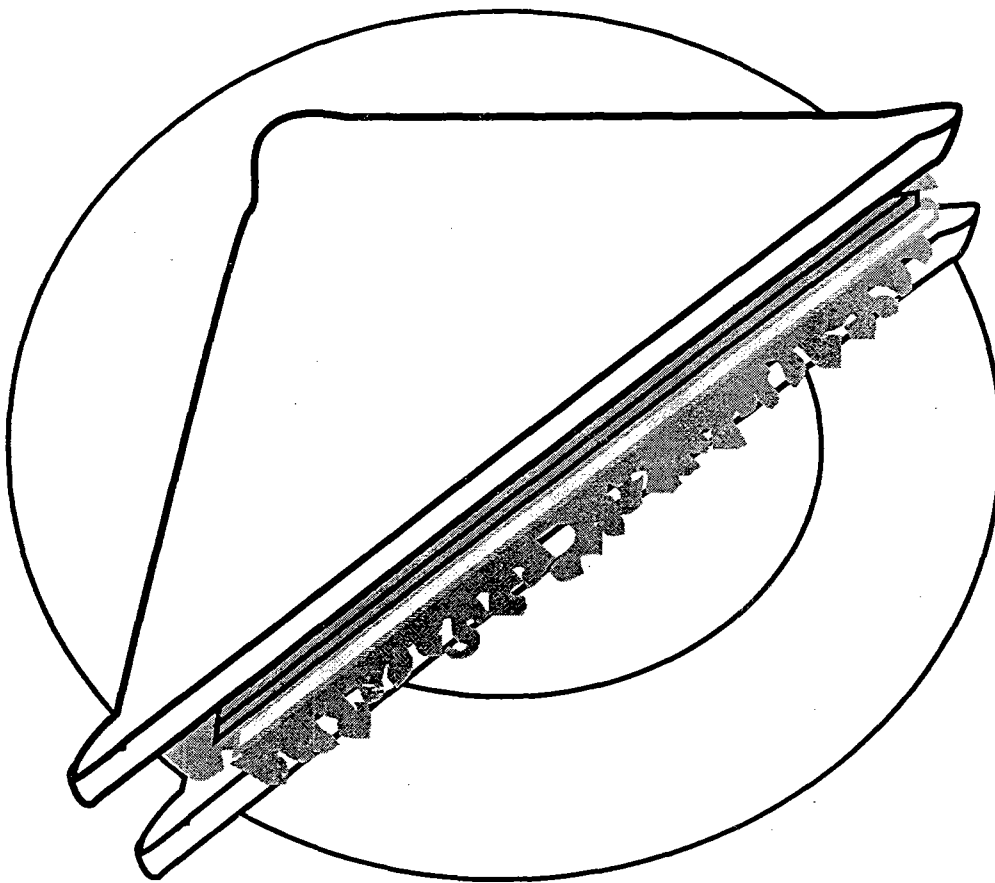

"How kind of someone to give me this turnip," he thought. And he gobbled it right up.

The End

HOW TO MAKE

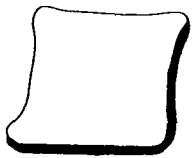
A SANDWICH

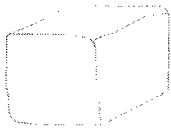
WRITTEN BY BUNJERD PRUETARAT

ILLUSTRATED BY WOORANUSH TOOBTONG

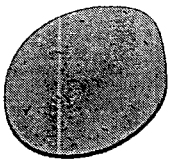
INGREDIENTS

BREAD

CHEESE

HAM

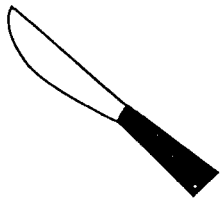

LETTUCE

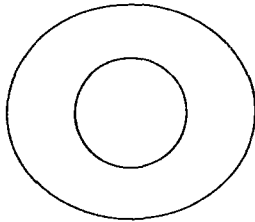

MAYONNAISE

MATERIALS

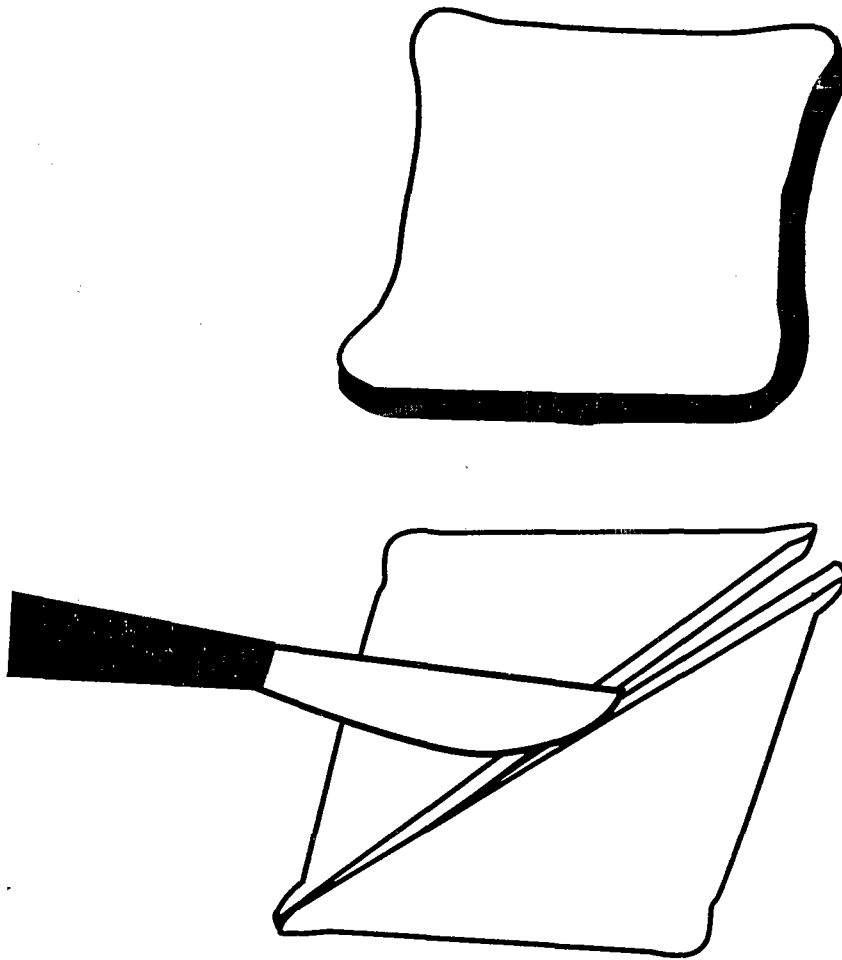

KNIFE

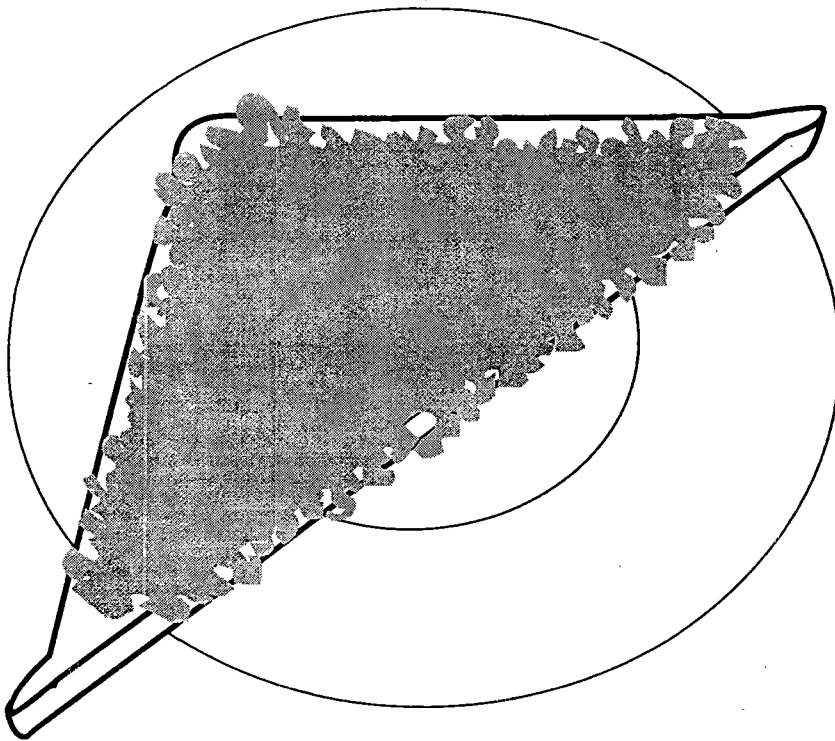

PLATE

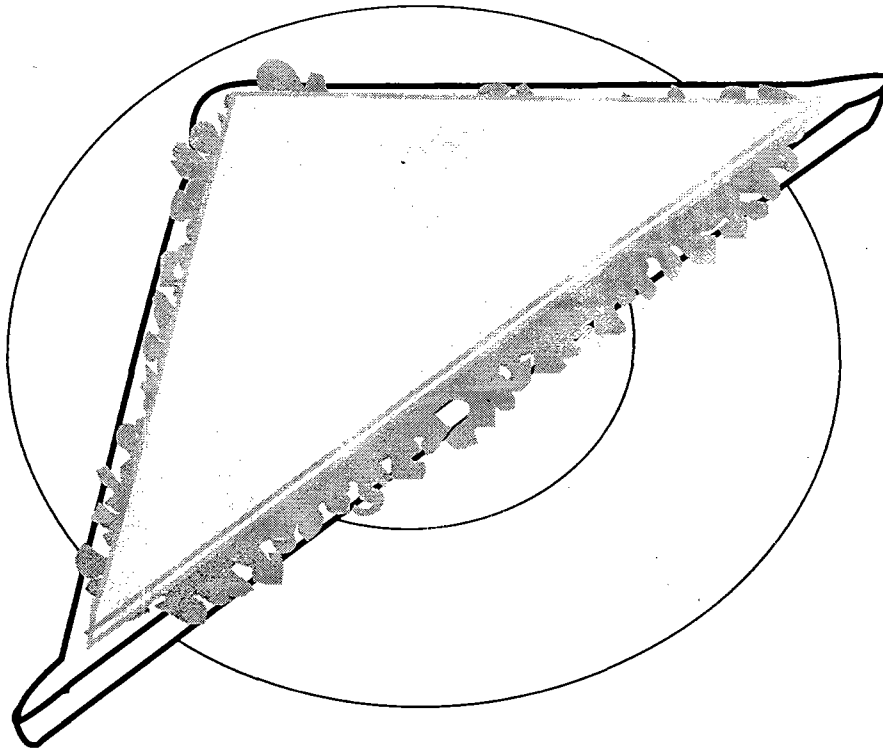
PROCEDURE :

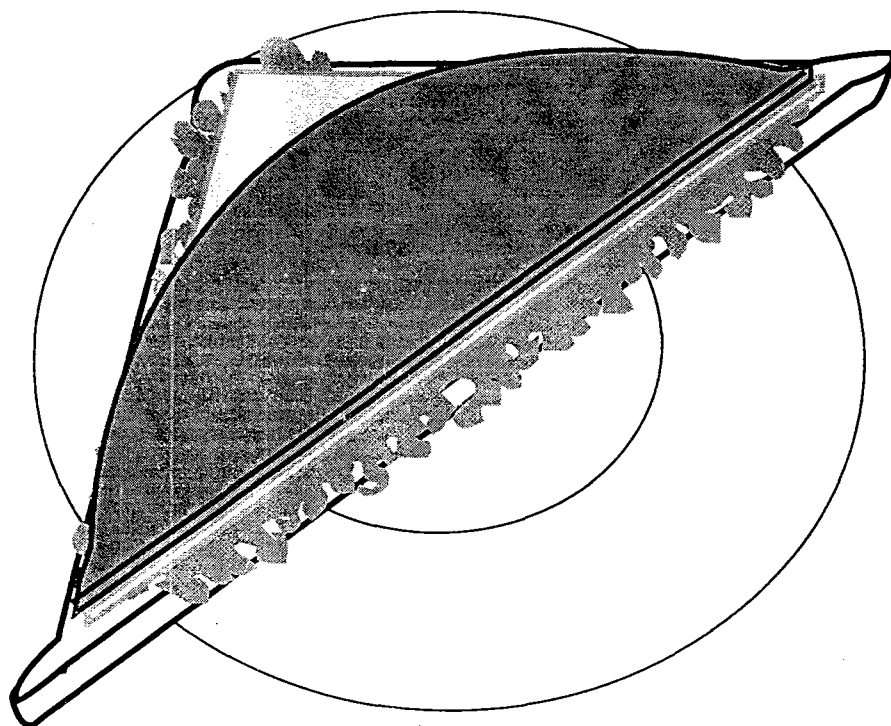
1. CUT THE BREAD INTO TRIANGULAR SHAPE.

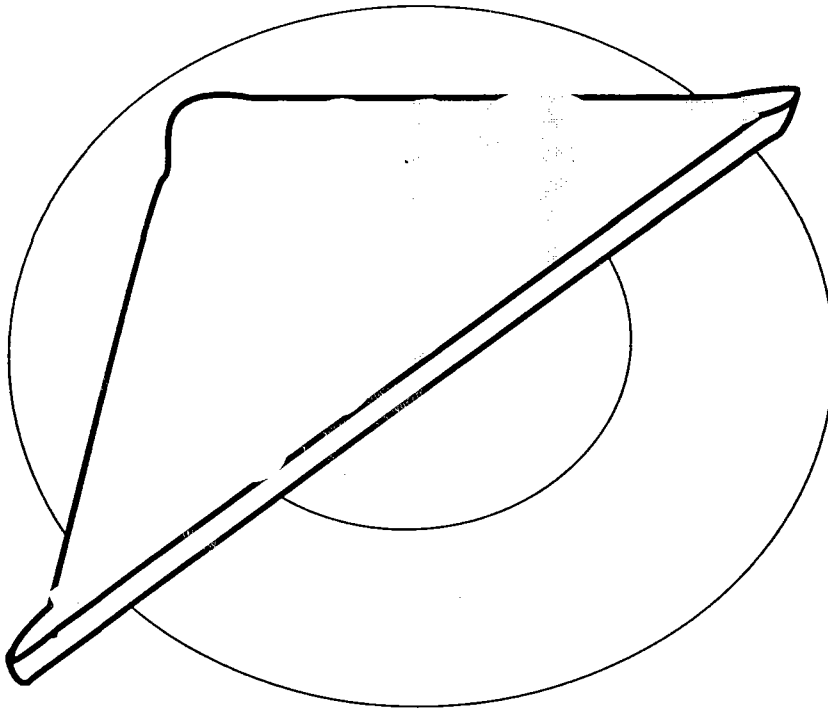
2. PUT THE LETTUCE ON ONE PIECE OF
THE BREAD.

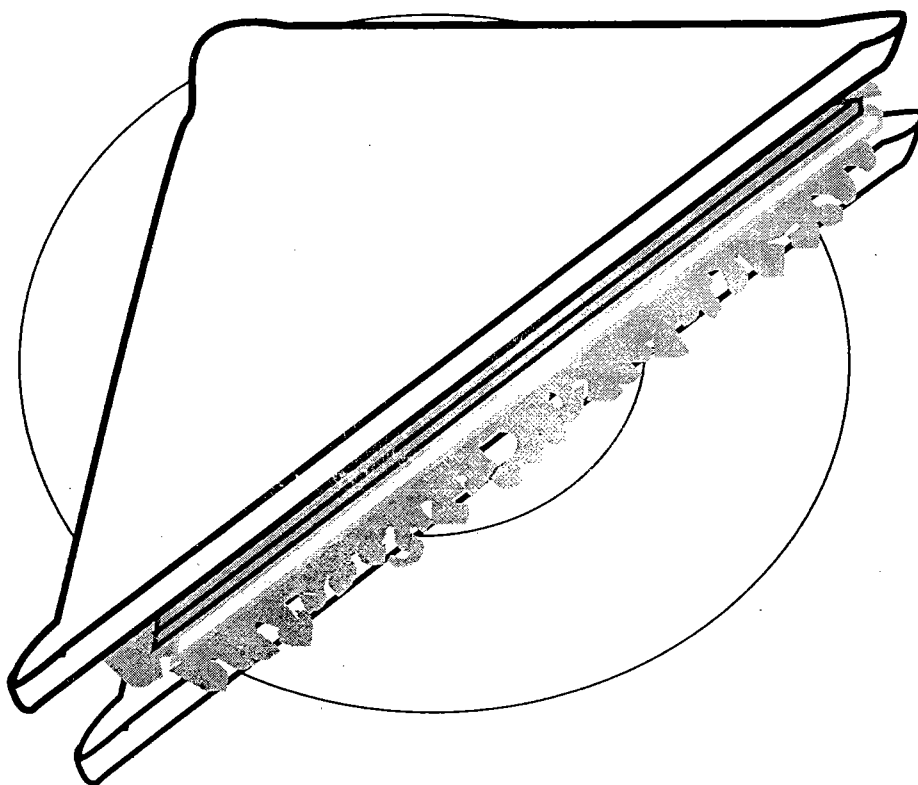
3. SLICE THE CHEESE AND PLACE IT
ON THE LETTUCE.

4. PUT THE HAM ON THE CHEESE.

5. SPREAD THE MAYONNAISE ON
ANOTHER PIECE OF BREAD.

6. PUT THEM TOGETHER.

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบการฟัง-พูด
(Listening and Speaking Test)

ชั้น ม.1

คำสั่ง ให้นักเรียนฟังคำถามจากครูและบันทึกคำตอบลงในเทป
จุดประสงค์ นักเรียนสามารถฟังข้อความ คำถาม แล้วได้ตอบเกี่ยวกับเหตุการณ์
 ประจำวัน ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง จากประโยคที่ได้ฟัง

คำถาม

1. Hello, My name's Bunjerd. What's your name ?
2. When was your birthday ?
3. How many people are there in your family ? Who are they ?
4. What's the name of your school ?
5. How do you go to school ?
6. What time do you get up ?
7. What is your hobby ?
8. Please count number one to number ten.
9. Tell me three kinds of animals that you like ?
10. What do you always do on Saturdays ?

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การอ่าน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เวลา 30 นาที

Direction : Choose the correct answer

- 1. Lucy's birthday is on Friday. Andy's birthday's next to Lucy's.**

Ted's birthday is before Lucy's.

What day is Ted's birthday ?

a. Saturday	b. Thursday
c. Tuesday	d. Wednesday

- 2. There are many students in my class. We are electing a leader.**

Thirty-six students elect Somchai and twenty-two students elect Samart.

How many students are there in my class ?

a. Fifty-nine	b. Fifty-eight
c. Sixty	d. Fifty-seven

- 3. Sarah : Hello, Dick.**

Dick : Hi, Sarah. How are you ?

Sarah : Fine, thanks. Where are you going ?

Dick : My mother wants some stamps.

a. To the drug store.	b. To the post - office
c. To the airport	d. To the restaurant

- 4. I come from cows. You can drink me. My color is white.**

What am I ?

a. Milk	b. Honey
c. Soup	d. Coke

-2-

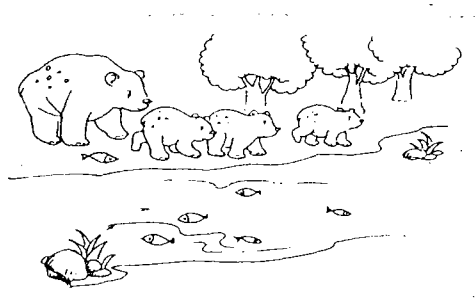
5. I have two long ears and a short tail. I like to eat carrots and turnips.

What am I ?

- a. A doe
- b. A rabbit
- c. A donkey
- c. A sheep

Direction : Read the stories and answer the questions

One thing a mother bear teaches her cubs is how to find food. That is how to catch fish. She also shows them how to climb a tree. The third lesson she teaches her cubs is how to prepare for their winter sleep.

6. How many things does a mother bear teach her cubs ?

- a. 1
- b. 2
- c. 3
- d. 4

7. A cub is a bear.

- a. mother
- b. young
- c. friend
- d. father

8. Which is the best title for the story ?

- a. Winter Sleep
- b. A Mother Bear
- c. A primary Lesson for Bears
- d. Teaching Bears to Find Food

My favorite kind of music is pop. Whenever I can, I listen to the radio station that plays that kind of music. I even fall asleep listening to pop. Sometimes I listen while I do my homework. I usually spend about two hours doing my homework, but when I have difficult math assignment, then it's three.

9. The story is about the writer's favorite

a. homework	b. assignment
c. music	d. radio station

10. How often does the writer listen to pop while he does his homework ?

a. Always	b. usually
c. Sometimes	d. Never

11. How long does it usually take the writer to do his homework ?

a. Half an hour	b. An hour
c. Two hours	d. three hours

-4-

Direction : Read the dialogue and answer the questions

Pat : Where do you live ?

Pim : I live on Main Street near the railway station, and where do you live ?

Pat : I live at the corner of B Street.

Pim : Do you like your home ?

Pat : Yes, very much.

12. How does Pat think about her home ?

a. She doesn't like it.	b. She rather likes it.
c. She wants to move away.	d. She likes it very much.

13. How about Pat and Pim ?

a. They are cousins.	b. They are new friends.
c. They have never met before.	d. They have been good neighbour.

Direction : Complete the sentences : No. 14-15

What is your name ? Is it long or short? How do you feel when a friend calls you ? What does a name do ? If you are lost, it helps in (14)..... you. If someone is looking for you, he can find you by using your name. A name can be one of the most important parts of a person. What did you say your (15)..... is ?

14. a. finding	b. looking
c. seeing	d. living
15. a. friend	b. name
c. answer	d. part

-5-

16. A: Good afternoon. B:

a. Good afternoon	b. How are you ?
c. Fine,thank you.	d. Goodbye.

17. Son : Mum, it's time to go to bed.

Mother : Good night.

a. Goodbye	b. Hello
c. Good night	d. OK

18. Students study in the

a. kitchen	b. toilet
c. bathroom	d. classroom

19. We sleep in the

a. toilet	b. bathroom
c. bedroom	d. dining room

20. It is snowing and cold in

a. Winter	b. Summer
c. Spring	d. Autumn

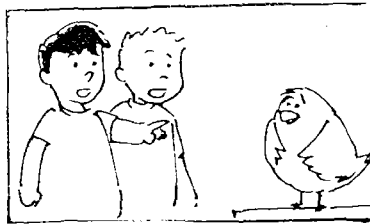
.....

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เวลา 30 นาที

Direction : Write a short paragraph from the following pictures

Composing at least 5 sentences for each picture

PICTURE 1

PICTURE 2

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามวัดความสนใจฉบับนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้สึก หรือสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติ และเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
2. การตอบแบบสอบถามแต่ละข้อจะไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด และไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนของนักเรียนแต่ประการใด นักเรียนมีอิสระในการตอบอย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนจะไม่มีใครนำไปเปิดเผย และจะมีประโยชน์มากที่สุด ก็ต่อเมื่อนักเรียนตอบตรงกับความเป็นจริง
3. วิธีตอบแบบสอบถามวัดความสนใจ ในแต่ละข้อจะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบ 5 ช่อง คือ "มากที่สุด" "มาก" "ปานกลาง" "น้อย" "น้อยที่สุด" ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อให้เข้าใจแล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่นักเรียนเห็นว่าตรงกับความรู้สึกหรือการปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(0) ข้าพเจ้าชอบให้อาจารย์สอนเป็นภาษาอังกฤษ		...	./.		...	...
(00) ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานกับกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ..		...	...	./.	...	...

4. แต่ละข้อต้องตอบเพียงช่องเดียว คือ มีเครื่องหมาย / เพียงอันเดียวเท่านั้น และให้นักเรียนตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ

5. ต่อไปนี้นักเรียนจะได้ตอบ แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษกันจริง ๆ

แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อความ	ความรู้สึกรหรือการปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกและพอใจที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ..						
2. ในชั่วโมงภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะตั้งใจฟังอาจารย์สอน..						
3. ข้าพเจ้ามีการทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนถึงชั่วโมงเรียน.....						
4. ในชั่วโมงภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าอยากให้อาจารย์และ นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษ.....						
5. เมื่อโรงเรียนให้เลือกกิจกรรมชุมนุม ถ้ามีโอกาส ข้าพเจ้าจะสมัครชุมนุมภาษาอังกฤษ.....						
6. เมื่อข้าพเจ้าขาดเรียนจะติดตามบทเรียนและการบ้าน ภาษาอังกฤษจากเพื่อนสนิทหรืออาจารย์ผู้สอน.....						
7. ข้าพเจ้าซักถามปัญหาภาษาอังกฤษกับอาจารย์ผู้สอน เมื่อามเข้าใจ.....						
8. ข้าพเจ้าจะรีบยกมือตอบคำถามในชั่วโมงภาษาอังกฤษ..						
9. ข้าพเจ้ามักเข้าร่วมกิจกรรมฝึกภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ						
10. ข้าพเจ้าชอบเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้สอนจัดขึ้น						

ข้อความ	ความรู้สึกรหรือการปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11. ข้าพเจ้าชอบชมภาพยนตร์ ที่มีเสียงในฟิล์มเป็นภาษาอังกฤษ.....						
12. ข้าพเจ้าอ่านป้ายคำสั่ง, ป้ายโฆษณา, สิ่งพิมพ์, เอกสาร และหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ.....						
13. ข้าพเจ้าสนใจในการดูโทรทัศน์, วิทยุทัศน์, การ์ตูนที่พูดภาษาอังกฤษ.						
14. ข้าพเจ้าชอบเล่นเกมที่เกี่ยวกับการฝึกภาษาอังกฤษ.....						
15. ข้าพเจ้าจะช่วยครูและเพื่อน ๆ จัดนิทรรศการภาษาอังกฤษ.....						
16. ข้าพเจ้าเปิดพจนานุกรม (Dictionary) เวลามีปัญหาด้านคำศัพท์.....						
17. ข้าพเจ้าชอบเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษแข่งกับเพื่อน ๆ ..						
18. ข้าพเจ้าต้องการที่หาวิธีเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ดี.....						
19. เมื่อเห็นชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าอยากลองพูดคุยด้วย.....						
20. ข้าพเจ้าชอบนำความรู้วิชาภาษาอังกฤษไปประยุกต์ใช้กับวิชาอื่น ๆ						

ภาคผนวก ค
การวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	$\bar{X}_H$	SD	$\bar{X}_L$	SD	
1	55.92	6.25	38.91	9.99	5.15
2	57.07	5.79	27.66	13.19	7.07
3	54.53	7.10	39.00	7.26	5.41
4	53.69	11.12	30.16	13.12	4.85
5	47.92	4.34	24.50	12.13	6.32
6	48.53	4.17	34.83	10.64	4.17
7	46.38	11.06	32.41	11.39	3.11
8	42.84	15.67	25.41	11.92	3.11
9	49.15	9.93	35.66	12.61	2.98
10	56.69	7.48	41.25	5.95	5.67

ค่าความเชื่อมั่น = .88

ตาราง 11 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
1	0.52	0.59	11	0.72	0.56
2	0.70	0.37	12	0.37	0.30
3	0.44	0.59	13	0.50	0.63
4	0.70	0.37	14	0.35	0.48
5	0.54	0.41	15	0.59	0.37
6	0.63	0.44	16	0.80	0.33
7	0.76	0.44	17	0.76	0.48
8	0.65	0.25	18	0.72	0.33
9	0.49	0.31	19	0.50	0.41
10	0.76	0.32	20	0.74	0.52

ค่าความเชื่อมั่น = .80

ตาราง 12 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อที่	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	$\bar{X}_H$	SD	$\bar{X}_L$	SD	
1	4.00	.82	2.56	.89	6.00
2	3.80	1.04	3.20	.76	2.50
3	3.24	1.01	2.12	.73	4.67
4	3.48	1.12	1.88	.78	6.15
5	3.36	1.19	1.68	.82	6.00
6	3.78	1.05	2.20	.82	6.00
7	3.48	.85	1.92	.81	6.50
8	3.76	1.01	1.88	.73	7.83
9	3.56	.82	2.00	.65	7.09
10	3.52	1.12	2.08	.81	5.14
11	3.76	1.33	2.40	1.26	3.78
12	3.20	1.12	1.96	.79	4.77
13	3.44	1.00	2.32	.99	4.00
14	3.12	2.00	2.24	.88	2.00
15	4.00	.76	2.28	.89	7.82
16	3.60	1.00	2.40	.82	3.33
17	2.88	2.24	1.68	.64	2.55
18	4.20	.87	2.36	.81	7.67
19	3.96	.82	2.28	1.10	6.00
20	3.72	.98	2.12	.73	6.67

ค่าความเชื่อมั่น = .86

ตาราง 13 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การฟัง-การพูด เปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง

เลขที่	PRE	POST	D		เลขที่	PRE	POST	D
1	49	58	9		21	37	43	6
2	34	36	2		22	35	43	8
3	39	45	6		23	29	51	22
4	51	52	1		24	46	53	7
5	33	39	6		25	27	51	6
6	39	42	3		26	37	52	14
7	38	50	12		27	42	52	10
8	28	40	12		28	36	51	15
9	46	58	10		29	43	53	10
10	48	52	4		30	40	57	17
11	49	49	0		31	44	47	3
12	30	41	11		32	38	45	7
13	36	43	7		33	39	53	14
14	38	53	15		34	49	58	9
15	48	55	7		35	50	58	8
16	29	38	9		36	37	53	16
17	69	68	-1		37	38	46	8
18	39	40	1		38	44	47	3
19	62	64	2		39	27	40	13
20	47	50	3		40	46	47	1

ตาราง 14 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การฟัง-การพูด เปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม

เลขที่	PRE	POST	D		เลขที่	PRE	POST	D
1	40	43	3		21	35	35	0
2	34	38	4		22	29	31	2
3	39	40	1		23	36	53	17
4	31	35	4		24	27	27	0
5	33	35	2		25	33	40	7
6	32	30	-2		26	35	43	8
7	30	36	6		27	33	50	7
8	28	29	1		28	40	40	0
9	40	49	9		29	44	42	-2
10	28	35	7		30	38	51	13
11	40	38	-2		31	35	40	5
12	30	28	-2		32	29	39	10
13	36	41	5		33	44	46	2
14	38	32	-6		34	50	59	9
15	48	52	4		35	37	34	-3
16	29	35	6		36	35	51	16
17	62	62	0		37	33	36	3
18	29	28	-1		38	36	43	7
19	52	55	3		39	52	58	6
20	27	33	6		40	46	50	4

ตาราง 15 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การอ่าน เปรียบเทียบระหว่างการสอบ
ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง

เลขที่	PRE	POST	D		เลขที่	PRE	POST	D
1	14	16	2		21	15	17	2
2	12	17	5		22	11	15	4
3	12	16	4		23	16	18	2
4	11	14	3		24	12	18	6
5	15	15	0		25	12	17	5
6	12	14	2		26	11	10	-1
7	14	14	0		27	14	17	3
8	13	16	3		28	14	17	3
9	10	15	5		29	10	14	4
10	16	19	3		30	15	17	2
11	13	17	4		31	13	18	5
12	10	14	4		32	15	16	1
13	14	16	2		33	15	17	2
14	17	17	0		34	12	14	2
15	12	11	-1		35	11	15	4
16	12	12	0		36	11	18	7
17	11	16	5		37	14	17	3
18	10	14	4		38	12	18	6
19	15	13	-2		39	16	19	3
20	13	18	5		40	12	17	5

ตาราง 16 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การอ่าน เปรียบเทียบระหว่างการสอบ
ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม

เลขที่	PRE	POST	D		เลขที่	PRE	POST	D
1	13	14	1		21	16	17	1
2	12	17	5		22	10	12	2
3	11	12	1		23	14	16	2
4	10	11	1		24	15	18	3
5	15	15	0		25	13	17	4
6	13	14	1		26	17	19	2
7	14	14	0		27	10	11	1
8	9	12	3		28	9	10	1
9	16	16	0		29	10	10	0
10	10	14	4		30	12	10	-2
11	14	14	0		31	11	10	-1
12	12	16	4		32	14	13	-1
13	14	16	2		33	12	14	2
14	11	15	4		34	13	13	0
15	11	16	5		35	10	12	2
16	11	14	3		36	15	17	2
17	16	17	1		37	13	14	1
18	14	17	3		38	16	18	2
19	12	14	2		39	16	17	1
20	13	16	3		40	14	17	3

ตาราง 17 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียน เปรียบเทียบระหว่างการ
สอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง

เลขที่	PRE	POST	D		เลขที่	PRE	POST	D
1	10	14	4		21	11	18	7
2	9	15	6		22	12	19	7
3	9	16	7		23	10	17	7
4	11	17	6		24	9	16	7
5	9	19	10		25	12	11	-1
6	10	9	-1		26	11	18	7
7	8	16	8		27	10	15	5
8	12	10	-2		28	13	15	2
9	12	12	0		29	14	18	4
10	10	14	4		30	10	13	3
11	9	15	6		31	9	14	5
12	8	13	5		32	11	13	2
13	13	18	5		33	12	10	-2
14	13	18	5		34	13	17	4
15	10	14	4		35	8	15	7
16	11	12	1		36	11	17	6
17	14	13	-1		37	14	14	0
18	10	15	5		38	13	11	-2
19	12	17	5		39	12	14	2
20	13	18	5		40	12	16	4

ตาราง 18 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การเขียน เปรียบเทียบระหว่างการ
สอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม

เลขที่	PRE	POST	D		เลขที่	PRE	POST	D
1	9	10	1		21	13	16	3
2	8	10	2		22	14	15	1
3	10	11	1		23	16	18	2
4	11	10	-1		24	12	13	1
5	10	11	1		25	11	13	2
6	12	10	-2		26	8	10	2
7	12	13	1		27	9	14	5
8	14	18	4		28	10	13	3
9	12	17	5		29	10	12	2
10	10	12	2		30	4	8	4
11	9	13	4		31	7	14	7
12	8	15	6		32	15	16	1
13	6	15	9		33	13	17	4
14	4	10	4		34	14	14	0
15	7	10	3		35	14	15	1
16	11	13	2		36	11	13	2
17	13	13	0		37	10	16	6
18	13	12	-1		38	15	18	3
19	12	10	-2		39	12	18	6
20	14	17	3		40	13	17	4

ตาราง 19 คะแนนความสนใจในการเรียน เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อน และหลังการ
ทดลอง ของกลุ่มทดลอง

เลขที่	PRE	POST	D		เลขที่	PRE	POST	D
1	73	80	7		21	75	86	11
2	83	93	10		22	82	89	7
3	87	91	4		23	72	77	5
4	69	72	3		24	76	78	2
5	46	49	3		25	77	82	5
6	83	87	4		26	72	78	6
7	64	66	2		27	70	74	4
8	78	77	-1		28	65	71	6
9	56	57	1		29	69	69	0
10	79	86	7		30	75	84	9
11	75	76	1		31	66	68	2
12	52	63	11		32	76	86	10
13	67	79	12		33	80	83	3
14	54	52	-2		34	71	80	9
15	65	68	3		35	46	53	7
16	92	94	2		36	55	67	12
17	54	57	3		37	60	62	2
18	36	41	5		38	66	74	8
19	55	55	0		39	78	85	7
20	53	60	7		40	72	78	6

ตาราง 20 คะแนนความสนใจในการเรียน เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อน และหลังการ
ทดลองของกลุ่มควบคุม

เลขที่	PRE	POST	D		เลขที่	PRE	POST	D
1	79	81	2		21	54	56	2
2	75	79	4		22	68	71	3
3	80	84	4		23	48	50	2
4	74	73	-1		24	70	71	1
5	73	73	0		25	57	62	5
6	64	60	-4		26	67	69	2
7	66	73	7		27	78	78	0
8	68	69	1		28	74	78	4
9	45	52	7		29	79	78	-1
10	80	84	4		30	54	55	1
11	67	67	0		31	83	78	-5
12	66	67	1		32	62	67	5
13	85	84	-1		33	63	68	5
14	66	70	4		34	61	65	4
15	76	78	2		35	64	66	2
16	73	76	3		36	87	89	2
17	76	75	-1		37	72	74	2
18	69	70	1		38	73	81	8
19	72	75	3		39	51	60	9
20	72	72	0		40	66	76	10

ภาคผนวก ง
ภาพแสดงขั้นตอนการสอนของกลุ่มทดลอง

ขั้นตอน

ขั้นตอนการสอน นิทานเรื่อง "THE RABBIT AND THE TURNIP"

ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

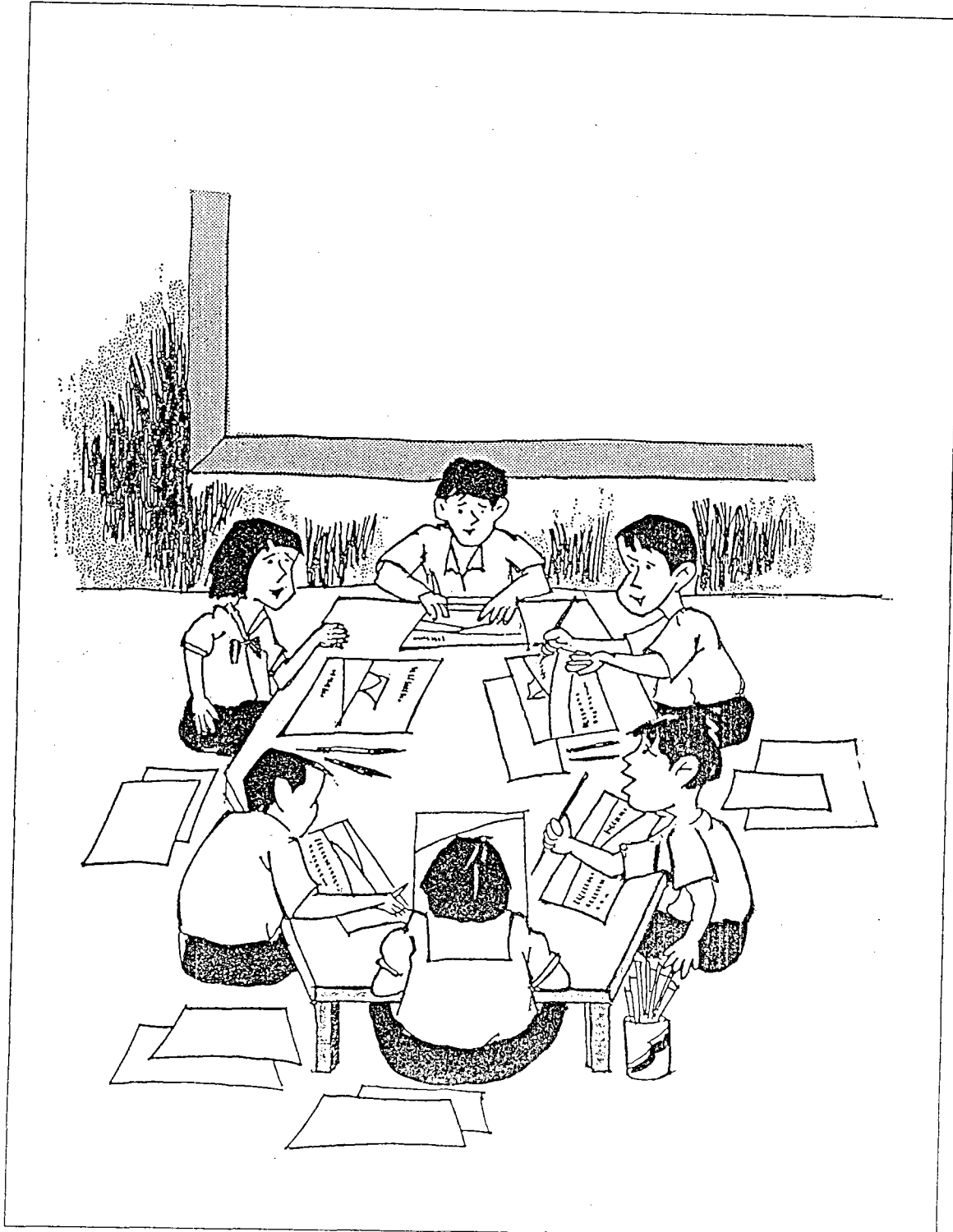
ขั้นที่ 2 นักเรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนา
หรืออภิปราย เกี่ยวกับเรื่อง อ่านออก
เสียงและแสดงบทบาทสมมติ

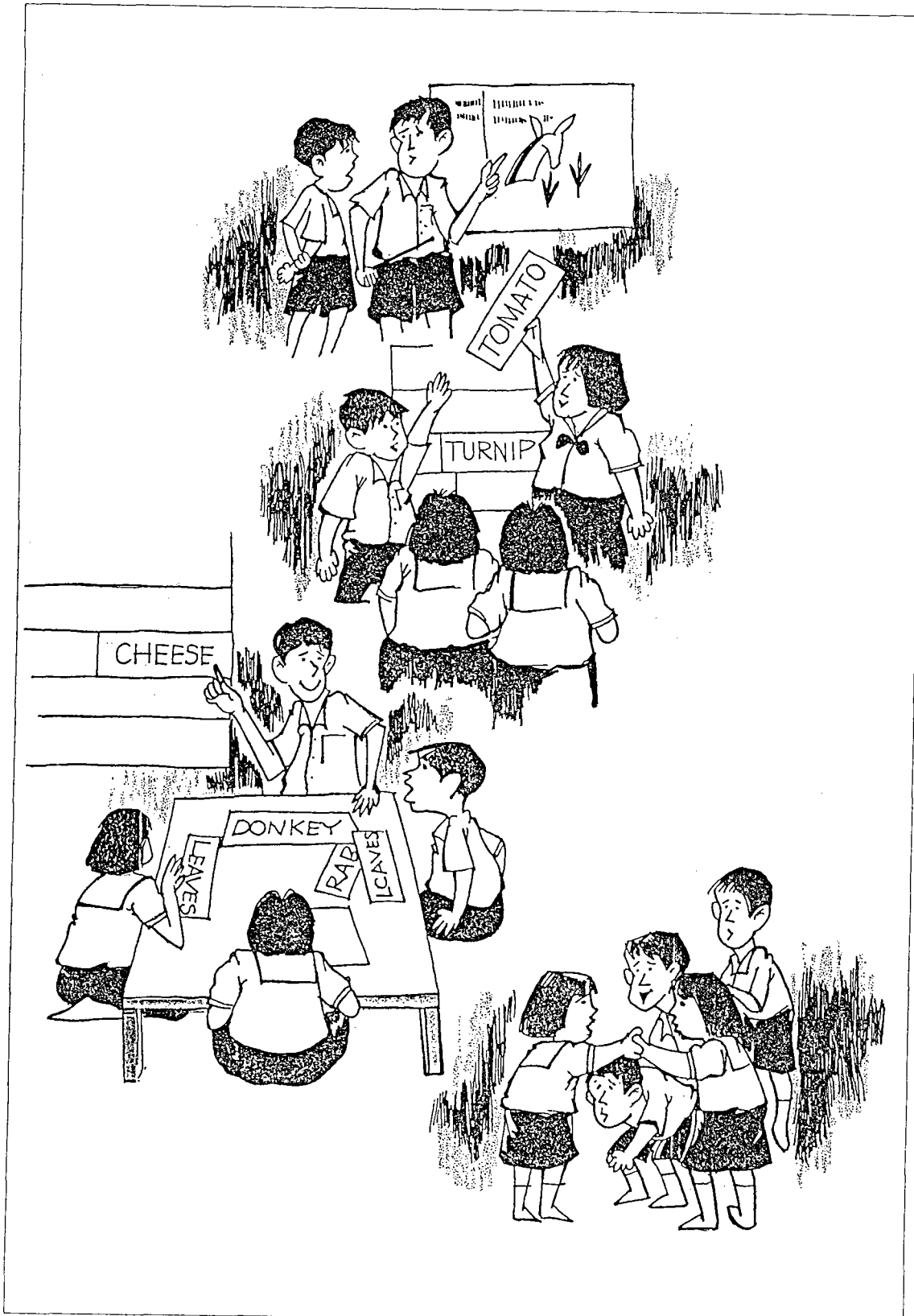
ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน

ขั้นที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียน แบ่ง
กลุ่ม และช่วยกันเขียนข้อความต่างๆ
ตามขั้นตอน

ขั้นที่ 5 เล่นเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่นๆ

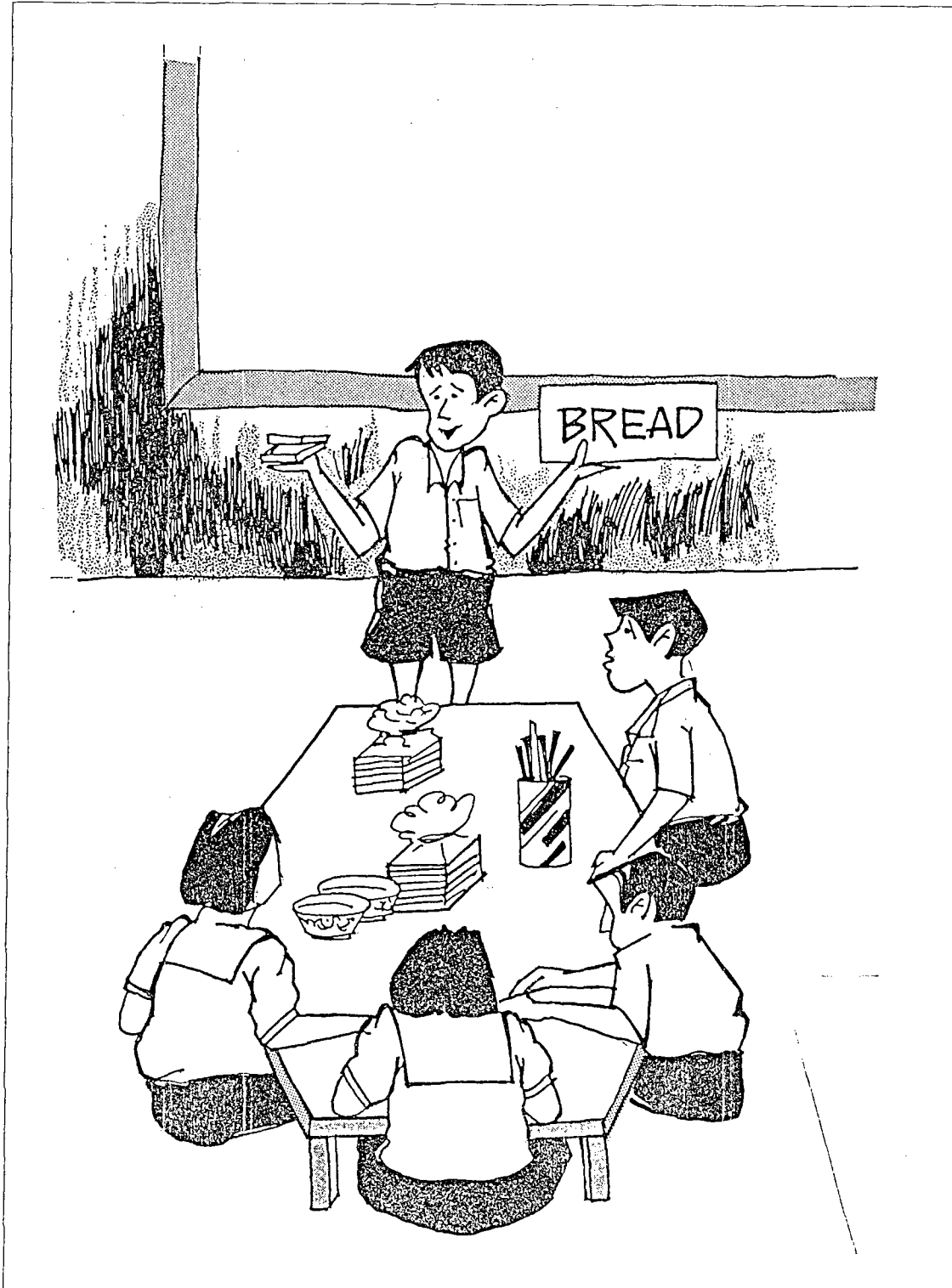
ขั้นตอน

ขั้นตอนการสอน วิธีการเรื่อง “HOW TO MAKE A SANDWICH”

ขั้นที่ 1 ครูแนะนำวัสดุอุปกรณ์และสาธิตวิธีการ
ทำแต่ละขั้นตอนอย่างชัดเจน

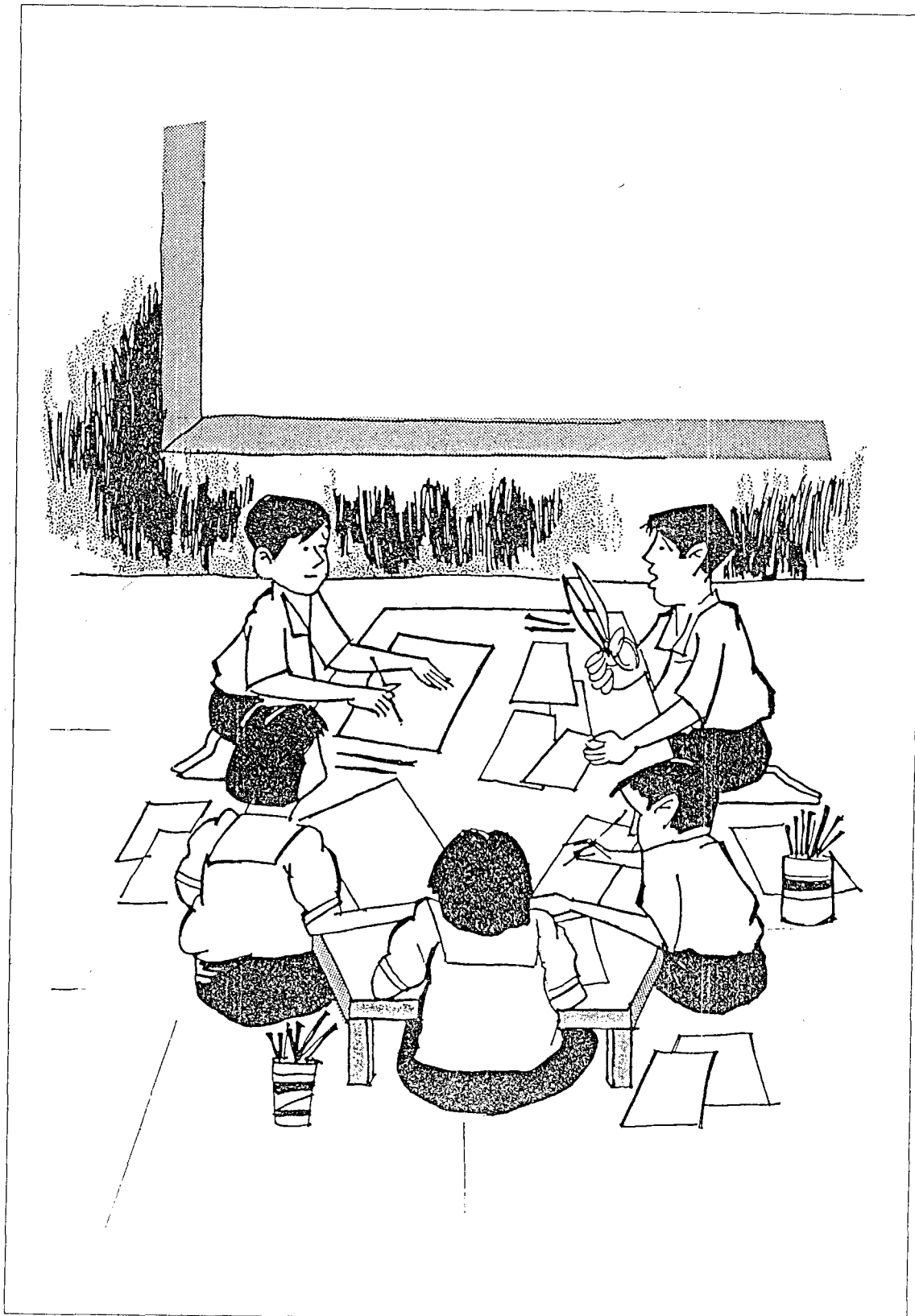
ขั้นที่ 2 นักเรียนเล่าขั้นตอนต่างๆ ในการทำแล้ว ลงมือปฏิบัติ

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน

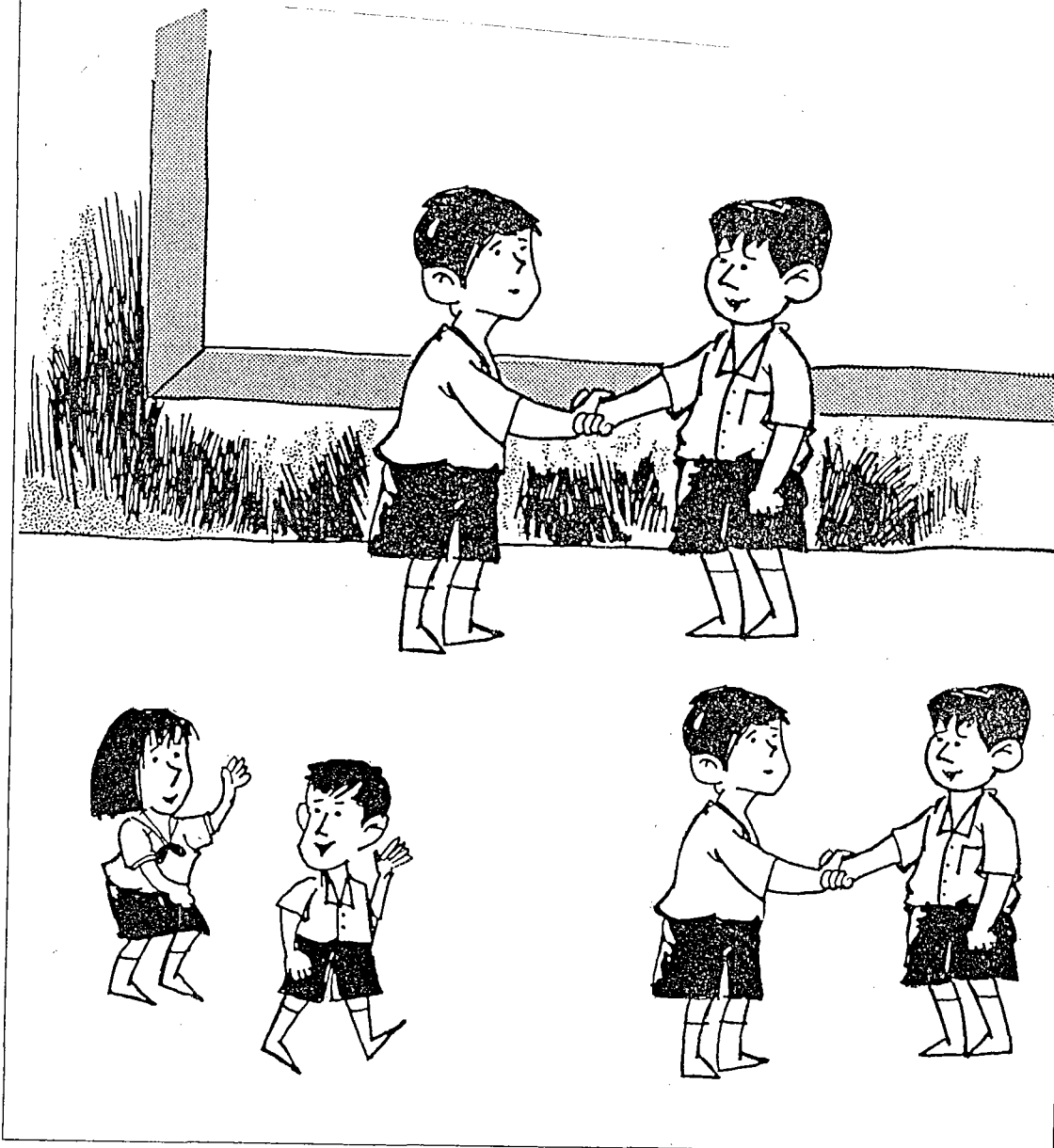
ขั้นที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่

ขั้นที่ 5 ทำกิจกรรมเสริมทางภาษาและอื่นๆ

กิจกรรมเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม

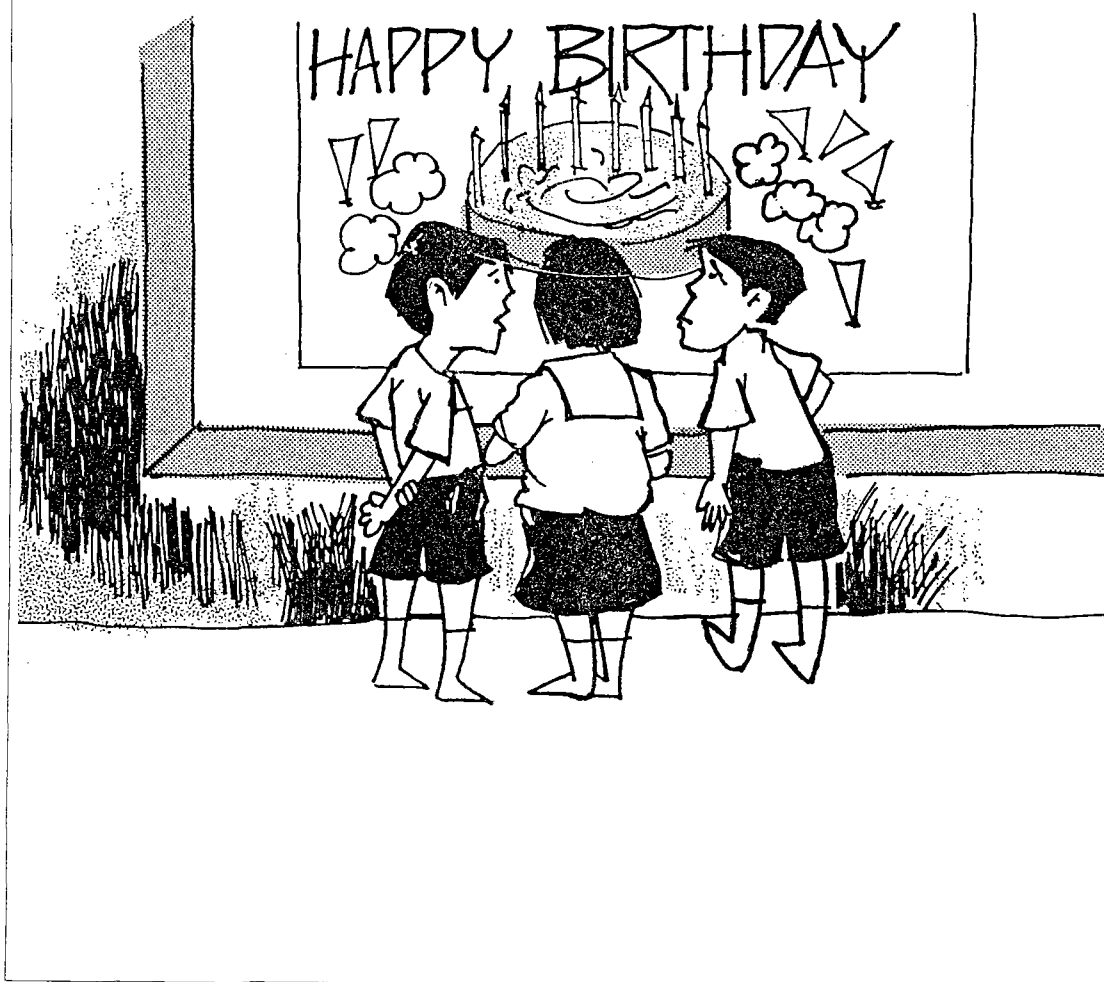
นักเรียนจับมือทักทาย

กิจกรรมเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม

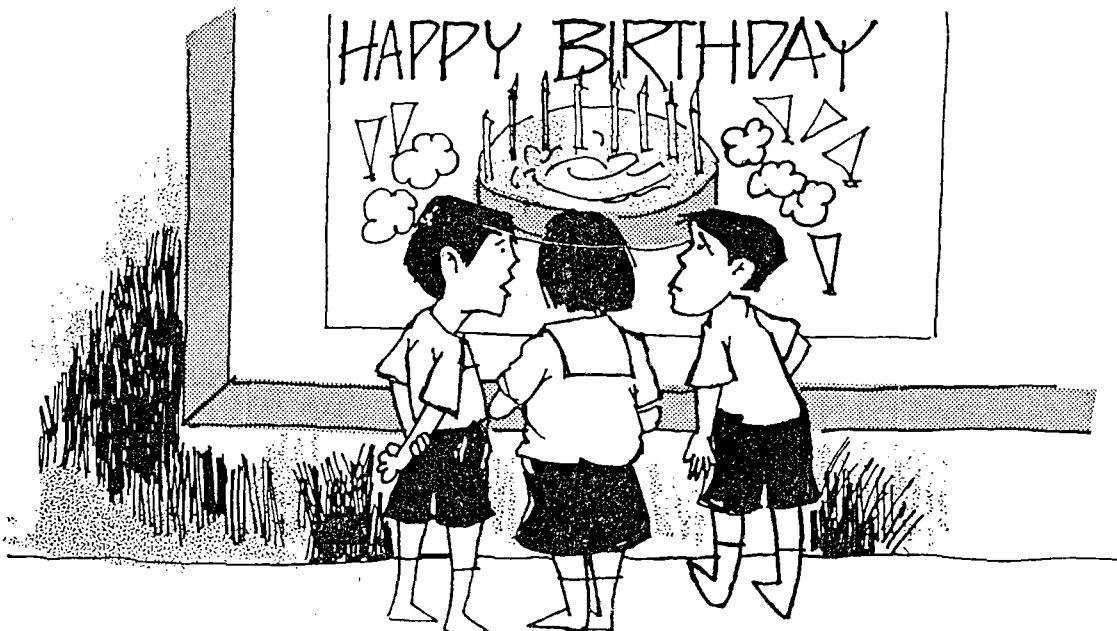
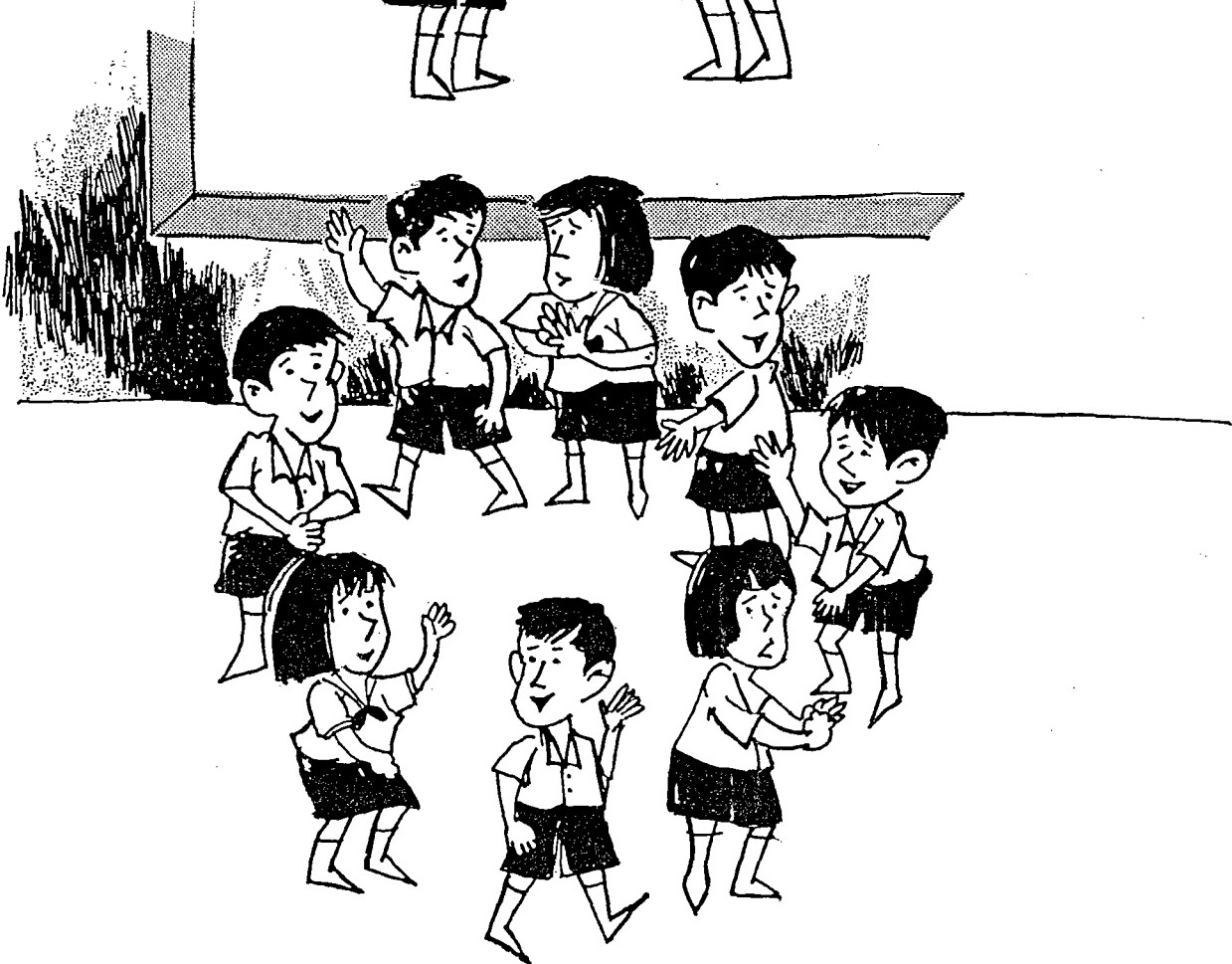

นักเรียนเดินเป็นวงกลม
ทำท่าตบมือ และร้องเพลง

กิจกรรมเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม

นักเรียนกำลังจัดบอร์ด
วันเกิด

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางบรรเจิด ชี้อสกุล พุฒนารัตน์
เกิดวันที่	17 เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช 2504
สถานที่เกิด	เขตจตุจักร จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 1418 ซอยเสือใหญ่อุทิศ ถนนรัชดาภิเษก แขวงลาดยาว เขตจตุจักร จังหวัดกรุงเทพมหานคร โทร (02) 541-7950
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 5
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม เขตลาดพร้าว จังหวัดกรุงเทพมหานคร โทรศัพท์ (02) 570-7343
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2513	ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2517	ประถมศึกษาปีที่ 7 โรงเรียนพัฒนาบางเขน กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2522	มัธยมศึกษาปีที่ 5 (แผนกวิทย์-คณิต) โรงเรียนหอวัง กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2526	การศึกษามัธยมศึกษา (เกียรตินิยมอันดับ 2) วิชาเอก ภาษาอังกฤษ วิชาโท ธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน
พ.ศ. 2532	ประกาศนียบัตรวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
พ.ศ. 2540	การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา (การสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มี
การเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
บรรเจิด พงศมรรตน์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
กุมภาพันธ์ 2541

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน สุ่มแยกเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน กลุ่มควบคุม 40 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง-การพูด การอ่าน การเขียน และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test ในรูป Difference Score และ t-test แบบ dependent

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า

1. นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนในกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนในกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนในกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. นักเรียนในกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลองมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA I STUDENTS' ENGLISH PERFORMANCE
AND INTEREST IN LEARNING THROUGH CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTER
INSTRUCTION WITH SUPPLEMENTARY CULTURAL CONTENT AND
INSTRUCTION BASED ON THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

BUNJERD PRUETARAT

Presented in partial fulfillment of the requirements for the

Master of Education degree in Secondary Education

at Srinakharinwirot University

February 1998

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa I students' abilities in using English and interest in learning through concentrated language encounter instruction with supplementary cultural content and instruction based on the teacher's manual.

Through simple random sampling, forty students were randomly selected from Mathayom Suksa I students in the first semester of 1997 academic year of Ladplakaopittayakorn School in Bangkok. The sample was assigned into two groups ; the experimental and control groups with 40 students in each. The research design of the experiment was the randomized control group pretest – posttest. The experimental group was taught by concentrated language encounter instruction with supplementary cultural content ; whereas the control group was taught by the instruction based on the teacher's manual. Each group was taught with the same content for twenty 50 – minutes' periods.

The instruments used in the study were English Performance test in listening, speaking, reading, writing and the questionnaires on students' learning interest. The data was statistically analysed by t-test difference score and t-test dependent.

The findings of the study revealed that :

1. There was significant difference in English performance between the experimental and control groups at the .05 level.
2. After the experiment, there was significant difference in learning interest between experimental and control groups the .05 level.
3. There was significant difference in English performance of the students in the experimental group between the pretest and the posttest at the .05 level.
4. There was significant difference in English performance of the students in the control group between the pretest and the posttest at the .05 level.
5. There was significant difference in learning interest of the students in the experimental group between the pretest and the posttest at the .05 level.
6. There was significant difference in learning interest of the students in the control group between the pretest and the posttest at the .05 level.